

S tručné zprávy.

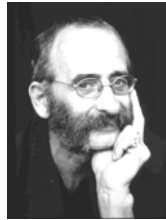
Pondělí 13. srpence

V Sýrii se zřítíl stíhací letoun, povstalci ho údajně sestřelili
Obama označil kandidáta na viceprezidenta Ryana za ideologa
Zlínští a vysočínští socialisté popírají, že jim vadí proticírkevní billboardy
Ministerstvo prodlouží ze dne na den naše dálnice o 300 km, na papíře
Ministr průmyslu a obchodu Kuba odvolal šéfa CzechInvestu Křížka
Podle NKÚ by se některé státní fondy mohly sloučit nebo zrušit
Paroubek podpořil ČSSD v boji proti církevním restitucím
V Praze začal festival homosexuálů Prague Pride
Počasí v Praze: skoro jasno, 24°C
pokračování na str. 2

Slovo vydavatele:

Noviny, radia a TV nám sice většinou otevřeně nelžou, ale i přesto se jim často povede, že čtenář je daleko, ne-li na opačném konci od pravdy.

Když se například mluví o tom, jak v US „gay a lesbian society“ usiluje o možnost

mít právoplatný sňatek, nikde vám neřeknou, že je to proto, že v USA mají úžasně inteligentní zákony, takže v případě nemoci, jeden druhého nemůže navštívit v nemocnici. A v případě úmrtí, nedostane

partnerovy věci či majetek (kterýžto propadne státu) a i v případě, že mrtvolák zanechá závěť, tak v mnoha státech US nejen, že mu naparí pěkně vysokou

dědickou daň, ale ještě mu dělají pěkné obstrukce a tak podobně.

Jinak by mne velice zajímalo, jak se řadový občan v Austrálii dozví, co smí a nesmí. (V česku si stačí koupit zákoník.)

Nedávno dvojice rozhlasových hlasatelů na rádiových vlnách diskutovala o tom, zda-li se může či nemůže nechat dítě na chvíli samotné v autě, a přitom docela nedávno byl

v TV pořad o tom, jak lidé šli opravdu za mříže a to jen proto, že jejich dítě šlo samotné do školy za rohem, nebo jiný sedě v autě dovolil aby dítě v obchodním

středisku si doběhlo pro McDonalda či další nechal dítě u pumpy samotné v autě jdouce platit benzín. Ano, ukazovali (v TV) pumpaře, který dokonce vylepoval u pumpy upozornění, nenechte dítě v autě, protože

pak půjdete na rok za mříže.
V Austrálii je trestné, tj. kriminální delikt, nechat dítě mladší 11 let samotné, ale jak se to dovíte?

BTW. Články, které dáváme do novin, čteme často zběžně, takže se občas stane, že se přehlédneme a proklouzne nám například nevhodné slovo, takže článek, který se nám zdál protikomunistický, náhle dostane díky tomu slovu i nevhodný směr, tak se nám to stalo v minulém čísle, za což se omlouváme.

Řekl bychom si pomáhat .

Přiznání emigranta k výročí okupace Československa

Stanislav Moc, NSW

Jak jistě víte, uplyne letos čtyřicet čtyři let, co jsme my, "osmašedesátníci", přijuchali na Západ a zapadli do zdejších demokracií. Také určitě víte, že jsme to měli lážo plážo, jak tvrdili ti, co přišli před námi, a pak ti, co přišli po nás, ale hlavně ti, co zůstali doma a nepřišli vůbec.

Byli jsme taková ta privilegovaná generace! Ne snad tím, že bychom se nějak zasloužili, ale tím, že jsme rozpoznali, co se děje a že taková příležitost se hned tak nenaskytne. K

tomu, abychom se vyhnuli všemu, co mělo doma následovat. My, budoucí odpadlíci, jsme věděli a nechťeli čekat, až se

komunisté nějak dohodnou a zase začnou po rusku objímat, líbat a hlavně hledat viníky současného stavu. A tak jsme vypadli. Do

USA, do Kanady, Austrálie a značná část zůstala v Evropě. Evropou nemyslím tehdejší východní Evropu, Hráz socialismu a Tábora míru. Tam nepospíchal nikdo, i

když pak mnozí z naší "vlny" se upravili a odpřísáhli, že nebudou špinit dobré jméno naší socialistické vlasti v zahraničí. Slib

nejen splnili, ale domů pak jezdili na dovolenou s krásným pocitem privilegovaných, kteří všechny a všechno přechcali. Zde na Západě se nad takovými

prkotinami, jako že někdo dostal azyl a pak si klidně jezdil na dovolenou tam, kde mu hrozila perzekuce, na jejímž základě ten

azyl dostal, vůbec nepozastavujeme. Nevím proč, ale je to tak. Lážo plážo, pravím! Zde v Austrálii před čtyřiceti lety na nás

emigranty se zlatými ručičkami a ještě lepšími řečičkami čekali už na letišti! Hudba vyhrávala a přepychově vypošťárované

limusíny už čekaly, aby nás rozvezly po hotelích. Pečená kuřata (nebyli to holubi?) nám nosili na stříbrných podnosech až do

pokoju a pak trpělivě čekali, až se zotavíme z té dlouhé cesty. Teprve pak nám nabízeli zaměstnání, kde jsme si mohli vybírat podle

našich kvalifikací. Mně třeba nabízeli celou lékárnu! Fakt! Prej, jste chemista, pane Mok, dáme vám lékárnu, ať děláte v oboru.

No, já chemista byl, ale industriální čili průmyslový a to jsem ještě měl štěstí, že než jsem se ve Spolaně Neratovice vyučil

lučebníkem, že ten připitomělý středověký název alchemistů změnili na chemika, jinak si mě s drogistou nespletl určitě nikdo. Do

lékárny jsem se moc nehrnul, abych někoho neotrávil. Ovšem takových blbů bylo málo. Většinou se našinci tolik neupejpali a své

kvalifikace značně nadhodnocovali. Mnohý kreslíč či jen obkreslovatel plánů se zde stal architektem, stavitelem nebo aspoň

strukturálním inženýrem. Holt jsme to měli lehké, stačilo jen mlžít. Ti, co uměli lhát, byli nejvyhledávanější.

"Na universitu nechcete?" šeptal mi nadšený úředník státního departmentu práce. Kdepak na universitu! Až jsem se strachy zapotil, tam bych se musel učit! Kdepak, já chtěl

jezdit na koni, střílet krokodýly a šoustat. Znal jsem ovšem jednoho, který to vzal, když mu slíbili slaboproud, a pak byl rád,

když na universitě skončil jako elektrikář-údržbář a devět let tam vyměňoval vadné žárovky a zářivky. Domů samozřejmě

jezdil. Většinou přes Německo, kde si pronajal mercedesku, a všude vykládal, jak na té universitě vyučuje slaboproud. Měl to

slabo holt v hlavě. Já, abych se přiznal, to začínám mít v hlavě pomíchané taky. Vždy, když přijedu do své

bývalé vlasti a sedím s někým v hospodě, zdá se mi, že nic nevím a ničemu nerozumím. Pozorně naslouchám tamním

znalcům australských poměrů, jak že jsem se měl v té Austrálii skvěle - a ty možnosti! Jistě, přiznávají, neměl jsi to ze začátku

lehké, ale pak! Kdežto oni? Ach, bože, jak trpěli! Strašný to bylo, ale vůbec se nediví, že lidé dnes volí komunisty dál, protože ...

přece jen, když to dnes porovnají, tak za komunistů bylo líp! Byly jistoty, které dnes nejsou....

Já jen přikyvuji, přece jen mě máma slušně vychovala. "Stanoušku, neper se!" zapřísahala mě, a tak já se držím a ještě nikomu jsem ji neubalil, i když chuť by

byla. Jenže to bych se u nás ufackoval. A tak se nehádám, naopak souhlasím, jak jen já to měl v té Austrálii lehký, jednoduchý a

krásný. K lepšímu dávám, jak ke mně do obchodu jednou zavítal sám budoucí

předseda vlády, rukou mi potřásl a když jsme se představili, tak se mě zeptal: "A jakpak je, Stane?"

A já skromně, ale jadrně po česku: "Stojí to za hovno, Johnne!" On mi tam hned a na místě, slíbil, že když

ho budu volit, tak zjedná nápravu a bude lépe. Oba jsme svůj slib splnili a John se skutečně

stal ministerským předsedou s mou pomocí a nápravu zjednal. Lépe bylo, a tak jsem obchod za menší peníz prodal a stal se

samoplaticím penzistou. To doma neznají, takovou kategorii, kdy jeden může jít do penze, kdy chce, ale musí si tu penzi platit

sám. Od nikoho nic nedostane a když má náhodou víc, než státem placení penzisté, tak mu ten samoplat stát zdaní. Inu, žijeme

tu v ráji! Také když jsem se před posledními volbami opět setkal s Johnem, on na pódiu a já v

davu, nemohl jsem si pomoci, abych na něj nezavolał, že už to zase stojí za hovno! Ani nezareagoval a nic mi neslíbil. Takže jsem

ho nevolil a on šel od válů. Kvůli mně... načež se na mne mí čeští posluchači obvykle utrhnou: "Tady ale není koho

volit!" Ale je, milánkové, rád bych řekl, ale mlčím, neboť uznávám stará česká přísloví. Bohužel není chytrých, a tak nemá cenu

napovídat. Uplynulo čtyřicet čtyři let, co se má, ale nejen má, cesta rozešla s národem českým.

Nemůžeme za to ani jeden. Národ ani já. Vzniklo hodně fám. Nemám si ni chuti je

vyvracet. Měl jsem se jako prase v žitě, věř si tomu kdo chceš. Já fakt za to nemůžu, že se to všechno tak zamotalo, že aby se v tom

prase vyznalo. Ovšem české prase se nevyzná kromě tlačeničky v ničem. A tak přece jen napovím. Žádné stříbrné podnosy, kuřata a limuzíny, milánkové, všechno jsem

si vymyslel! Hlad jsem měl a byl vděčný, když byla práce. Jakákoliv práce! Máč jsem si, jak vám se o tom ani nezdá. Zocelilo mě to. Nic nemám zadarmo, nezávidíte mi.

Neviditelný pes. 17.8.

..

SMUTNÁ VÝROČÍ....

Sven Rehulka, Carlton NSW 20.8.12

Když si v březnu tohoto roku Česká republika připomínala výročí 1. okupace nacistickou armádou Německa, bylo to namístě! Rok 1939 a ponižující ustavení Protektorátu Bohmen und Mahren, zanechalo jizvu na duši občanů.

Je zbytečné se rozepisovat o 2. světové válce, všichni známe alespon zběžně její průběh a důsledky. Jeden můj zemřelý kamarád velice trefně říkal : Heydrich byl

nejen bestie, on byl i chytrá bestie! On nalomil páteře Čechů, Moravanů a Slezanů, těmi extra krabičkami Zorek, portugalských sardinek a odborových rekreací pro rodiny.

A ta "nalomená páteř", se za dva roky po válce neměla čas uzdravit, pak ji jenom dolomil bolševik, krásnými slovy o "lepších

zítřcích" a o sebrání majetku těm bohatým a rozdělení mezi chudé. Jo, bohatým se opravdu bralo, když se jim to nelíbilo, šli do

basy, třeba kopat uran!

Ale tím to neskončilo, bralo se dál, i těm méně bohatým, pak i chudým. A když už byli chudí všichni, zdálo se jim, že když

dostanou krabičku Partyzánek, plechovku Biček a rekreaci ROH pro rodinu, že je to OK, vůbec jim to nepřipadlo divné, že ten

Socialismus je tak podobný Nacionálnímu Socialismu, který už zažili.

V obou se chodilo do vězení, v obou se i věšelo a střílelo, Češi při zpívání "Kde domov můj" ani nemuseli "hajlovat" jako

tenkrát, jenom museli dát praporky do oken a usmívat se na tribunu! Na další leta už si všichni pamatujeme, vhodný je na ně název

jednoho posametového filmu : Léta pod psa! Ale i tehdy jsme trampovali, randili, sloužili základní vojenskou službu, někdy

šli opět do vězení, ženili se i rozváděli, měli děti, všichni pracovali (nebyla nezaměstnanost, bylo to trestné) a pak

najednou BUM! Sovětský Svaz, ta hráz míru, který jsme nenáviděli (ale, jak se říká, většina národa milovala!), se rozzlobil, že

soudruzi, kteří byli léta straně věrní, se pokazili a svoji věrnost chtěli (aspoň trochu) vyměnit za oblibenost. Ani si

neuvědomili, že to je málo, že národ za ta léta "pod psa" prohlédl a že chce víc! Ale zato si to uvědomili v Kremlu. A tak před

44 roky, tedy toho osudného 21.srpna 1968, zaskřípaly pásy tanků, zasmrděl diesel a nový bolševik! Jako maličkého, mě máma držela v

náručí a s kytkou bezu, jsme vítali 9.května 1945 tanky Rudé armády, které se na Stalinův rozkaz přihnaly "osvobodit" už

samoosvobozenou Prahu. Ale tenkrát, jsme na ně hleděli jako na naše spoluosvoboditele. Zato tentokrát, v srpnu 1968, na ně všichni

plivali! Vlastně ne, to "zdravé jádro" strany neplivalo, to se tetelilo radostí! Však taky věděli proč! První rok 2.okupace

Československa, držela většina národa spolu, přes snahu okupantů a kolaborantů. Potom ale, po roce, když jsem viděl na 1. výročí

(21.8.1969.), že u Sv.Václava netlučou demonstranty okupanti, ale naši StBáci, oblečení v armádních maskáčích, viděl jsem,

že přicházejí opět "léta pod psa" a praskl do bot a skončil v Austrálii. To, že o tomto datu nebude v australském tisku ani zmínka, to mě

nepřekvapí (možná, že budou psát o Biaffře, tam aspoň měli olej), ale bylo by smutné, kdyby ani v krajanských Novinách nebylo

vzpomenuto, tak proto tak činím!

Úterý 14. srpna

Bývalý vůdce bosenských Srbů Karadžić požádal o nový proces
V Amiens na severu Francie vypukly pouliční boje, je mnoho zraněných
Nečas bude na volebním kongresu ODS obhajovat křeslo předsedy strany
Vláda ruší pastelkovné (85 MKč), ale posílá peníze do Afghánistánu (140 MKč)
Nečas odmítl Klausovu kritiku zvyšování DPH, výhrady ale zaznívají i z ODS
Podle kardinála Vlka hájí Sobotka ve věci restitucí komunistické ideje
Vedení Prahy schválilo největší změny v MHD za poslední desítky let
Zeman otvírá kancelář a zahajuje prezidentskou kampaň
Počasí v Praze: jasno, 26°C

Středa 15. srpna

Izrael je prý připraven na měsíční konflikt na několika frontách
Vláda schválila nová pravidla pro provozování sázkových her
Podle očekávání vrátil levicový Senát církevní restituce poslancům
Na zamini se předražovaly počítačové zakázky o desítky MKč
Nečas označil Lessyho výroky na adresu ministrů za neúnosné
DP Praha podal kvůli nevýhodným smlouvám trestní oznámení
MZ navrhuje v zákoně úplný zákaz kouření v restauracích
Jedno křídlo nemocnice v Motole se dalo do pohybu
Počasí v Praze: jasno, 29°C

Čtvrtek 16. srpna

Ekvádor dal azyl zakladateli WikiLeaks Assangeovi
Povstalci v Sýrii vydírají Západ; nepošle-li zbraně, pozvou Al-Káidu
Senát podle očekávání zamítl vládní stabilizační balíček včetně zvýšení DPH
Pražským kmotrům se podařilo odvolat ředitele Dopravního podniku Licha
Odvolání Liche je osobním útokem proti primátorovi, řekl primátor Svoboda
Dienstbier shání voliče i na Prague Pride, chce adopce dětí homosexuály
Miliardář Tykač bude znovu stíhán za vytunelovanou miliardu z CS Fondů
Evakuace dětské nemocnice v pražském Motole není nutná
Počasí v Praze: jasno, přeháňka, 25°C

Pátek 17. srpna

Moskevský soud odsoudil členky skupiny Pussy Riot k 2 letům vězení
Německá armáda může zasáhnout i na vlastním území, řekl Ústavní soud SRN
Nečas by kritikům zvyšování daní neměl vyhrožovat ani nadávat, říká Tluchoř
ČSSD vyzvala vládu k odložení druhého pilíře důchodového systému o tři roky
Protikorupční policie od rána zasahovala v pražském dopravním podniku
Sobotka by nahradil finanční kompenzaci církvím církevní daní
Rath zůstává i nadále ve vazbě, rozhodl pražský krajský soud
Soud vyhověl první žalobě související se státními maturitami
Počasí v Praze: jasno, 26 °C

Víkend 18. – 19. srpna

V pondělí po víkendu pan Neff žádný zprávy nevydal., asi byl moc velký hic.

Pondělí 20. srpna

Barma po 50 letech zrušila cenzuru všech sdělovacích prostředků
Civilisty nechrání ani jedna strana, zjistila pozorovací mise OSN v Sýrii
Advokát Láska říká, že v pražském dopravním podniku fungoval organizovaný zločin
Náměstkem Bradáčové se stal žalobce Bašný, odvolaný za kritiku kauzy Čunek
FN Motol obnoví stavební práce na rekonstrukci křídla B dětské nemocnice
Dopravní podnik Praha vypíše výběrové řízení na nového ředitele
V Synthesii unikly oxidy dusíku, nikoho podle firmy neohrozily
Soud stanovil Rathovi kauci pro propuštění z vazby 14 MKč
Počasí v Praze: jasno, 40 °C

Úterý 21. srpna

Referendum za odvolání prezidenta Rumunska je neplatné
Ruská policie hledá další členky a sympatizanty Pussy Riot
U budovy ČRo si lidé připomněli oběti sovětské invaze v srpnu 1968
Pražští zastupitelé za TOP 09 nepodpořili Liche, chtějí výběrové řízení
Pražští zastupitelé za ODS také Liche nepodpořili; ČSSD k věci mlčí
Šéf české Tatry Adams do vazby nemusí, stíhán bude na

svobodě
V pardubické Synthesii vybuchl zásobník, unikl jedovatý plyn
Rath podle jeho advokáta neví, kde vzít 14 MKč na kauci
Počasí v Praze: postupné vyjasnění, 32°C

Středa 22. srpna

Rusko se oficiálně stalo právoplatným 156. členem WTO
Albrightová a další američtí politici prý skupují klíčové podniky v Kosovu
Lieberman v dopisu Ashtonové ostře napadl palestinskou samosprávu a Abbáse
Svoboda má Nečasovu podporu, zastupitele za TOP 09 podporuje vedení strany
Za surfování na pracovním PC může zaměstnanec dostat výpověď, rozhodl NS
Korupce a klientelismus ovlivňují život i v malých obcích a regionech, tvrdí BIS
Městští a obecní strážníci zřejmě získají některé pravomoci policistů
Vláda schválila pravidla pro vznik takzvaných dětských skupin
Počasí v Praze: oblačno, 30 °C

Čtvrtek 23. srpna

Asadova armáda ovládla předměstí Damašku
Čína prý otestovala novou mezikontinentální balistickou střelu
B. Sobotka tvrdí, že Rathova kauza nijak nesouvisí s financováním ČSSD
VV vyhrožují Šťovíčkovi vyhazovem, podpoří-li církevní restituce a vyšší daně
Janeček kauci za Ratha nezaplatí, ostatně žalobce proti ní podal stížnost
Policie má podle Lásky dostatek důkazů, aby mohla obžalovat lidi z DPP
Benzín podražil a nejprodávanější Natural 95 stojí i přes 40 Kč
Ústeckou Krajskou zdravotní poslal soud do insolvence
Počasí v Praze: skoro jasno, 30°C

Pátek 24. srpna

Soud uznal Breivika přičetným a poslal ho na 21 let do vězení
Merkelová nechce pustit Řecko z eurozóny, země ale musí plnit sliby
Finanční, měnové i hospodářské instituce v ČR jsou stabilní, říká S&P
Správa NP a CHKO Šumava dostaly kůrovcovou kalamitu pod kontrolu
Ministerstvo zdravotnictví souhlasilo s fúzí zdravotních pojišťoven
O vládu v krajích bude letos soupeřit 75 politických stran a hnutí
Střelec z Tanvaldu stíhán nebude, obvinění hrozí naopak postřelenému
Obviněný šéf Tatry Adams podal stížnost proti svému stíhání
Počasí v Praze: skoro zataženo, 28°C

Víkend 25. srpna – 26. srpna

Zemřel první muž na Měsíci Neil Armstrong, bylo mu 82 let
Při explozi plynu v rafinerii ve Venezuele zemřelo několik desítek lidí
USA při náletu v Afghánistánu zabily významného velitele Talibanu
Do vyšetřování internetových zdravotních knížek IZIP se zapojil Interpol
Sociální demokraté kráčeji v šlépějích nacistů a komunistů, prohlásil kardinál Vlk
Svoboda navrhne radě hlavního města zúžení dozorčí rady Dopravního podniku
Pirátská strana má ambice zasednout v krajských zastupitelstvech i v Senátu
Příštím předsedou ODS by mohl být Václav Klaus, navrhuje Tluchoř
Počasí v Praze: oblačno se slejvákem, pokles na 25°C

Pussy Riot jdou na dva roky do vězení a nápravných kolonií. Svět i internet se bouří, ale na Rusy je krátký.

Hrubé porušení veřejného pořádku, výtržnictví, náboženská nenávisť, zločinné spiknutí. Taková slova dnes zazněla u moskevského soudu, kde byly během ostře sledovaného procesu uznány vinnými tři členky punkové kapely Pussy Riot.
Únorový happening Jekatěriny Samucevičové, Mariji Aljochinové a Naděždy Tolokonnikovové, v jehož rámci pustily provokativní "protiputinovskou" píseň v moskevském pravoslavném chrámu Krista Spasitele, vyústil po půlročním pobytu ve vyšetřovací vazbě v tvrdý verdikt soudu.
Zatímco Tolokonniková byla odsouzena nepodmíněně na dva roky do vězení, Samucevičová a Aljochinová stráví stejnou dobu v nápravné kolonii (´Gulag´) s „otevřeným

režimem“. Obžaloba přitom žádala tříletý nepodmíněný trest.

Jáchym Topol v rozhovoru v aktuálním Reflexu: "Já mám vůči našemu panu prezidentovi takový dotaz: proč Putinovi, se kterým se tak kamarádi, nezavolá a nevysvětlí mu, jak to tady kdysi bylo s Plastic People. Vešketé světové protesty Moskva v pondělí 20.8. označila za „hysterickou kampaň“.

Prezidentský kandidát Franz: Chci se inspirovat u Obamy

Narodil se v Praze v rodině elektroinženýra a zdravotní sestry.

Absolvoval gymnázium. V letech 1978–1982 studoval na Právnické fakultě University Karlovy a získal doktorát práv. Právnické profesi se nikdy nevěnoval.

Působí jako pedagog Divadelní fakulty AMU, kde již mnoho let^{*[kdy?]*} vede Kabinet scénické hudby, přednáší rovněž na Filmové fakultě AMU. V letech 1996–2000 stál v čele Akademického senátu AMU. Jako pedagog působil i na brněnské FAVU.

40,4 stupně. V Dobřichovicích padl absolutní český teplotní rekord

20. srpna 2012 - Středočeské Dobřichovice hlásí překonání absolutního teplotního rekordu na českém území. Dvacet minut po čtvrté odpolední tu naměřili 40,4 stupně Celsia. To je o dvě desetiny stupně více než dosavadní maximum z roku 1983. Večer meteorologové zdolání rekordu definitivně potvrdili. Za rekordní teplotní výheň může horký jižní vítr. Horko bylo i na jiných místech. V Řeži u Prahy naměřili 40,0 °C a v Kopistech 39,3 °C (původní rekord 35,9 °C pocházel z roku 2000). Teplotní rekordy podle meteorologů padly na více než polovině stanic. "V Praze-Libuši bylo 39,6 °C (původní rekord 34,5 °C z roku 2000), v Neumětelích 38,7 °C (původní rekord 35,9 °C z roku 1943), v Plzni-Bolevci 38,4 °C (původní rekord 34,2 °C z roku 2000)," uvedla meteoroložka Marie Odrštilová na webu Infomet.cz. V Přerově a Příbrami padly rekordy staré 120 let. Pražské Klementinum, kde se **teplota měří už od roku 1775**, eviduje maximum 34,6 °C z roku 1943, přičemž dnešní maximální teplota byla jen o šest desetin stupně nižší. Jaké byly teploty před rokem 1775 bohužel nevíme, nebyly teploměry.

V Sýrii objevili masové hroby se stovkami těl z hromadných poprav

Představitelé syrské opozice uvedli, že na předměstí Damašku Darajja bylo nalezeno velké množství těl obětí. Podle nich se mnozí stali obětí hromadných poprav, napsala BBC. Syrská státní televize se o nálezu těl také zmínila s tím, že jde o následky etnických čistek teroristů. Podle neověřených zprávy bylo v domech a ve sklepních úkrytech nalezeno na dvě stě těl. „Asadova armáda se dopustila masakru v Darajje," řekl opoziční představitel agentuře Reuters. Dodal, že většina obětí byla střelena zblízka do hlavy, další zahynuli palbou ostřelovačů.

Bývalí izraelští vojáci popisují utrpení a strach palestinských dětí

Více než třicet bývalých izraelských vojáků popsalo své zkušenosti, jak brutálně izraelská armáda zachází s palestinskými dětmi při vojenských operacích a zatýkání. Jejich zkušenosti se objevily v knížečce vydané skupinou bývalých vojáků Porušení mlčení. Informuje o ní list Guardian, který s jedním ze svědčících vojáků mluvil.

Slovensko bez zlata: Chmelár nie je nadšený

Pri záverečnej bilančnej tlačovej konferencii olympiády v Londýne sa naši funkcionári neusmievali. Každému najviac chýbala zlatá medaila, bez ktorej sme sa doteraz z letných hier nikdy nevrátili.

František Chmelár.
Foto: SITA

LONDÝN. Prezident Slovenského výboru František Chmelár nechcel konkrétne preberať športovcov meno po mene.

"Hlavný pocit – nadšení nie sme. Podľa britskej štatistiky sme v hodnotení krajín pod prvou päťdesiatkou, tá berie rozhodujúcu váhu zlatých medailí, podľa americkej štatistiky sme o čosi vyššie, tá zohľadňuje celkový počet medailí. Ostali sme bez zlata, čoho výsledkom je obraz menšej úspešnosti. Musíme si položiť otázku prečo to tak je.“

Na druhej strane by odo mňa bolo nezodpovedné povedať, že v Londýne sme boli neúspešní. Zoberme si výkony Klocovej, Maťa Tótha či kanoistu v záverečnom víkende olympiády.

Zlato visí stále vyššie

Podľa Chmelára je zlato na olympiáde čoraz vyššie. Najmä zásluhou silnejšej a rozšírenejšej konkurencie. Musí podľa neho nastať pozitívna zhoda okolností, aby talentovaný športovec dosiahol najvyššiu métu.

„Hneď treba zdôrazniť, že všetky doterajšie zlaté medaily sme získali vo vodnom slalome. Mali sme náskok vďaka čunovskému kanálu, ale od tých dôb, od Hier v Sydney v roku bolo v celom svete postavených možno 50 moderných a veľmi náročných umelých kanálov a to poskytlo možnosť mnohým krajinám aby nás dobiehali. Nechcem tým povedať, že naši slalomári nemajú na to aby sa v budúcnosti nevrátili na zlaté pozície. Musí však nastať spomínaná súhra pozitívnych okolností.“

Nikto nič neodflákol

Prezident SOV zhrnul, že až na malilinké výnimky sa naši športovci snažili podať maximálne výkony na úrovni svojich súčasných možností.

Viniť niekoho z odfláknutia by bolo podľa Chmelára veľmi neobjektívne. „Chcem sa zastať športovcov. Ak nie sme spokojní s ich výkonmi, len veľmi ťažko je viniť z neuspokojivých výsledkov iba ich," pokračoval Chmelár. Musí však okrem talentu nastať aj zhoda mnohých ďalších okolností.

Výsledky Slovákov na OH sú podľa neho reálnym obrazom celkového diania v našom športe. Ten je od roku 1989 finančne podvyživený. Slovensko neustále zaostáva v podmienkach v porovnaní s vyspelým svetom. Stále sa iba hovorí o koncepcii športu, ale chýba výraznejšia podpora zo strany štátu či sponzorov.

"V slovenskom športe sa musí niečo zmeniť, aby sme znova chytili druhý dych a opäť pripravili úspešných športovcov na ďalšie olympiády. Znova musíme obrátiť pozornosť na tých, ktorí majú nielen talent, ale najmä chuť ťažko pracovať. Za svetom zaostávame v mnohých oblastiach, musíme sa s tým popasovať," povedal František Chmelár.

Čo dovoľia politici

Všeobecne zaostávame za svetom v kvalite prípravy. Funkcionári musia doma pripraviť návrh zmien v slovenskom športe.

Veľa vecí je nevyhnutné vylepšovať, inak Slovensko so svetom nedokáže držať krok. V súčasnosti dostáva široký okruh ľudí možnosť hovoriť do koncepcie športu, môžu pripravovať návrhy na jej zlepšenie.

"Uvidíme sa, čo sa podarí a do čoho nás politici pustia. Ako zmeniť systém ako hľadať nové cesty prípravy. Podmienky fungovania slovenského športu sa musia zmeniť. Nejde iba o peniaze, musíme aj definovať, ako majú byť financie využívané, aby šport fungoval efektívnejšie či už na úrovni reprezentácie alebo masového športu," dodal Chmelár, podľa ktorého sa príprava na olympijské hry 2016 do brazílskeho Ria de Janeiro začína už hneď po príchode zajtra.

Na premiách sa v Londýne ušetrilo, no treba ich vyplatiť aj s restami za prípravu.

"Hneď po prilete v utorok sme schopní dodržať naše záväzky. Nechceme im však posielat' odmeny na konto, ale spoločensky, na slávnosti uznať ich umenie."

Vedúci slovenskej misie Ľubor Halanda si myslí, že atletika mala dva druhy prekvapení. Prijemným bola Lucia Klocová v behu na 1500 i chodci Tóth s Kučminom, neprijemným iba Mária Hrašnová.

Vojtech Jurkovič SME

Zlatý vek byrokratov

Komentár Petra Schutza

Ešte dôležitejšia otázka ako optimálny počet úradníkov je, aká časť agendy, ktorú štát vykonáva, je vôbec nevyhnutná, aby sme mohli fungovať.

K zisteniu spoločného projektu SME a firmy Accenture, že na určitom štátnom úrade je prezamestnanosť 40-percent, existuje len jedna replika: Iba?? Tak to musí byť teda vynikajúci úrad. Gašparovič by mal šéfa vyznamenať. Minimálne dvojkrížom prvého stupňa. Auditovanie byrokracie špecializovanými firmami má v demokraciách už dlhú históriu. Výsledky kolíšu od štátu k štátu. Experti sa rozchádzajú - s drobným zveličením - najmä v tom, či činnosťou s najvyšším podielom na fonde pracovného času sú počítačové hry, alebo prezeranie pornografických stránok. Eventuálne – po novom - ešte Facebook. O tom „najvyššom podiele“ sa môžu viesť spory. Nie však o podstate javu, ktorý bol stokrát opísaný.

Bílka o jesenné ceny potravín vrcholí

Pravda, Jozef Sedlák | 23.08.2012

Slovenská vláda dotáciami zachraňuje poľnohospodárov, ale spotrebiteľ aj tak na pulloch nachádza čoraz drahšie potraviny. Svetové trhy pre slabú úrodu tlačia na nárast cien výrobkov z obilia, ale aj cien mäsa. Úroda bude pre sucho nižšia aj na Slovensku, a to podľa aktuálnych odhadov Štatistického úradu pri hustosiatych obilninách oproti vlaňajšku až o 15 percent.

Producenti mäsa sú tak nútení za krmivá platiť čoraz viac. Niektorých to ženie až do bankrotov. Jeden z najväčších chovateľov kurčiat spoločnosť Hydina Súlovce, ktorá ročne vyprodukuje sedemtisíc ton hydiny, ohlásila, že pre nízke nákupné ceny v septembri zatvorí celú farmu.

Okupácia bola zlatou érou vtípor

Zuzana Uličianska, SME

Po roku 1968 bol smiech jedinou zbraňou ľudí proti beznádeji, no zažartovať na nesprávnom mieste mohlo štát človeka slobodu.

Ktorá je na najneutrálnejšia krajina na svete? Československo, lebo sa nemieša ani do vlastných vnútorných záležitostí.

Takouto iróniou začal novinár Ján Sekaj výber politických vtípor z čias socializmu, ktoré preložil do nemčiny so zámerom vydať ich v zahraničí. Nepodarilo sa mu to, kniha doteraz nevyšla vonku ani doma.

Rukopis zostal u jeho dlhoročného priateľa – novinára Otta Šimka, ktorý ho sprostredkoval redakcii SME vo vlastnom spätnom preklade do slovenčiny.

Proti šoku a beznádeji

„Socializmus bol zlatou érou politických vtípor a sovietska okupácia túto éru ešte viac pozlátila,“ komentuje Šimko. Smiech bol v tom čase účinnou zbraňou proti šoku a beznádeji, ktorú po roku 1968 zažívali nielen novinári.

Sekaj sa v úvode svojej knihy pýta, ako sa dá vyrovnáť so situáciou, keď na všetko prichádzajú pokyny z východu. Odpovedá opäť ironicky: „Človek znesie viac, ako by sme si mysleli. Človek vo všeobecnosti a my Česi a Slováci zvlášť.“

Ako dodáva, v našej stáročnej histórii sme už zažili kadečo. „No čo je už polstoročie z historického hľadiska? Pre jednotlivca je to príliš mnoho. Aj preto sú niektorí ľudia takí netrepliví. Dočasný pobyt bratských vojsk sa im zdá večnosťou. A aby si dlhú čakáciu lehotu trochu skrátili a ľahšie znášali, používajú ventily. Sú nimi vtipy o uzurpátoroch, ktoré ich porážajú tým, že ich zosmiešňujú.“

Sekaj pripomína, že sa vtipy v tom čase rozprávali všade, dokonca aj v straníckych kruhoch. Podľa jedného z nich reakčné vtipy sú tie, ktoré vymýšľajú reakcionári a rozširujú komunisti.

Fór na nesprávnom mieste

Napriek tomu mohol mať človek smolu a vyrozprávať nejaký fór na nesprávnom mieste či v nesprávnej spoločnosti a potom bol na chvíľu od prameňa vtípor izolovaný. „Stalo sa to na jar 1980 v Bratislave. V električke bola počas špičky tlačénica. Keď sa na jednej zastávke vlna ďalších cestujúcich tlačila do vozňa, poznamenal jeden pasažier priveľmi hlasno: „Čo sa tlačíte ako Rusi do Afganistanu?“ Dotyčný mal vraj smolu, lebo pri ňom stál eštebák. Výsledkom bol rok nepodmienečne.

Túto príhodu dal Sekaj do úvodu aj preto, aby vysvetlil, prečo chcel ako zostavovateľ zbierky zostať v anonymite, resp. pod tým najvšeobecnejším menom Jozef Novák.

Ako však dodáva, skutočný autor, presnejšie autori vtípor sú aj tak neznámi. „Vtipy vznikajú ako ľudové piesne. Každý ich spieva, ale nikto nevie, kto ich zložil. Niekedy prechádzajú z generácie na generáciu, často sú prispôbované danej situácii alebo práve panujúcemu režimu.“ Niekedy zas vznikajú doslovne cez noc. Známi sú iba tí, čo ich rozprávajú a Sekaj bol svojím humorom chýrny nielen v okruhu svojich priateľov, ktorým každoročne posielal vtipnú péefku.

VTIPY

Ako sa stupňuje prídavné meno dlhý?

– Dlhý – dlhší – dočasný.

Viete, prečo obsadili sovietske vojská v roku 1968 Československo?

- Lebo ich láska nepozná hraníc.

Koľko stalinistov môže byť v Československu?

- Odhadujem asi päť percent.

A koľko tzv. pravicových oportunistov?

- Tiež asi päť percent.

A zvyšných 90 percent?

- Tí majú ženy a deti.

Aký bol rozdiel medzi čílskym prezidentom Allendem a Dubčekom?

- Allende zabudol vziať do úvahy, ako ďaleko je zo ZSSR do Čile, Dubček zabudol, ako je to blízko

Na stavbe ropovodu zo Sovietskeho zväzu na Slovensko objavia Rus a Slovák zakopaný poklad. „Braček môj, nikomu nepovieme a bratsky sa rozdelíme,“ navrhol Rus.

„To by sa ti hodilo! Nie po bratsky, ale pol na pol,“ odpovedá Slovák.

Vydavateľstvo pripravuje zlepšenú verziu staroindicej Kámasútry. Podtitul znie: „99 spôsobov, ako milovať Sovietsky zväz.“

Môže paralytik zastávať zodpovednú funkciu v straníckom aparáte?

- Môže, keď má progresívnu paralýzu.

Ako sa rozmnožujú voly?

- Prostredníctvom československých masmédií.

Existuje ešte v ČSSR kult osobnosti?

- Čiastočne. Kult existuje, ale osobnosť nie.

Existuje v socialistickom Československu triedny boj? - Áno, tí, čo absolvovali menej tried, bojujú proti tým, ktorí absolvovali viac tried.

Ako rozpoznáte v krdli husí Husáka (gunára)?

- Nosí okuliare.

A ako rozpoznáte v čriede volov Bil'aka?

- Nijako. On nenosí okuliare.

Aký je rozdiel medzi rakúskou a československou ústavou?

- Obe zaručujú slobodu prejavu, ale len rakúska zaručuje slobodu aj po prejave.

Aký je rozdiel medzi optimistom a pesimistom?

- Optimista hovorí: Nič nám nepomôže, skôr alebo neskôr nás všetkých natlačia do vlaku a deportujú na Sibír. Pesimista hovorí: To myslíš ty, že do vlaku. Prd, pôjdeme pešo!

Ako sa máš?

- Tak stredne. Horšie ako pred rokom a lepšie ako v budúcom roku.

Kto je komunista?

- Ten, kto študuje marxizmus-leninizmus.

A kto nie je?

- Ten, kto ho pochopil.

Čo je Brežnevove obočie?

- To sú Stalinove fúzy na vyššej úrovni.

Aký je rozdiel medzi exkomunikáciou a vylúčením zo strany?

- Koho exkomunikuje cirkev svätá, toho strana privinie. Ale koho vylúčia zo strany, tomu ani Boh nepomôže. SME

Tři mýty nejen levice

Kontinent na pokraji ekonomického a demografického úpadku

Široký konsensus po roce 1945 vycházel z imperativu, že se již nikdy nesmí opakovat válečné hrůzy.

Proti nesnášenlivým a výbojným nacionalismům se postavil ideál sjednocené a federativní Evropy. Proti masové bídě z období 30. let 20. století se postavil ideál sociálního státu – státu blahobytu. Proti výjimečnosti jakékoliv rasy a proti holocaustu se postavil ideál vzájemného bratrství a multikulturalismu.

Ideály jsou krásné, dokážou nadchnout a dát smysl bytí velkým komunitám, státům a světovým masám. Ovšem ve chvíli, kdy se ideály zamění za pokrokovou ideologii vedoucí ke světlým zítkům, je třeba mít se na pozoru. Mnohé pokusy o vybudování spravedlivé a harmonické společnosti vedly k fatálním dějinným omylům a k nedozírným tragédiím.

Během první dekády 21. století zeje snad největší propast mezi ideologickými recepty levice a realitou v celém poválečném období. S pojmy pokrokovosti a solidarity zachází levice utilitárně, používá je jako prázdné floskule k získání politických bodů. A co hůře, její konkrétní činnost jde někdy proti smyslu proklamovaných hodnot. Ukažme si to na třech mýtech, jež tvoří základní ideologickou výbavu nejen evropské sociálnědemokratické levice.

První mýtus. Idea sociálního státu dovedena ad absurdum

Na počátku byla idea vytvoření takové sociální sítě, která by ekonomicky, zdravotně či jinak znevýhodněné zachytila a ochránila před chudobou a nezaměstnaností. Smyslem sociálního státu bylo zavedení solidárního prostoru, který by současně zafungoval jako trampolína pro postižené a motivoval je k aktivitě a mobilitě. Nový sociální stát měl být prevencí proti návratu k předválečné chudobě, k prohlubování společenských rozdílů a k následnému vyhřezení násilných konfliktů. Ovšem původní idea solidarity a pokrokovosti zaměřená na snižování a smiřování sociálních rozporů se skoro převrátila ve svůj protiklad. Dnes defilují v Evropě vyčerpané sociální státy, předlužené a hypertrofované, téměř neschopné se reformovat a adaptovat na nové ekonomické a demografické podmínky. S tím souvisí ztráta konkurenceschopnosti vůči dalším částem světa.

Idealistická představa o paternalistickém státu, který zajistí vše zadarmo, počínaje vysokoškolským vzděláním a komplexním zdravotnictvím a vysokými důchody konče, je neudržitelná. V podmínkách, kdy na vysoké školy nastupuje skoro 70 procent maturantů, je kontraproduktivní považovat školné div ne za sprosté slovo.

Podobně nelze považovat zavedení přiměřených poplatků ve zdravotnictví a připlácení si na důchody za jakýsi dědičný hřích pravice. Blíží se totiž okamžik, kdy neřešená krize přebujelého státu zvyšuje rizika dalšího ekonomického a sociálního úpadku jednotlivých zemí i celé Evropy, což koneckonců nejvíce postihne právě nejnižší vrstvy. Dnes jsou takto zasažené Irsko, Řecko, Portugalsko a Španělsko. Kdo další je na řadě?

Nic nedokumentuje propast mezi realitou a přístupem sociálnědemokratické levice lépe než její vztah k předlužování států. To nejhorší, co mohlo levice potkat, je nevidět a neslyšet.

Popírači závažnosti dluhové krize v Česku prohlašují, že jde o umělou záležitost, respektive o lživou pravicovou lež. A pokud někteří přece jen připustí kritickou situaci, pak za viníky označují nikoliv populistické vlády, ale nadnárodní finanční trhy. Tudiž zapomeňte na šetření, utahování opasků, snižování rozpočtových schodků, na finanční disciplínu a na novou finanční ústavu, jež by politikům stanovila racionální rozpočtové mantinely. Vše prý vyřeší další a další investice, rozumějme dluhy, a vyšší zdanění bohatých.

Je příznačné, že v té míře, v jaké levice pokulhává za realitou, ztrácí kontakt s renomovanými ekonomy. Zvláště u sociální demokracie v Česku je zřetelná absence seriózní ekonomické diskuse. Pokud by si někdo z řad ČSSD dovolil nahlas uvažovat o možnosti zavedení školného na vysokých školách, je umlčen. Mnohdy jinak zajímavé filozofické a politologické texty levicových intelektuálů postrádají zpravidla vazbu na ekonomickou realitu a teorii. Největší slabinou české levice, ať už té stranické, či intelektuální, je skutečnost, že nenavázala spojení s nezávislými ekonomy.

Druhý mýtus. Sjednocení Evropy

I zde byl na počátku bohubilý plán: integrovat evropské státy, a tím jednou provždy zajistit mír, pokrok a solidaritu. Jestliže nešlo založit federální Spojené státy evropské ihned po válce, a to rázným politickým čili ústavním aktem, pak se

tento strategický cíl měl naplňovat postupně, desetiletí za desetiletím. Až jsme se ocitli ve fázi, kdy nevýhody již převyšují zisky, kdy krize eurozóny zpochybňuje celý poválečný projekt. Navíc takzvaně solidární, tedy obrovské přerozdělovací transfery, jež se realizují skrze evropské fondy, spíše prohlubují systémovou korupci politických elit v zemích střední Evropy, v Bulharsku a Rumunsku. Minimálně na příkladu Recka, kam přitekly stovky miliard eur, se rovněž nepotvrdil předpoklad, že existuje souvislost mezi dotacemi a konkurenceschopností. Zdá se, že původně dobrá myšlenka sjednotit Evropu, realizovaná příliš rychle, se obrací ve svůj protiklad, neboť vyvolává nové a nebezpečné rozpory.

V červnu dostihla evropská dluhová krize již čtvrtou oběť, Španělsko. Ohrožena je stabilita a hospodářství celé eurozóny a potažmo celé Evropy. Přitom ekonomové mnohokrát opakovali, že od samého začátku je projekt na zavedení společné měny nerealistický, protože nesplňuje základní podmínky z pohledu ekonomické teorie optimální měnové oblasti.

Jinými slovy evropští politici zavedli euro v nekompatibilních ekonomikách. A nyní dokonce někteří političti inženýři uvažují o dalším skokovém prohloubení sjednocení, tedy o politické unii. Jestliže dnes je více než patrné, že eurozóna je umělé uskupení, pak politická unie by tento fakt ještě umocnila.

Proto je na místě odložit ideologické brýle federálního snu a ponechat politickou integraci budoucím generacím, pakliže nechceme riskovat ještě větší otřesy a celkový rozpad Unie. Nicméně obecná koncepce dvourychlostní Evropy se jeví za dané situace jako reálné východisko.

Současné krizové jevy v Evropské unii jsou systémového rázu a vyvolávají více otázek, na něž nelze jednoznačně odpovědět, neboť neexistují jednoduchá řešení. A netýká se to jen projektu společné měny. Velké pochybnosti také vyvolává přístup evropské levice, která si oškliví ozbrojenou moc. Historik Walter Laqueur ve své knize Poslední dny Evropy: epitaf Starého kontinentu kritizuje idealistickou představu, ve které je Evropa jako rodící se světová "měkká supervelmoc" předurčena k tomu, aby vedla svět příkladným spojením shovívavosti a spravedlnosti.

Autor podotýká, že něco takového nemůže fungovat, protože jiné světové mocnosti zaměřené na zvyšování svých tvrdých čili vojenských kapacit tuto vizi nikdy nebudou akceptovat a k Evropě se nepřidají. V neposlední řadě nemůže zůstat tabu ani svoboda volného pohybu osob realizovaná v takzvaném schengenském prostoru. Ale to už se dostáváme ke třetímu mýtu.

Třetí mýtus. Projekt multikulturalismu

V poválečné Evropě se hrouť představa o možnosti vybudování harmonické multikulturní společnosti. Tento mýtus není omezen jen na Evropu a netýká se jen levice. Jistá kvantita a kvalita přistěhovalců v řadě zemí západní Evropy vyvolala v první dekádě 21. století vlnu pouličních násilností i teroristických atentátů. Příliš rychlé tempo a zvláště pak geografická a kulturní povaha přistěhovalců narazily na adaptační meze většinových společností.

Jedním z prvních, kdo z politického mainstreamu narušil společenské tabu a zpochybnil vznešenou vizi o fungujícím multikulturalismu, byl Thilo Sarrazin, dlouholetý politik sociální demokracie a člen představenstva Spolkové banky.

Ve své knize Německo se demontuje napsal, že německá společnost je v úpadku a degeneruje, mimo jiné proto, že vyklízí prostor přistěhoalcům. Měl na mysli zvláště muslimskou menšinu, která díky svým rodinným vazbám a vlivu islámu představuje pro zemi vážný problém. Za takové názorové odchýlení chtěli Sarrazina zprvu ze strany vyobcovat. Nakonec se ale ukázalo, že s ním sympatizuje 90 procent členské základny SPD.

Teprve poté jako by se roztrhl pytel s oficiálním přiznáním, že multikulturalismus je v krizi. Nejdříve na podzim 2010 německá kancléřka Angela Merkelová v projevu k mladým křesťanským demokratům prohlásila, že multikulturalismus "naprosto selhal". Následně v únoru 2011 britský premiér David Cameron na bezpečnostní konferenci v Mnichově také konstatoval, že tolerance vůči menšinám selhala. Místo vytváření nefunkčních multikulturních šablon by Britové měli aktivně hájit západní hodnoty, to jest právní stát, národní identitu či rovnost mužů a žen.

Ještě v témže měsíci francouzský prezident Nicolas Sarkozy v rozhovoru pro televizi TF1 řekl, že koncepce multikulturalismu se neosvědčila. V narážce na nepovedenou integraci muslimů do většinové společnosti uvedl, že "ve všech demokraciích se příliš soustřeďujeme na identitu nově příchozích a nevěnujeme dostatečnou pozornost identitě země, která je přijímá". Podobně selhává multikulturalismus v Nizozemí a v Belgii, problémy se vyhrocují ve skandinávských státech.

Uvedení státníci neodsuzují přistěhovalectví en block ani se nevyjadřují xenofobně, nýbrž upozorňují na vážné potíže s muslimskými menšinami, jež se koncentrují v městských čtvrtích, v islámských ghettech. O tom ostatně píše politolog Giovanni Sartori, když varuje, že v případě, kdy dovolíme nějaké kultuře, aby své členy "držela uvnitř", máme konec otevřené a pluralitní společnosti. Pro Českou republiku z toho vyplývá potřeba orientovat přistěhovaleckou politiku výhradně na kulturně a nábožensky neproblémové oblasti. V této souvislosti je vhodné také promýšlet vše, co souvisí s takzvaným schengenským prostorem, ve kterém se až na výjimky uplatňuje volný pohyb osob napříč Evropskou unií.

V tomto prostoru byly většinou zrušeny hraniční kontroly, což ve chvíli, kdy se konfliktní přistěhovalci mohou volně pohybovat z jedné členské země do druhé, představuje problém. Vždyť za našimi hranicemi – mimo jiné v Německu – žijí čtyři milióny muslimů. Zkušenosti mnoha západoevropských zemí z dramatické identitární krize hovoří jasně. Jestliže se reálných problémů spjatých s přistěhovalectvím neujmou včas zavedené strany, své šance se chopí populistická a xenofobní krajní pravice.

Metoda přehodnocování

Politika je zakořeněná v otázce smyslu v daném časoprostoru. Ony tři mýty dovedené do krajnosti – tučný sociální stát, přílišné evropské sjednocování a částečně nefunkční multikulturalismus – mají svůj původ v neopakovatelném hledání smyslu existence Evropy v poválečném období.

Jistě se jednalo, a i dnes se jedná, o vznešené cíle. Nicméně dnes je třeba evropský příběh znovu převyprávět na základě zkušeností téměř sedmi desítek let. Je třeba prověřit, zda výchozí ideje a teoretické struktury prošly zkouškou času, a ujasnit si, co se podařilo a funguje, a co se naopak ukazuje jako kontraproduktivní nebo přímo slepá ulička vývoje. Žádná jednoduchá levicová ani pravicová řešení neexistují.

Hlavní problém často tkví v míře naplnění té či oné ideje. Když například přeženeme míru solidarity, zůstává systémová neodpovědnost, příživnictví, plýtvání a koneckonců úpadek.

Když přeženeme míru evropského sjednocování, zplodíme neodpovědné unifikující nadstátní struktury a zároveň i neodpovědné domácí vlády, které se spoléhají na pomoc zvenčí. To nahrává ožивování starých nacionalismů, ale i konfliktů nové povahy. A jestliže přeženeme míru a vhodnost přistěhovalectví, pak se může stát, že původní obyvatelstvo se ocitne v identitární krizi a opět budou hrozit běsy xenofobie, rasismu, etnického a náboženského násilí.

Problém také spočívá v tom, že se přeceňují možnosti sociálního inženýrství. Přístup "poručíme větru dešti" usiluje o co nejrychlejší nastolení stavu harmonie. Přitom napětí a rozpornost složitých společenských jevů nemusí být na závalu, ale naopak zdrojem pozitivního vývoje. Ukazuje se, že snaha překonat vnitřní rozpornost umělou jednotou nevede k cíli. Ponechme si ideály a přitom usilujme o "usměrňovaný chaos", nikoliv o utopickou harmonii. Levici by také prospělo, kdyby neustále korigovala své nutkání k mesianismu, tak jak o tom psal Nikolaj Berďajev ve své knize Prameny a smysl ruského komunismu. Levice se často tváří, jako by měla vyšší duchovní poslání chránit čistý svět práce před chamtivostí privátních domácích či zahraničních vykořisťovatelů, jako by jediná měla oprávnění se emocionálně rozhořčovat nad zlořády světa.

Je proto nanejvýš záhodno provést na levice obrat, respektive sestoupit z ideologického a mesianisticky laděného oparu – z filozofických a moralizujících výšin – na tvrdou zem, a to nejen ekonomické reality. Neschopnost vstřebávat nejnovější ekonomické poznatky a zkušenosti plodí pouze další utopická řešení. Jen neustálé připomínání si vlastní omezenosti, otevřenost vůči jiným názorům a kritické prověřování vlastních stanovisek představují výbavu nutnou k prevenci před kladením si nerealistických cílů.

Samozřejmě nejde o to, vzdát se snů, ale korigovat je ve smyslu způsobu a rychlosti jejich realizace. Nejde tedy o to, zcela demontovat sociální stát, zrušit evropský integrační proces a úplně odmítnout myšlenku multikulturalismu. Nikdo se nechce vracet ke starým konfliktům. Jisté návraty však nelze vyloučit.

V případě evropské integrace může jít o návrat do doby před Maastrichtskou smlouvou. To nemusí hned znamenat úplné odmítnutí společné měny, ale minimálně nový pohled na to, pro které země Evropské unie je euro přínosné a pro které již nikoliv.

Bez adaptace, čili bez neustálého přehodnocování idejí a postupů, nebude žádná revitalizace sociálního státu a Evropy, nýbrž prohlubující se demografický, ekonomický a mocenský úpadek. Dnes ještě je čas hledat řešení, a to na bázi nově pojatého smíření sociáldemokratismu a liberalismu, jež by reflektovalo nejnovější trendy postindustriální a globalizující fáze vývoje společnosti. Jestliže se nová a pozitivní řešení nebudou hledat nebo se nenajdou, nastoupí skutečný chaos, sociální výbuchy či nové diktatury jako alternativy k současnému nedokonalemu, ale demokratickému kapitalismu.

Právo, 26.6.2012 Michal Klíma (Autor je politolog)

Když se něco ukradne, má se to vrátit

Text: Jiří X. Doležal Reflex

Diskuse o církevních restitucích, kterou ostře nastartovala sociální demokracie, je úplně nesmyslná. Copak je důležité, zda je okradený sympatický?

Když poslouchám v mediích nejružnější kritiky církevních restitucí, připadám si jak v padesátých letech. Nebo jako v Blbákově. Diskuse je úplně nesmyslná, patafyzická, a díky tomu, že si na ní začala předvolební polívčičku sociální demokracie, i poměrně nechutná. V pátek v ČT diskusi ještě vyostříla spisovatelka Lenka Procházková, která vysvětlovala, že církev je tak nesympatická, že jí netřeba něco vracet.

Ano, církve obecně a katolická zvlášť jsou i mně velmi nesympatické. To však nijak nesouvisí s tím, že ty církve - a katolická zvlášť - byly bolševikem normálně okradeny. A že - protože když se něco ukradne, má se to vrátit - máme my, naše generace, primární mravní povinnost ten ukradený majetek vrátit.

Bez ohledu na to, že bychom za ty peníze mohli koupit třeba další Pandury, které nepotřebujeme, nebo pár letadel Casa, která taky nepotřebujeme, a která navíc nelétají. Imperativ nápravy škody, nápravy zločinu, je neokecatelný. Přesto si z myšlenky, že bychom si církvím ukradený majetek měli nechat, protože jsou flandřáci nesympatičtí, udělali sociální demokrati volební tahák.

Proto prosím celou Policii ČR, aby, až Sobotkovi nebo Škromachovi někdo ukradne auto, důsledně sabotovali jakékoliv vyšetřování té krádeže a učinili kroky, aby se ukradené auto sociálně demokratického papaláše nikdy nevrátilo zpět původnímu majiteli. Socani jsou totiž ještě o poznání nesympatičtější než katolická církev.

Poznámka vydavatele Novin k navrácení církevních majetků.

Vr. R. Bejšák-Colloredo-Mansfeld

Existují i názory v ČR opačné, proč majetek církve nevracet. Podobný článek například napsala i přečetla či proslovila ho, česká spisovatelka Lenka Procházková na Václavském náměstí dne 6.7.2012. Ve Wikipedii se také dovíme, že paní a prozaička, L.Procházková že se narodila v roce 1951 a je dcera signatáře charty 77.

Ve svém článku - proslovu píše v úvodu jak „církev čekala na vhodnou vládu, která bude připravená uzavřít s církví kšeft“ , dále připomíná Koniáše, temnou dobu pobělohorskou a tak podobně, dále pokračuje, že to vše o navrácení je jen lež a rozvíjí dále, že původ majetků katolické církve vznikl po Bílé hoře, kdy zabrala nemovitosti po zabitých a uprchlých protestantech a tak dále. To že katolická církev měla vůbec nějaké majetky z dob Přemyslovců jaksi paní disidentka nevnímá.

Proč o tom píší? Po přečtení jejího článku jsem si vzpomněl na články pana R.Hedvíčka, který často psal o pokřivených českých dušičkách. Tak jako Arabům nikdy nevysvětlíte, že dobrotivost, soucit, slitování nejsou záporné vlastnosti nehodné to hrdiny, tak Čechům, kteří prožili dětství a pak téměř celý život pod taktovkou komunistické strany, socialistického budovatelského školství, stranicky vyspělé Televize a rádia, asi nevysvětlíte, že kapitalismus, náboženství a podobně nejsou záporné jevy (a to nemluvím o mecenášství, které je jim ještě cizejší).

Ať je to kdokoliv, kdo nikdy nežil delší dobu mimo ČSR, třeba i bývalý člen charty 77 , (což je často i bývalý dubčekovec), bohužel nepozná, neuvědomí se, **že mu životem v ČSR či ČSSR strana pokřivila charakter. Nedojde mu, že stále nosí „stranicky vyspělé“ brýle.** Pořád vidí kapitalistu jako křivonosé břicháče , s pokřiveným nosem, monoklem, cylindrem a pytlem s velkým nápisem „\$“ . Pořád má v duši Nejedlého vizi hrdinských„husitů“ , dobu temna a katolického jha a církve coby „vysavatele lidu“.

Proto také většina Čechů a Slováků se stále dívá na emigranty jako na darebáky a nemůže jim zapomenout, že se nevyplnilo stranické „opustíš-li mne, zahyneš“, často vysvětlují sami sobě, že oni „trpěli“, zatímco vy, vy jste si vyvalovali šunky na plážích. To, že oni většinou jaksi netrpěli, ba naopak, jezdili na chaty, pracovali tak, že se nikdy nepředfeli, žili pod heslem „kdo neokrádá stát ,okrádá rodinu“, jaksi neberou v potaz.

Proto je zde rozdíl mezi vámi, kteří jste prožili domov v zahraničí a Čechoslováky,kteří nevytáhli paty ze vsi a dodnes si myslí, že cinkání klíčů udělalo revoluci.

NOVINY – Dostali jsem od našich čtenářů.

Takže se nedivíme Kardinál Dominik Duka se ostře ohradil proti výroků komunistických poslanců, které zazněly při pátečním projednávání zákona o církevních restitucích. Podle něj se jednání sněmovny proměnilo v zasedání ústředního výboru předlistopadové komunistické strany.

Srpen

20. srpna 2012 - Jako dítě jsem mívala srpen ráda, byly přece prázdniny a nemuseli jsme do školy. I když – v srpnu jsem si každý rok začínala uvědomovat, že se mi už stýská po spolužácích, a přestože nemuset ráno vstávat bylo prostě úchvatné, přece jen jsem někde v koutku mysli brala školu tichounce na milost a dokonce jsem se i těšila, až zase začne.

Pak přišel Srpen, na který se nezapomíná. To už jsem byla skoro dospělá nejen papírově, a náramně mě potěšilo, jak umí být česká společnost odolná proti násilí a jak jí záleží na svobodě. Jen o srpnu jsem začala mít vážné pochyby. A když mě letos v srpnu potkalo stejné neštěstí jako před dvěma lety (odchlípila se mi sítnice), definitivně jsem se rozhodla, že srpen je měsíc, který mi nepřeje. Naštěstí mi přáli lékaři, kteří mě rychle vzali na operaci a tvrdili, že oko bude zase v pořádku. Snažím se jim věřit, ale když člověk mého typu může číst leda s lupou, je to sklíčující. Utěšuju se, že dobrý Pán Bůh mě neopustí, že mají lékaři nejspíš pravdu a všechno se v relativně dobré obrátí, ale pro jistotu hledám i jiná záchránná stébla: jako že člověk nemusí zrovna všechno do detailů vidět, že se spousta zajímavých věcí dá taky slyšet – a uši mi zatím slouží.

Taky si něco, co jsem viděla před tou pohromou, pamatuju: například ten billboard, co nechali rozvěsit sociální demokraté, aby lidem připomněli, že budou bránit prosazení zákona o majetkovém vyrovnání s církvemi. Pamatuju taky Dikobraz z padesátých let, a jsem si téměř jista, že jsem tu chtivou klerikální ruku někdy zamlada už viděla. Taková ohavnost! Copak nedokážou svoji předvolební kampaň dělat s větším vkusem? Asi nedokážou... Projednávání v Senátu dopadlo dle očekávání: návrh byl zamítnut; no, uvidíme, co na to Poslanecká sněmovna. Trochu jsem se podívala i na to, co v Senátu kdo říkal, ale nenapišu nic nového: To se najednou vyrojilo znalců! A skoro všichni v zásadě proti majetkovému vyrovnání nejsou, jen by si představovali, že má zákon vypadat jinak. A proč to vědí teď a nevěděli dřív? Copak tady sociální demokraté za těch dvacet let nevládli? Jistěže vládli – a pročpak v té době nepřipravili a neprosadili tenhle zákon v podobě, jakou by podle jejich představy měl mít? Nejspíš ze stejného důvodu, proč to neudělaly ani pravicové vlády. Nikomu se do toho ošidného problému nechtělo. Církve nejsou v převážně ateistické české společnosti zrovna oblíbené a starosti starostů, kterým blokační paragraf už dvacet let brání nakládat s někdejším církevním majetkem, pálí nejspíš leda tak ty starosty a snad ještě zastupitelstva obcí, ale ne politické strany jako takové.

O tom, že je správné vrátit, co bylo ukradeno, zřejmě vážně uvažovaly jen první polistopadové parlamenty, pak se tahle zásada stala kartou v politické hře. Není to veselé konstatování, ale všimla jsem si i jinde, že snaha o spravedlnost jaksi vládne spíš ze začátku po velké společenské změně, a pak se rozbourené vody zklidní a začne jít v první řadě o peníze a další příležitost ke zvolení.

LN, 17.8.2012 Petruška Šustrová

MOJE REAKCE NA ČLÁNEK V NOVINÁCH

Panu Vratislavovi, vydavateli Novin, si stěžoval jeden z čtenářů na sprosté názory článku v Novinách. Nevěděl jsem, o který článek se to jedná a tak jsem si také uvědomil, jak povrchně sám čtu.

Ano, jednalo se o "Zkurvený zlodějský národ nic nevrací dobrovolně. Patří za Ural." - otištěno v minulém čísle Novin, na stránce 5., hned vedle mých, Kokosových ostrovů.

Měl mě na to upozornit už silácký nadpis, že to není názor Čecha z Prahy, ale buďto mladého, holohlavého neonacisty, nebo starého, zastydlého fašouna od Vlajkařů ! - (uvedeno : Dopis z Prahy, Pauk - Praha).

S mnohým v obsahu, po pečlivém prostudování, jsem musel souhlasit, protože výsledky života v České republice opravdu nestojí za pochvalu, krade tam kdekdo a mimo obětního beránka pana Ratha, trestán není nikdo !

Co si ten pan Pauk z Prahy mohl odpustit, byl ten termín o "vlezlých rudých sionistech", tedy tím bylo míněn gang Slánského, který byl pověšen gangem Gottwaldovým.

Nemyslím, že Slánský byl sionistou, i když byl Žid ale dále si myslím, že provaz zasloužil za zločiny proti demokracii v republice a předešlé vraždy na tak zvané reakci, po komunistickém puči 1948. Dále ten autor článku ukazuje náckovský pohled výrazem

"přeživší obřezaní superagenti". Tím snad opět myslí Židy.

Víte přátelé, pan Vratislav je člověk s otevřeným názorem, s dobrým přehledem dějinných událostí a přesto mu do Novin sem-tam proklouznou takovéto štěnice. Často mi volá, co si myslím o tom, či oněm článku a já mu vždycky říkám :

Dejte do Novin názory z JAKÉKOLIV strany politického spektra, žijeme v Austrálii, tedy zatím ve svobodné zemi, jenom zdůrazňuji, vždycky uveďte jméno autora (nesnáším anonymy, ba ani "nicky" a přezdívky nemám v tisku rád) a dojde-li k nějaké kontraverzi, je třeba poskytnout místo v Novinách všem, protichůdným názorům.

Jsem tedy zvědavý, jestli dotyčný pan Pauk z Prahy, zareaguje, když svůj "dopis z Prahy" do Novin poslal !

L.P. 20. srpna 2012. Sven F. Rehulka , Carlton NSW

Madame Gillard přijde do parlamentu se dvěma papíry. Zamává prvním a říká: "Zde jsou vyjmenována opatření, která pokud schválíme, budou se mít lidé dobře až do konce svého života. " Pak vytáhne druhý a říká: "A tady je seznam těch lidí."

Stěžoval si neurolog gynekologovi“ „U nás je to na nervy, jak je to u vás?“

Studentky měly napsat esej, která by pojednávala o náboženství, sexu a tajemnu. Nejkratší práce měla jen jednu větu: "Bože, jsem těhotná, ale s kým?"

Potkají se dva policajti, jeden z nich je smutný. Ten druhý se ho ptá, co je. "Ále, manželka je v agonii." Ten druhý: "No, snad jí vyjde počasí."

Manželka už ztratila trpělivost s pitím svého manžela a rozhodla se, že ho vytrestá. Převlékla se za Lucifera, a když se v noci potácel opilý domů, tak na něj zpoza rohu vyskočila a zavřeštěla. Manžel si ji prohlédl a s klidem odpověděl: „Mě nevyděsíš, jsem ženatej s tvojí ségrou!"

Na zámořském parníku si psala půvabná cestující deník:

1.den - Potkala jsem kapitána, byl úžasný. 2.den - Kapitán mě pozval ke svému stolu. 3.den - Kapitán mi řekl, že pokud se s ním nevyspím, potopí loď. 4.den - Zachránila jsem všechny cestující!

Recepiš No.342

Rychlá rajská omáčka z protlaku.

Rajský protlak,
Voda,
Mléko,
Maizena (= cornflour),
Bobkový list,
Cukr,
Sul a pepř.

Recept z 19. století

Do nádoby vhodné pro mikrovlnku dáme vodu, přidáme protlak a bobkový list a vlníme asi 3 minuty.

V mléce rozmícháme maizenu, vlijeme do vařící směsi, zamícháme a vlníme po minutě do zhoustnutí. Dochutíme cukrem, solí a pepřem.

Můžeme dochutit také trochou smetany.

Dobrou chuť přeje Radka

Nejbohatší lidé v Česku

Mám sám ze sebe radost, že jsem - i když osamělý - dokázal překonat početný kolektiv pracovníků ekonomického magazínu Forbes, který je mezi širokou veřejností znám zejména tím, že vydává žebříček nejbohatších lidí světa. Mně se totiž podařilo zjistit, jaká skupina lidí se v blízké budoucnosti stane u nás v Česku nejbohatší. Jistě se budete divit, kteří lidé to budou. Sběratelé podpisů.

Já vím, že se vám to zdá nepravděpodobné, ale s vysokou pravděpodobností se tak skutečně stane. K úžasnému bohatství jim pomohou naše soudy. Mnohé by o tom mohl vyprávět pan Josef Král z Netolic. Jedním z řady jeho zákazníků se totiž "náhodou" stal za podvody mnohokrát soudně trestaný "podnikatel" Petr Stejskal. Panu Královi zůstal za dodané zboží dlužen. Po dohodě za ním jednoho dne dorazil s malou splátkou na úhradu části dlužených peněz. Jak káže dobrý mrav a zákon o účetnictví, Josef Král podepsal Petru Stejskalovi dokument o převzetí výše uvedených finančních prostředků – tedy splátky.

Byl to skutečně cenný podpis. Jednoho dne se totiž objevil pod falešnou směnkou na více než 800 tisíc korun, kterou recidivista Petr Stejskal uplatnil u soudu. Protože naše soudy pravost a oprávněnost směnky nezkoumají, vše vyústilo až v exekuci na majetek pana Krále, který díky ní přišel i o střechu nad hlavou. Marná byla jeho snaha, aby soud exekuci zastavil, marných bylo sedm let jeho boje se soudní mašinerií na všech úrovních. O svůj dům už definitivně přišel. Také o sedm let klidného života a spoustu peněz za právní služby.

Až nyní českobudějovický soud vynesl zatím nepravomocný rozsudek v jeho prospěch. Ani pravomocné rozhodnutí soudu o neexistenci půjčky stojící na počátku martýria pana Krále mu dům nemůže vrátit. A navíc – kdoví, jak to nakonec u soudu dopadne.

Z toho všeho jsem vydedukoval informaci uvedenou v titulku. Takže : P.S. Koupím podpisy Petra Nečase, Karla Gotta, Karla Schwarzenberga, Petra Kellnera, Andreje Babiše a dalších osobností. Cena nerozhoduje.

Václav Husák NevPes

Horu, která přečká apokalypsu, má bránit před fanatiky armáda

Na jihu Francie nastalo pozdvižení. Davy ufologů a esoteriků berou útokem donedávna zcela zapomenutou vesničku Bugarach. Nad ní se totiž tyčí stejnojmenná 1230 metrů vysoká hora, která bude podle různých bizardních proroctví jediným místem planety, jenž přečká letošní apokalypsu. Konec světa má podle starého mayského kalendáře nastat 21. prosince 2012.

„Všichni víme, že uvnitř hory jsou už tisíce let mimozemšťané. Mohou být tou silou, která nám pomůže proti apokalypse,“ shrnuje naděje ufologů Paul Ponsсот, vlastník pařížského knihkupectví zaměřeného na esoterickou literaturu.

Zdánlivě úsměvná teorie, jejíhož původu se už nelze dopátrat, má však nyní spoustu kuriózních důsledků v realitě. V odlehlé vesničce s méně než dvěma stovkami obyvatel nastal neskutečný turistický boom. Jen za loňský rok sem přijelo 20 tisíc turistů z celého světa. V oblasti rapidně vzrostly ceny nemovitostí, protože esoterici chtějí vlastnit zemi, na níž apokalypsa nedosáhne. Podnikavci pořádají pro zájemce jakési mystické výpravy. Týdenní bloudění po svazích hory, které zahrnuje setkání se svatým guru či rituální procesí, vyjde na 800 eur, tedy asi 20 tisíc korun.

Z blouznivců máme strach, říká starosta

Místní obyvatelé by sice mohli mít radost, že jim závratně rostou příjmy za služby turistům a že má najednou vesnice celosvětovou popularitu. Invaze „kultistů“ je však spíš děsí a sťažují si, že dřívější klid a bezpečí regionu jsou zničeny. Bojí se také, že v prosinci by se mohla blouznění esoteriků zvrhnout v nepředložené excesy. „Informoval jsem místní úřady o našich obavách a chci, aby byla v prosinci připravena armáda, kdyby byla potřeba,“ říká starosta vesnice Jean-Pierre Delord.

Těžkou hlavu má i majitel místního penzionu Sigrіd Benard. „Na zimu penzion vždycky zavírám. Letos mi přesto pořád volá spousta lidí a chce si zarezervovat pokoj na tři týdne před datem apokalypsy a týden po ní, aby viděli, co se bude dít.“

K blízkému setkání třetího druhu má dojít ve Francii

To, že hora Bugarach láká záhadology, není až tak nahodilé. Jistou nepopiratelnou mystickou auru ji přidává nejen to, že má velmi dramatický profil, ale i to, že je geologicky neobvyklá. Říká se jí „hora naruby“, protože horniny na vrcholu masivu jsou geologicky starší než spodní vrstvy.

V souvislosti s Bugarachem je také často zmiňován slavný americký film Blízká setkání třetího druhu o kontaktu lidstva s mimozemšťany u neobvykle vypadající hory. Film byl ovšem ve skutečnosti točen u vrcholu Devil's Tower v americkém Wyomingu. Někteří ufologové se ovšem při cestě do Bugarachu nechali filmem bezesporu inspirovat. Jih Francie tak 21. prosince možná opravdu zažije při invazi esoteriků určitou podobu apokalypsy. ■ **Autor článku:** Tomáš Stingl, Profit

Pozor na čínské praktiky v Africe, varují USA

Vražda čínského ředitele uhelného dolu v Zambii z počátku srpna, názorně ukazuje nebezpečí, které doprovází zvyšování čínských investic v Africe. Čínské praktiky při pomoci a investicích v Africe kritizují především Spojené státy. Píše o tom francouzský deník Le Monde.

Nejsou to první problémy Číny v Zambii, která je jedním z největších světových producentů mědi. V roce 2010 ve stejném dole Collum reagovali čínští předáci na požadavky horníků ostrou palbou a zranili 12 mužů. O rok později si Zambijci zvolili nového prezidenta Michaela Satu, který je stoupencem vyvážených vztahů mezi svou zemí a Pekingem. Čínské investice v Zambii podle něho mají být "dvousměrnou silnicí".

Nejinak hovořila počátkem měsíce při svém turné po Africe americká ministryně zahraničí Hillary Clintonová. Šéfka americké diplomacie se vyslovila pro model partnerství, který "přináší více hodnot a neubírá je", aniž by přitom jmenovala Čínu. "Spojené státy budou hájit demokracii a univerzální lidská práva, dokonce i tehdy, kdy se může zdát, že je snadnější či výhodnější odvrátit zrak a pokračovat ve využívání zdrojů. Ne všichni se tak chovají, my však ano," prohlásila.

Čínští vůdci nepotřebovali dlouho pátrat po tom, kdo se za oním "všichni" skrývá. Hillary Clintonová se do tohoto tématu totiž nepustila poprvé: již v roce 2011 při návštěvě Lusaky vyjádřila znepokojení nad "čínskými praktikami při pomoci a investicích v Africe, které nejsou vždy ve shodě s mezinárodními normami transparentnosti". LN

Švédské organizátory "plyšového výsadku" si předvolala KGB

Běloruská KGB předvolala švédské organizátory červencového výsadku plyšových medvídků k výsledhu do Minska. Tajná policie to dnes oznámila na svých webových stránkách. V prohlášení se uvádí, že neuposlechnutí výzvy může být potrestáno nápravnými pracemi nebo půlročním vězením.

Thomas Mazetti, Hannah Lina Freyová a Per Cromwell ze švédské reklamní agentury Studio Total mají v Minsku vypovídat o nelegálním proniknutí malého letounu nad běloruské území, kam organizátoři akce shodili na 800 malých plyšových medvídků. Každý z nich byl opatřen nápisem „Nás nelze umlčet“ na protest proti porušování svobody slova v Bělorusku.

Akce v Bělorusku vyvolala skandál a vedla k propuštění šéfa běloruské pohraniční služby a protivzdušné obrany. Policie rovněž zadržela běloruského studenta žurnalistiky Antona Surapina, který publikoval snímek s medvídkem jako první. Kvůli plyšákům je ve vězení i realitní makléř Sjarhej Bašarymav, který švédským organizátorům výsadku pomáhal a podával jim informace.

KGB v dnešním prohlášení tři pracovníky švédské reklamní agentury varovala, že pokud se k výsledhu nedostaví, mohou být předvedeni násilím. Podle agentury AP se trojice

předvolaných zatím nerozhodla, zda žádosti běloruských úřadů vyhoví. Už dříve dali Švédové najevo, že budou o cestě do Běloruska uvažovat jen tedy, pokud jim minské úřady zaručí bezpečný návrat.

Minulou středu Minsk na protest proti švédské „provokaci“ odvolal všechny zaměstnance běloruské ambasády ve Stockholmu a vyzval švédské ministerstvo zahraničí, aby do konce srpna vyklidilo švédské velvyslanectví v Minsku. V pátek se velvyslanci zemí Evropské unie dohodli, že jejich vlády si na protest proti kroku Minska formálně pozvou běloruské velvyslance k pohovoru. CTK

Nejlínější národ světa? Kdo tipuje Čechy, je vedle

S využitím statistických údajů Světové zdravotnické organizace sestavil mezinárodní vědecký tým seznam států podle míry fyzické aktivity jejich obyvatel. Do seznamu bylo zařazeno 102 zemí světa s tím, že za "lenivé" byli označeni lidé, kteří se týdně nevěnují alespoň pětkrát třicetiminutové lehké námaze, případně třikrát dvacetiminutovému náročnějšímu zatížení.

S pomocí těchto parametrů tým pod vedením brazilského experta Pedra Hallala sestavil světový "seznam lenosti". Podle zprávy britské televize Channel 4 se na jeho čele ocitla Malta, kde žije podle průzkumu 71,9 procenta neaktivních lidí.

Česká republika skončila v lepší polovině seznamu, s 25 procenty "lenivých" se dostala na 66. místo. Na posledním, tedy nejlichotivějším místě je podle autorů seznamu Bangladéš, kde žije jen 4,7 procenta fyzicky neaktivních obyvatel.

Druhým "nejlenivějším" státem je jihoafrické Svazijsko, třetí je Saúdská Arábie následovaná Argentinou, Srbskem a Kuvajtem. Japonsko je desáté, Itálie patnáctá, USA sedmatřicáté. Čína je na 58. místě, Německo na 61. místě a Rusko na 77. místě ze 102 států.

Nedostatek pohybu je podle autorů seznamu ve světě příčinou až desetiny všech vážných onemocnění. K nejvážnějším důsledkům patří srdeční a cévní problémy, cukrovka a některé druhy rakoviny. CTK

Éra levného čaje končí kvůli blahobytu Asie

Ceny čaje ve světě prudce rostou. Už pár let jej zdražuje rostoucí asijský blahobyt: tradiční exportéři, jako je Čína nebo Indie, sami spotřebovávají čaje stále více, navíc se zvyšují náklady na jeho výrobu s tím, jak v Asii rostou mzdy. Další tvrdou ránu dostal letos čaj kvůli suchu v Keni, která je největším producentem černého čaje určeného do levnějších nálevových sáčků, a monzuny v Indii a na Srí Lance.

Podle CNN činila letos v pololetí keňská produkce čaje kvůli špatnému počasí 158 tisíc tun, meziročně o 11 procent méně, o pět až deset procent letos klesne výroba v Indii a na Srí Lance.

Cena kvalitního černého čaje označovaného jako broken pekoe 1 (BP1) podle listu Financial Times minulý měsíc překročila hranici čtyř dolarů za kilogram, což je nejvíce od konce roku 2009. Přehled o cenách čaje je ovšem mnohem slabší než třeba u kávy, která se obchoduje na komoditních burzách v opčních kontraktech. Čaj se fyzicky prodává jednou týdně v aukcích v keňské Mombase.

Letošní pokles produkce podle něho ještě zvýší cenu na 4,5 dolaru za kilo E15

Test rajčatových protlaků a pyré. Pořád jíte shnilou zeleninu!

Zdá se, že výrobci rajčatových protlaků a pyré nás, jako zákazníky, neustále zkouší. Jak jinak si vysvětlit výsledky našeho nového testu šesti výrobků, které odhalily možnou přítomnost plesnivých rajčat? Výsledek testů byl skutečně překvapivý.

V pěti výrobcích se našly mykotoxiny, tedy toxické látky, které produkují plísně. V některých sice jen ve velmi nízkých hodnotách, v jiných však byly hladiny výrazně vyšší. Přitom správně pěstované, uskladněné, ošetřené a zpracované plody nejsou plísněmi napadeny a prakticky žádné mykotoxiny neobsahují!

Například v Austrálii se většinou potraviny nezkouší neb to firmy a supermarkety zakázali.

Hříchy pro pátera Knoxe, aneb Kalouskovy hříchy

Petr Závradský

Vím, jak je lidská paměť krátká a selektivní. Má snahu špatné věci zapomínat a dobré si pamatovat. Tak mi nezbyvá, než paměť lidí osvěžit připomenutím, kdo je Miroslav Kalousek a co „dobrého“ pro nás vykonal.

Narodil se 17. prosince 1960 v Táboře. Vystudoval Vysokou školu chemicko-technologickou v Praze, kde v roce 1984 získal titul inženýra. Od roku 1984 do roku 1990 pracoval jako technolog a vedoucí investičního útvaru ve výrobním podniku Mitas Praha n. p. V témže roce se na fakultě seznámil s Radkou Kašákovou, kterou později pojal za ženu a s níž se v **únoru 2012 v tichosti rozvedl** a veškerý majetek převedl na ni. Mají syna a dceru.

Do politiky vstupuje v roce 1984, stává se členem Československé strany lidové (ČSL), která je členem komunisty řízené Národní fronty. Ačkoliv se aktivně dral ve straně k moci, pro nízký věk příliš neuspěl. **Jen tři měsíce** po sametovém předání moci nastupuje na Úřad vlády ČR jako ekonomický poradce. Za dva roky už **odboru poradců šéfuje**. Strmá kariéra pokračuje. Již v lednu 1993 se stává ekonomickým náměstkem ministra obrany. Rozprodává se bývalý federální armádní majetek. Kalousek má pod palcem výběrová řízení a akvizice. Rozhoduje o miliardách, modernizaci tanků T-72, štábním informačním systému, nákupu padáků... V roce 1998 je zvolen poslancem do PSP ČR za Jihočeský kraj, za již sloučenou stranu KDU-ČSL.

Padáky

Hned v roce 1994 bleskově uzavírá smlouvu s firmou Anex-Cirus Jiřího Andrlíka na dodávku 2 310 kusů padáků pro dopravu skupin hloubkového průzkumu a seskoků (za použití techniky HAHO a HALO). Co na tom, že ta **firma právnícky ještě vůbec neexistuje**? Anex-Cirus nikdy padáky nevyráběl. Dodané padáky byly nekvalitní, přesněji, jak se vyjádřili odborníci Paraclobu, padák VTP-100 měl příliš funkcí, jež si vzájemně odporovaly. V roce 1997 to stálo život vojína Prinicha. Tato krev neulpěla jen na rukou M. Kalouska, ale i na rukou ředitele nákupu plk. Josefa Fabiána a plk. Rudolfa Zapletala. A je jen pikantní, že oba zmínění později odešli do firmy Anex-Cirus.

Firma Anex-Cirus podala na ministerstvo obrany trestní oznámení za ušlý zisk ve výši stovek miliónů poté, co armáda zjistila jejich nebezpečnost a nekvalitu. A informace o tom prosáklly na veřejnost. Smlouva však byla sepsána tak nevýhodně, že ji vypovědět nešlo a **koncová cena nebyla nikdy stanovena**. Soud nařídil MO odebrat další nevyhovující padáky za dalších 114 mio. Kolik ta legrace stála celkem, ministerstvo úzkostlivě tají, ale jednalo se o **stovky miliónů korun**. V roce 1998 byly padáky VTP-100 zakázány a **z výbroje vyřazeny**.

Tanky T-72

Ale padáky, to bylo jen troškaření! Modernizace 353 zastaralých sovětských tanků T-72, které už byly **určeny k vyřazení**, stála již neuvěřitelných **19 miliard korun!** Nehledě k tomu, že 353 tanků je vzhledem k velikosti republiky a armády čiré megalomanství.

Smlouva byla uzavřena s italskou firmou Oficcine Galileo a izraelskou firmou Nimda v roce 1995. A opět krajně nevýhodně pro českou stranu. Termíny si dodavatel mohl prodlužovat, náklady zvyšovat a MO jen bezmocně přihlíželo. Nakonec bylo **modernizováno jen 30 strojů!**

Štábní informační systém

MO zadává zakázku firmě EDS (Electronic Data Systems) v roce 1997. Výběrové řízení ale vyhrála fa Unisys. Kalousek výběrové řízení zrušil. V novém řízení opět vyhrála fa Unisys. Přesto Kalousek označil nabídku EDS za „výhodnější“. Unisys se obrací na Polici, že jsou vydírání, aby se rozhodnutí nebránili. EDS byla nucena v r. 1998 za přidělení zakázky zaplatit **50 miliónů korun do stranické pokladny KDU-ČSL**.

Dodávka za více než miliardu korun byla ukončena v roce 2002 zavedením systému, který nesplňoval technické zadání a je nefunkční dodnes.

Kasárna na Náměstí republiky

1997 – Kalousek podepisuje s developerskou firmou EPF smlouvu na prodej kasáren. Za rozsáhlý objekt v tak lukrativní zóně jen za 900 miliónů. Smlouva zaručovala, že EPF dostane plně odškodnění, nebudou-li budovy prázdné. Nebyly. Sídčila tam Akademie věd. Stát na odškodném vyplatil EPF téměř **900 miliónů** a v náhradách za druhotné škody firmy EPF dalších **500 miliónů**. Takhle Kalousek uzavírá smlouvy a hospodaří s veřejnými penězi.

Aféra Zeman&Zeman

1997 – fa Zeman&Zeman získala zakázku na **mnohamiliardové dodávky potravin armádě**. Výběrové řízení obešli. Úplatky důstojníků od Z&Z na MO jdou do

NOVINY –**Zajímavosti a drby**

statisiců. Ministr obrany Lobkowicz se vyjadřuje, že jde o rozsáhlou korupční aféru. Z&Z o zakázku přichází, policie vyšetřuje, ale firma Z&Z je mezitím vytunelována a zrušena. Spolumajitel firmy, zeť druhého spolumajitele Jindřicha Zemana, **David Petrovický je unesen ozbrojeným komandem a již nikdy není nalezen**.

Ta aféra, zdálo se, Kalouskovi srazí vaz. Ne. Byl to jen takový malý škrábaneček na palečku. Přišel jen o náměstkovské křeslo. Ale on mířil výše, daleko výše.

Poslanec Kalousek

V roce 1998 získává Kalousek poslaneckou imunitu. Kauzu Z&Z šetří nejprve inspekce MO a pak i policie. Kalousek se dere do stínové vlády čtyřkoalice. Předseda KDU-ČSL Cyril

Svoboda má oprávněné obavy, že Kalousek bude trestně stíhán, obává se ohrožení čtyřkoalice skandálem a Kalouska odmítá. Od té vteřiny jsou z nich úhlavní nepřátelé. Policie narazila na bariéru imunity.

Pro BBC říká Kalousek v roce 2001: *„Považuji se za úředníka, ... úspěšné transformace české armády ... a že při této práci došlo k nějakým chybám, to došlo v každém případě...“*. Ty „nějaké chyby“ byly zpronevěry v miliardových částkách a dokonce životy lidí.

Comeback

I roku 2002 je Kalousek do sněmovny zvolen, lidé zapomněli. Získává křeslo předsedy Rozpočtového výboru PSP ČR. On těm penězům „fakt rozumí“. Tedy hlavně některým.

Za dosti podivných okolností **získává Kalousek dosti drahou vilu v Bechyni a luxusní byt v Praze**. Situaci se pokouší zachránit jeho tchán Kašák tím, že mu tyto peníze půjčil z vlastních prostředků. V září 2002 jsou u Orlíku **zastřeleni Kalouskův švagr Lubomír Kašák a jeho společník Zdeněk Němec**. Zrovna v době, kdy policie šetří podivné zakázky jejich firmy IDOS od příbramské radnice, kterou šéfuje Kalouskův politický kolega Josef Vacek. Na Kašáka má policie už tou dobou připraveno obvinění z řady trestných činů. Z povzdálí tahá za provázky známý příbramský kmotr Jaroslav Starka. Ale jak známo, **mrtví už nemluví**. Z majitelů IDOSu zůstává naživu jen minoritní 5% vlastník. A jaké překvapení – jmenuje se Radka Kalousková!

O rok později dochází v KDU-ČSL ke třenicím a Kalousek vyřachováá Cyrila Svobodu a nečekaně se stává předsedou. Dral se tou dobou už i do Grossovy vlády, ale oblíbené MO mu nechťeli dát. Schyluje se k prodejm armádních nemovitostí a Kalousek je na toto „odborník“. Asi mu to bylo hodně líto.

Protože článek je už dlouhý, tak už jen v heslech:

Kalousek má prsty v čachrech s japonskou Nomurou v kauze IPB (Nomura chtěla po ČR 120 mld. za zmařenou investici)

2006 – jedná o Paroubkově nabídce vytvořit koalici ČSSD a KDU-ČSL s podporou komunistů

2006 – následně odstupuje z předsednictví KDU-ČSL

2006 – stává se zastupitelem Bechyně s třetím nejvyšším počtem hlasů, lidé si na nic špatného nevzpomínají

2007 – 2009 – ministr financí v Topolánkově vládě

Stomiliardová zakázka jediné firmě na odstranění starých ekologických zátěží. Je kritizován Transparency International. Tendr vyhrála fa Mario Pedersen za 56,8 mld. Kalousek nabídku odmítl a přidělil ji jiné firmě. Škody byly napraveny jen z 26 %.

2008 – 2009 připravuje (s Janotou) **nejschodkovější rozpočty** ČR v historii (107, 187 mld.)

Povolení internetového sázení

Liknavý postup v kauze bytů OKD

2009 – odchází z KDU-ČSL a zakládá s podporou knížete Schlafenberga TOP09; lidé mu to zbaští

2010 – znovu ministrem financí v Nečasově vládě

Fa Orgapol se soudí s Kalouskovým MF o 70 miliónů za dodanění 11 milionového sponzorského daru TOP09

Liknavé řešení 0,5 mld. Vondrovy kauzy ProMoPro

Liknavý postup v kauze desítek miliard korun na švýcarských účtech

2011 – 2012 navzdory předvolebním slibům **zvyšuje daňovou zátěž obyvatelstva a programově brzdí ekonomiku. Zvyšuje chudobu obyvatelstva**.

Možná jsem nezvolil nejlepší název článku. Možná jsem měl napsat: ***český Armand Jean du Plessis, kardinál Richelieu, král intrik, nebo soudobý Niccolò Machiavelli. Má prsty ve všem, co jen malinko smrdí penězi a mocí***.

Nejsem dalek tvrzení, že většího škůdce republiky těžko pohlédat... A to těch kandidátů je až až.

P.S. V Austrálii se o politických bohužel nic nedovíme.

"Mecenáš by měl být srdcař," říká Leoš Válka

Původně se bývalé industriální prostory v pražských Holešovicích měly proměnit v atraktivní byty. Místo spokojených domácností zde nakonec sídlí Centrum současného umění DOX, soukromá galerie, která svou kapacitou i výstavním plánem v českých poměrech jen stěží hledá konkurenta. Za jejím vznikem stojí současný ředitel DOXu Leoš Válka, host Patricie Strouhalové v Profilu z 10. srpna.

Proč jste se po patnácti letech v Austrálii, kde jste pracoval a žil, najednou vrátil do České republiky a založil tady galerii? Tedy podnik, který ne zrovna často bývá výdělečný?

Určitě jsem se nevrátil, abych tady založil galerii. Není to ta populární představa, že jsem měl celoživotní sen a ten si plním. Takhle to opravdu nebylo, ta myšlenka vznikla dost spontánně. V Holešovicích jsem objevil industriální prostor, který jsem původně zvažoval použít na developerský projekt na residenční bydlení, na lofty. Ale když jsem ty prostory uviděl, věděl jsem, že to má všechny parametry současné galerie, tak jak je to dnes běžné ve světě. Došlo tedy rychle k přepnutí na jiný scénář. Od té doby to opravdu není výdělečný obchodní projekt, ale

seriózně nekomerční, nevýdělečný a programově neziskový projekt.

Jak by měl vypadat mecenáš v současné době? Připadáte si tak? Já si tak nepřipadám, ale vlastně svým způsobem mecenáš jsem. Každý, kdo vloží svoje peníze do podpory umění, se totiž stává

automaticky mecenášem.

Správný mecenáš by měl vědět, proč dělá to, co dělá – měl by mít jasno, co je jeho skutečným motivem. Nemusí tomu ani úplně rozumět, ani vlastním motivům, ale mě by mít jasno, že tam není v pozadí scénář, který mu má přinést nějaké další výhody. Mecenáš by měl být srdcař.

Podle mě jste jasným mecenášem i tím srdcařem. Proč jste se vůbec rozhodl investovat do umění?

Umění mě zajímalo vždycky, architektura, design..., byl to tedy takový soukromý zájem. Ale jenom malý komentář: lidé stále používají výraz "investovat", ale u investice se očekává návratnost. Takže to není investice, jsou to vložené peníze. (Bohužel jich nebylo tolik, abych se obešel bez dalších partnerů a dalších lidí ochotných pomoci.) Když chce někdo někdo něco iniciovat a být aktivní, musí použít svoje peníze, ideálně všechny. Teprve pak se může rozhlížet a případně v českém prostředí zanaříkat, že podpora není taková, jaká by měla být.

Jak je to v Austrálii? Jak tam se galerie snaží o své návštěvníky? Čím je lákají? Na co slýží? Co jste si z Austrálie přinesl do podnikání u nás?

Hodně jsem cestoval po světě. A než jsme začali stavět galerii, seznamoval jsem se všemi možnými typy galerií, takže bych Austrálii úplně jako příklad nepoužíval. Dnes je to ale na všech kontinentech v podstatě stejné – všechny kulturní instituce bojují o návštěvníka, ale liší se ve strategiích. Strategií přitom moc není. Jsou to vlastně dva trendy. Jeden trend je systém hollywoodských hvězd – zábava, lehký přístup, srozumitelnost, a když je to senzační a kontroverzní, tím lépe, mediální kolotoč okolo. Nadto je ideální, když k tomu patří ještě budova, která je sama o sobě architektonickou ikonou, třeba Ghery, Bilbao (*Guggenheimovo muzeum v Bilbao postavené podle návrhu architekta Franka Gheryho – pozn. red.*). Prostě svatostánek umění, kde se odehrává něco, co je snad zajímavé a stojí za návštěvu. Často to připomíná zábavní průmysl. Spousta lidí si pamatuje tu architekturu, čas, který tam strávili, ale běžně se neděje, že by tam zažili zkušenost, která s nimi oťrese, anebo dokonce změni jejich vidění světa, což by bylo úplně to nejlepší.

A pak je tady celá řada malých progresivních galerií, které se tomuto snaží vyhnout. Specializují se na určité umělce a oblasti, na určitou filozofii. Ty mají samozřejmě méně peněz, méně návštěvníků, ale mají radost, že dělají něco, co se vymyká mainstreamu.

Leoš Válka (*1954)

V roce 1981 odešel do Austrálie, kde se věnoval podnikání ve stavebnictví. Do České republiky se vrátil až v roce 1995. Podniká v oblasti realit, stavebnictví a interiérového designu. Jeho celoživotním zájmem je architektura a současné umění. Se svými přáteli založil a vybudoval nové Centrum současného umění DOX v Praze Holešovicích, otevřelo se na podzim roku 2008.

DIRECTORY pro předplatitele, 6linek, \$60 ročně
Jídlo a Restaurace

„ LA BOHEME " 332 Darling Street, Balmain
 Restaurace: 02/ 9810 0829
 On-line rezervace: reservation@laboheme.net.au
 Výtečná česká i evropská kuchyně se širokou
 nabídkou točených i láhvových piv nejen z Čech.
 Každý den na Vás čeká speciální nabídka, pro
 více info prosím navštivte www.laboheme.net.au
 Otevírací doba:
 Po a Ut, **ZAVŘENO**;
 St, Ct od 18.00 do 23.00 Řízečky za \$ 19.90 s přílohou
 Pa od 18.00 do půlnoci - Živa Muzika
 So od 12.00 do půlnoci - podáváme obědy, večere
Ne od 12.00 do 22.00 - Nedělní vepřová pečeně a
 dezert \$ 25.00
 Přijďte k nám na výtečný oběd v sobotu či neděli.
 Speciální nabídka - hlavní chod a dezert za \$
 29.90 Snadné parkování. 09/VI/12

Restaurace DOMA - Bohemian Beer Cafe
Reservace Tel: 933 100 22
 29 Orwells St. Potts Point (Kings Cross)
 Po–Čt 17 - 24 , Pa + So 12-24 , Ned. 12 - 22 hod.
 Tradiční česko-slovenská jídla jako je pečená kachna,
 svíčková, vepřový nebo kuřecí řízek, moravský vrabec,
 guláš, smažený sýr, uzená krkovička,, atd. K
 pití Budějovický Budvar, Kozel, Krušovice, Plzeň, Zlatý
 Bažant, Zlatopramen, a točené pivo Krušovice.
 Samozřejmě také Becherovka, Slivovice, Borovička,
 Fernet, Absinth ap.. . 31/IX/12

Chlebiček, Kafirna, take-away, obložené chlebičky, ruská vejce, české saláty.
372 Bourke, Street, Surry Hills, 9361 6061
Josef Usela, 0401 155 907
Otevřeno Pon.-Pát, 6,30 – 16.00, Sob.od 7,30.
20/IV/13

Tommy's beer café
 "Slovenska reštaurácia s bohatým výberom točených
 pív – Pilsner Urquell, Budvar, Gambrinus, Zlatý Bazant,
 Bernard a mnoho iných. K tomu pečené prasiatka,
 guláš, bryndzové a kapustové halušky, kačice, rezne a
 podobné pochutiny. Otvorene: Pon-Siv 4pm – 12am
 Pia – Ned 12pm – 12am
 123-125 Glebe Point Rd, Glebe, Tel: 9660 6870
 Email: tommy@tommysbeercafe.com.au
 1/IV/13

Druha lokacia
Tommy's beer café Restaurant
 42 Kellett Street, Potts Point NSW 2011
 telefon/rezervace: 02-9368 0898
 Otvárací doba: Tuesday – Sunday from
 5pm till late
 1/IV/13

V Lahůdkářství u Cyrila jako Doma!
183 Hay Street, Sydney tel.: 9211 0994
Otevřeno: Po-Pá od 7 do 17. So 7 - 13 hod.
vynikající telecí páčky, tlačenka, moravské
uzené tvaroh,mletý mák, zelí,kostkový cukr,
ryby v láku,brynz a, české a slovenské
speciality, karlovarské oplatky, mouka atd.
17/IV/13

Heart Of Europe 114 Bronte road Bondi Junction, 93871677

Po-Pa 8.00-17.00, So-8.30-15.00

Domáce kvalitné kolace, zaviny, strudle, chutne jedla, szegedinsky gulas, paprikas, sviečkova, brynzove halusky., Denne cerstvy kminovy chlebiček a obvzlast dobre vypecene rohliky. Vsetky produkty su pripravene v nasej kuchyni, pouzivame maslo, organicku muku, domace vajicka a pridavame cit . . .24.11.2013

Czecky Czech
124 King St., Newtown,
telefon : 0421 335 835
Otevřeno: Úterý-Neděle. od 11am do 10pm
Snídaně od \$4,00 Obědy od \$10,00
Tradiční česká jídla ba i rizoto a těstoviny.
Točené pivo BERNARD:světlé,tmavé,fezané.
16.08.2013

Sweety Imports
Predávame Horalky, Banány v Čokoláde, Mila,
Perníky a iné sladkosti za veľkoobchodné ceny.
Robíme aj darčekové balenia.
Email: info@sweetyimports.com
M: 0416 122 404 (Martina) 0404 387 615 (Peter)
09/11/13

Různé
AUSTRALIAN WATER PURIFIERS
 Ivan Jirava - tel. 02 9835 1428, 0414 435 621
 Dodáváme a děláme servis na filtry pro
 pitnou vodu, včetně R.O. Filtrační systém již
 od 90 dolaru, servis od \$20.

PŘEKLADY z angličtiny do češtiny i
naopak, přesně a rychle provede
Daniela Kautská, NAATI, kvalif.stupen 3.
tel./fax: 08 82714277, mobile: 0408 714277,
e-mail: danakau@internode.on.net 17/VIII/13

Lékaři Zubaři

Řemeslníci a služby

Auto - Moto

POČITAČE
FlowConnect. Shared Web Services:
 Tel. 02 9034 6600 Fax: 9086 3155
 Business process automation, workflow,
 sales + marketing, CRM and other business
 systems. ***Seeking experienced
 programmers on casual basis.***
 Contact to Ms. Šipka for details
 jarka@sws.com.au 22/VII/12

Služby pro studenty
WINDSOR INSTITUTE OF COMMERCE & LANGUAGES.
Nabízíme "z gruntu všechno" ve výuce Anglického
Jazyka, Business kurzů a kurzů Informačních
technologií. .: Level 5, 127 Liverpool St. (Shark Hotel),
Sydney 2000, NSW. Tel. 9283-4388 Fax. 9283-0748,
mobyl 04119442907 E-mail: marketing@windsor-ic.com.au
Web: www.windsor-ic.com.au 8/1x/08

Information Planet Pty, Ltd má 16 let zkušenosti a je to jedna z největších studentských agentur s pobočkami po celé Evropě, Jižní Americe, Austrálii i Novém Zélandu

Pobočky v Austrálii najdete v centru Sydney, Manly, Perth a Brisbane. Pobočky v České a Slovenské Republice najdete v Praze, Branislave a Prešove.

Jak vám můžeme pomoci:

- **výběr školy, univerzity a vyřízení víza** zdarma, bezkonkurenční ceny - kontakt: Renata Ilonciaková, email: renata.ilonciakova@informationplanet.com.au; mobile: 0420 300 863
- **vlastní job department** - opravdova pomoc s hledáním práce: kontakt: Paulina Milova, email: service@informationplanet.com.au
- **vlastní ubytování** se slevou pro ceske a slovenske studenty: www.austay.com, kontakt: Klára Holisova, email: info@austay.com.au; mobile: 0406 232 283
- **dále: imigrační služby, vlastní cestovní kancelář**, velke SLEVY pro cleny Information Planet, party pro klienty. Plne vybavene studentske centrum k dispozici.

Adresa centraly: Level 5, 285 Clarence Street, Sydney, NSW 2000 (u zastavky Town Hall), web: www.informationplanet.cz a www.informationplanet.sk.

Tel.: 02 9283 6161 JSME TU PRO VAS

25/IV/12

"Renata Morgan" studentsku agenturu
prebral jej syn **Lukash Morgan**.
Chcete aby do Sydney prišiel Vas známi či niekto z
rodiny študovať? Ponúkame Anglicky jazyk a
Odborne Diploma kurzy za výhodne ceny.
Pomôžeme s ubytovaním a pracou.
lukashmorgan@yahoo.com.au
www.renatamorgan.com.au
Mobil: +61 402 034 409 Tel: +61 2 9314 1650
25/IV/12

Školy
Czech and Slovak School of Sydney
 Green Square School, 237 Botany Road, Waterloo
 P.O. Box 1142; Broadway, NSW 2007
 http://www.czechandslovaksschoolsofsydney.org.au
 Principal: Lenka Kaňová, t: 0406 68 06 05

Česká škola v Perthu
 Woodland Primary Sch., 7 Bentwood Ave., Woodlands,
 (08) 9245 8137

Česká škola v Melbourne
 v prostorách St. Mathew Church, Cheltenham
 Principal: Vlasta Šustková, Tel: 03 9551 0279

Apoštoláty (Apostille) vyhotovuje:
Apostille Australia Certificate Service
 Henry Deane Square; Shop 5, 14-18 Lee Street
 Sydney NSW 2000 tel: (02) 9211 1881
 Cena se pohybuje kolem 200\$

New South Wales Passport Office
 Level 7, 26 Lee Street; Sydney NSW 2000
 Cena se pohybuje kolem 60\$

Czechoslovak Club of ACT,
 Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan
 NSW 2620
 vydává dvouměsíčník věstník **Beseda.**
Československý klub v Queenslandu,
 225 Upfield Street Burbank Qld 4156
 Tel / Fax: (07) 3343 3489
 ✉ ccq@cslklubqld.org.au
 President Mr.Frank Caroll; Jednatel Mrs. Stana Bilková
 Naše stránka: **cslklubqld.org.au**
 Měsíčník **"Krajanský List"** Redakce Staňa Bilková
 Asociace Čechů v Austrálii
 228 Church Street, Fortitude Valley QLD
 P.O.Box 142, ph.07 3399 4613
 Fax.07 3290 4379 vydává" Na Slovíčko.

Ceskoslovenský klub v SA,
P.O.Box 89., Hindmarsh, 5007
tel., 08 8346 4181, vydává časopis **Život**.

Czechoslovak Country Club,
3320 Devonshire Road, Kemps Creek, 2171,
tel. 02 9606 0904

Czech and Slovak Association in Tasmania,
144 Pottery Road., Lenah Valley, 7008
ph. 6228 0707

Ceske a Slovenske sdruzeni v Zapadni Australii
PO Box 604, Mundaring WA 6073
President: Jarda Kabelka 0434 082 739
Secretary: Olga Goerke 0413 912 586
e-mail: czechslovakwa@hotmail.com
časopis "KLOKAN" vychazi 12 x do roka.

Sokol Sydney, www.sokolsydney.com
16 Grattan Crescent, French Forest, 2086
tel.: 02 9452 5617 vydává „**Věstník**“

Sokol Melbourne,
497 Queensberry Street, North Melbourne, 3051
tel.: není, email: sokol@aapp.net.au
vydává měsíčník Kvart

Český a Slovenský klub na N. Zélandě,
P.O.Box 27 332., Wellington
tel., 478 5977; fax.: 477 9377
Gus.knot@xtra.co.nz,
měsíčník **Střípky Čriepty**

Letovisko „Šumava“ ph.9754 5159
Lockes Way, Belgrave South 3160,
Czech Pensioners Association Inc.
ukončila činnost k 1.dubnu 2004

Združenie austrálskych Slovákov v Sydney.
30 Vaughan, P.O.Box 142,
Lidcombe, NSW, 2141 tel. 9649 2153
vydáva dvomesiačník „ **Slovenský štít**“
Slovenský klub Mladých + pevecký a tanečný súbor
+ Slovenský klub v Južnej Austrálii
5 Walter Street, Thebarton, 5031
ph.: 08 8352 8072
Slovenský klub „Ludovít Štur“.
105 Triholm Ave (P.O.Box 61) Laverton, 3020
ph:03 9802-9674, vydáva: **Zorníčka** (quarterly)
Združenie Slovenských Zdrúžení vo Viktorii
Terezia M. Kral; c/o 10 Somerville Street
Doncaster, Victoria 3108; +(61 3) 9855 8086,
kraltm01@optusnet.com.au
Austrálsko-slovenské informačné centrum
Vojtech Michael Markus
9 Hillard Street; East Malvern VIC 3145
tel.: 0061-3-95711729; fax: 0061-3-95720838
e-mail: mmarkus@ozemail.com.au
Združenie Sloveskov v Queenslande
463 Old Bay Road; Burpengary, QLD 4505
tel.: 0061-7-55279008; e-mail: vatra@primus.com.au
Slovenské združenie v Západnej Austrálii
17 Edeldreiss Way; Beckenham 6107 WA
tel.: 0061-8-94517121; fax: 0061-8-93586858
e-mail: slovak_wa@hotmail.com

Konsulát České republiky,
pan. Hani Stolina, konsul,
169 Military Road, Dover Hights , 2030
phone: **02 9581 0111** fax: 9371 9635
telefonní číslo na konzulární pohotovost pro nouzové
případy, které se stanou mimo oficiální úřední dobu
našeho generálního konzulátu je **0402 312 806**
nebo **0401 547 584** {pouze náhradní číslo}.

Úterý 9:00-11:30,13:30-15:30; Středa 9:00-11:30
Čtvrtek 9:00-11:30, 13:30-15:30

Konsuláty Slovenskej republiky,
25 B Latham St, Bentley East V 3165
Tel: 03 9570 2837, Email: vmmarkus@bigpond.com
Level 12 / 239 George St., Brisbane Qld 4000
Tel: 07 3221 7000; horvath@starmist.com.au

České velvyslanectví v Canbře
8 Culgoa Circuit, O'Malley, ACT 2606
ph.: 02 6290 1386 fax: 02 6290 0006

Slovenské veľvyslanectvo v Canbere
47 Culgoa Circuit, O'Malley, ACT 2606
ph.: 02 6290 1516 fax: 02 6290 1755

Mimo úradných hodín v naliehavých prípadoch
(úmrtia, nehody, strata a krádež cestovných dokladov)
funguje stála služba (00612/ (0) 487 201 047).
<http://www.mzv.sk/canberra>

Česká obchodní komora v Austrálii.
Česká Obchodní Komora v Austrálii
Czech Chamber of Commerce Australia Inc.
P.O. Box 479 ; Welland SA 5008; Australia
President: Dr Z. D. Kotasek; phone: (+61) 08 8346
9145, Email: zhkotasek@yahoo.com.au
Secretary: Peter Orpchal ; phone: (+61) 08 8556 3650,
Email: osrkrab@tpg.com.au

Satellite čtrnáctidenník vydává Aleš Březina, Torontské noviny, mají 12 stran, předplatné Can \$ 35.00 e-mail: abrezina@rogers.com, tel.416-530-4222

Nový Domov Torontský čtrnáctidenník,. Redaktor.Věra Rollerová, Can \$ 38.00 novy.domov@sympatico.ca, tel. 416-439-9557; Novy Domov; 450 Scarborough Golf Club Road; Toronto, On. M1G 1H1; Canada

Americké listy, vydávané ve státě N. York, redaktor Petr Bísek, Čtrnáctidenník, 12 stran, předplatné US \$ 38.00.; Americké list; 26 Gruber Drive; Glen Cove, NY 11542; USA; (516) 674-9438; fax (516) 671-3147, americkelisty@optonline.net

Nový POLYGON – časopis dvouměsíčník, 96 stran A5, US\$69 ročně, nakladatelství PRIMUS, Vězeňská 7, 110 00 Praha 1

www.cs-magazin.cz, Čtete český a slovenský zahraniční internetový časopis CS-magazín na webových stránce www.cs-magazin.com

**10 % Sleva pro
nové předplatitele.
NOVIN**

**Pouze \$63 dolarů na rok včetně
poštovného.**

Napište nám na jaké jméno a adresu
chcete noviny posílat a Šek vystavte
pouze na jméno **Noviny** a pošlete
na adresu:

**Noviny,
P.O.Box 3335,
Redfern, NSW 2016**

Mockrát Děkujeme za Pomoc:

Kar.Lang - \$30
Boris Rovenský -\$10
Char.Paták - \$50

**Nabízíme zajištění
nákupu nebo prodeje nemovitosti v
Praze**

vč. kompletního právního servisu
(příp. Vám i založíme firmu),
dotazy a informace na
prague.realestates@email.cz

CO BUDE

Volume 3 Issue 119 ⁽³⁴²⁾

MUSÍME SI POMÁHAT

September – září 2012

Katolícké mše v Austrálii.

Bohoslužby: V Perthu, Sydney ve slovenském kostele (viz níže) a ceske mse svate budou slouzeny v kostele Holy Innocents v Croydonu a **to kazdou 2. nedeli v mesici v 11:30 pocinajic 9. zari 2012 Melbourne** - Na Šumavě

ACT

Czechoslovak Club of ACT,
Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan NSW 2620
www.beseda.org.au.
otevreno prvni a tretí sobotu v mesici od 14.30 do 17.00 (2.30pm-5pm)

NSW

Československý Country klub v Sydney,
320 Devonshire Road, Kemps Creek tel. 02 9606 8703,
PO Box 330 Kemps Creek 2178; www.cscountryclub-sydney.com.au a email: czslclub@optusnet.com.au
Restaurace : pátek, sobota 18 – 21 hod, neděle 12 – 18 hod.
Tradiční česká a slovenská jídla, rezervace 02 9602 0904, 0402 398168; Stolní tenis každý pátek od 18 hod,
President is Bruce Bucksath ph 0413 332 520, Secretary is Irena Bucksath ph 0402 904 814

V sobotu 15.9.2012 od 18:00 do 21:00 hodin - K dobré večeri či jenom ke skleničce piva Vám zahraje Ivoš Bilík své oblíbené melodie
V neděli 23.9.2012 *Bleší trh* - Začněte si vyklízet garáže, skříňe a poličky! Zpenězte co nepotřebujete, zamluvte si místo za poplatek \$10 jako příspěvek na klub.
Při této příležitosti se také můžete zúčastnit naší soutěže o nejlepší bramborový salát. Poplatek \$5, opět jako příspěvek na klub. Cena pro vítěze je 10 řízků od našeho kuchaře Jozefa Šmitaly
Od pátku 5.10.2012 do neděle 7.10.2012 - Trampský víkend (klub bude otevřen v pátek od 18:00 hodin)
Zabalte stany, spacáky, kotlíky, rodinu či přátele a přijďte si zakempovat venku na krásném trávníku v klubu.
Bude táborák, opékání buřtů a samozřejmě trampské písně.

Slovenská Hala a katolícky kostol Sydney

30 Vaughan Street, Lidcombe, tel. 9649 2153
www.skcsydney.com
Slovenská Svätá Omša Každú nedelu o 11,30 hod.

Sokolský Národní Dům Sydney

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086, tel 9452 5617, www.sokolsydney.com. Info: všeobecné Jarda Krejčík 9807

JIŽNÍ AUSTRÁLIE

Československý klub v Adelaidě,

51 Coglin Street, Brompton tel.: 08 8346 4181
P.O.Box 89., Hindmarsh, 5007
Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a každou neděli od 12.00 do 19.00 hod.

QUEENSLAND

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156
Tel / Fax: (07) 3343 3489, email“ ccq@csklubqld.au
Klub je otevřen každý pátek od 18 hodin, Informace: Stana Bilkova Tel: (07) 3271 1646
Večeře: polévka, hlavní jídlo, káva/čaj zákusek Pouhých 15 dolarů.

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church St., Fortitude Valley, Qld.,ph: 07 3399 4613
Združení Slovákov v Queenslandě,
Informacie: Lojzo Ogurek, koordinátor (07)5530 6813

TASMANIE

Združenie Cechov a Slovákov v Tasmanii
(Czech And Slovak Assoc. Of Tasmania Inc.)
c/o 144 Pottery Rd. Lenah Valley Hobart Tas 7008.

VICTORIA

Sokol Melbourne

497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051
Tel.: nemaji President: Mrs Marketa Lyell: 0413852488
Každé úterý od 12.00 hod Lunch, vaří Eda a Věra Zlatých
Každé pondělí a úterý od 19.00 hod . Výuka češtiny. (Zuzana Vavicz)
Každé čtvrtěk -12.00 hod. Karetní odpoledne u kávy, zákusky
Letovisko „Šumava“
Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159
Každou první neděli v měsíci je mše svatá v 11, ráno. (mimo září kdy jr svatováclavská pout')
Pout' je letos 30. září

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE

Czech & Slovak Association in Western Australia, Inc.

PO Box 604, Mundaring WA 6073
President: Jerry Kabelka 0434 082 739
Secretary: Olga Goerke 0413 912 586
Email: CzechSlovakWA@hotmail.com
Web: www.CzechSlovakWA.org
KLOKAN vychází 12x ročně

RADIO SBS SYDNEY

Locked Bag 028, CROWS NEST NSW 1585
TEL: 02/9430 2723, FAX: 02/9438 1114
Email: ikad@sbs.com.au
Každý čtvrtěk ráno v 9 hod od 9 do 10 hodin, pouze na vlnách Sydney a Canberra , pouze česky.
Vysílá v češtině každou neděli od 21 do 22 hodin a ve slovenštině od 22 do 23 hodin na celonárodním okruhu na vlnách:
Adelaide FM 106.3 Brisbane FM 93.3
Canberra FM 105.5 Darwin FM 100.
Hobart FM 105.7
Melbourne FM 93.1 a AM 1224
Newcastle AM 1413 Perth FM 96.3
Sydney FM 97.7 a AM 1107
Wollongong AM 1485 Young (NSW) FM 98.7
Slovensky
Adelaide FM 92.9 Každú nedeľu v 9.00
Brisbane AM 1053 Utorok o 13.30 hod.

„Rádioforum“ on 2RRR FM 88,5 MHz

slovenské vysielanie moderuje Paľo Virág
každú nedeľu v Sydney od 18 do 19 hodine.
Telefón v štúdiu 02 9816 2938
email: radioforum8@hotmail.com

Vysílání Čs. klubu v Jižní Austrálii lze slyšet
pondělí od 19.30 - 20.30 na stanici 5PBA-FM (89.7 MHz.)
středa od 18.30 do 19.30 na 5CST-FM (88.7MHz)
každou neděli od 19.30 do 20 hodin na stanici EBI-FM (103.1 MHz.) Dr. Květoslav Eliáš ☎ 08 8362 4086

Radio 4EB 98.1FM - Brisbane České vysílání

Každou středu od 15.45 - 17.15 a každou sobotu 10.30 - 11.30 dopoledne.
Vedoucí Karel Ulvr Tel: (07) 3355 0109
www.4eb.org.au/~czech
Radio 4EB FM 98.1 - **Brisbane Slovenske vysielanie**
kazdy piatok od 18.00 do 19.00 hod, informacie Emilia Matulova, 07 3343 3064.
Canbera rádio . 91.1 FM
Vysílací hodiny: každou sobotu mezi 8-9 hodinou ranní
Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-6287 4347, fax: 02-6287 4348, e-mail: ahojradio@centrum.cz

Poznámka vydavatele

Toto číslo jest posláno do tiskárny 27.srpna. Léta Páně. 2012.

INZERCE AKCÍ NA STRÁNKÁCH ČESKÉHO VYSÍLÁNÍ RÁDIA SBS

České vysílání upozorňuje krajanskou komunitu, že má možnost oznamovat své akce na webových stránkách Rádía SBS www.sbs.com.au/czech v rubrice 'komunita'. Tato bezplatná služba je poskytována všem organizacím i jednotlivcům po celé Austrálii.

Jako okupace to ještě ušlo?

Bohumil Doležal

Bez velkého zájmu veřejnosti i médií odeznělo výročí 21. srpna 1968. Když to srovnáme s každoročním vlasteneckým běsněním v květnu, není to nic moc. Pravda, výročí není kulaté, v srpnu jsou dovolené a obyčejně i horko.

Je to trochu zvláštní: ani lidé starší generace většinou už neznají druhou světovou válku a německou okupaci jinak než jako část dějin. Dvacátý první srpen 1968 měli naproti tomu příležitost si v reálu pořádně vychutnat. Přesto o něm, o tom, co předcházelo, a vlastně i o tom, co následovalo, existuje spousta mýtů.

Například „okupace“. Prý k ní došlo právě 21. srpna 1968. Ve skutečnosti se Československo propadalo do statusu ruské kolonie postupně nejpozději od konce války. Historicky jedinečné bylo, že na rozdíl od Poláků nebo od Maďarů jsme si při tom vystačili sami, ruských vojáků nebylo až do srpna 1968 zapotřebí. A že SSSR musel vždy jednou za čas své kolonie znovu okupovat.

Okupovali nás prý „Sověti“ (občas někdo ještě i dnes dokonce mluví o „vstupu vojsk Varšavské smlouvy!). „Sověti“ jsou ovšem pohádkové bytosti. Ve skutečnosti bylo naším požírajícím ochráncem od skončení války ruské impérium, v té době totalitní diktatura, jejímž závazným náboženstvím byla komunistická ideologie, odvozená z marxismu.

My jsme jim při tom více či méně pomáhali, připouštím, že ne všichni, a navíc aspoň částečně i z blbosti. I proto mluvit o nějakém mystickém období „komunismu“ je zavádějící.

Je těžké zbavit se dojmu, že hlavním smyslem nepřesnosti je snaha vměstnat i toto neslavné období našich národních dějin do ubrečeného schématu „tři sta let jsme trpěli“.

Jistě, míru českého podílu na naší bídě z let 1945–89 je třeba vidět věcně a diferencovaně. Jen není vůbec dobré vyvolávat ideologické fikce, které – mimo jiné — nás mají nahlas či potichu vyvinut. Nelze ani svést úplně všechno na Rusy (představitelé Ruské federace se za srpnovou invazi už několikrát omluvili).

Byli to Češi, kdo v letech 1945–48 budovali základy nelidského a totalitního státu, byli to Češi, kdo provedli únorový puč, byli to Češi, kdo realizovali policejní teror padesátých let, byli to Češi, kdo totálně zvorali „obrodu“ v šedesátých letech

A byli to Češi, kdo v srpnu 1968, poté, co se za ně „lid“ doma po ruské invazi poprvé a naposled postavil, na něj z Moskvy vystrčili holou zadnici. Jistě, to všechno s vydatnou ruskou pomocí. Jistě, ne všichni Češi. Jen shodou okolností ti, na nichž zrovna nejvíc záleželo.

Co z toho všeho tedy zbývá? Když to беру osobně, tak jeden týden z mého života, svým způsobem nejhezčí (ne že bych tehdy neměl strach, ale i strach patří k životu). Spousta lidí projevila tváří v tvář neomalené, buranské síle solidaritu, chytrost i odvahu.

Tenkrát, na rozdíl od toho, co bylo předtím, a na rozdíl od toho, co následovalo, bylo jedno, kdo je komunista a kdo ne. Byl to potenciál dobré vůle, který sám o sobě nemohl nadlouho vydržet. Ti, co měli politickou povinnost se ho ujmout, se na něj vykašlali. A všechno vyústilo do obecného stavu mysli vyjádřeného v údajném výroku Jana Wericha: jako bratrská pomoc to stojí za hovno, ale jako okupace to ještě ujde.

A tak ten týden vlastně umřel. A měl by nám stát za to, abychom za něj aspoň jednou ročně celebroidali rekviem.

Eurofest

15 – 16 září 1912

Přijďte se podívat na největší rodinný festival Warringského výběžku
Od rána až do večera – ochutnávejte jídla a dívejte se na představení organizované 6 kluby:
Arménie, Český Sokol, Dánska, Holandska, Švédská a Rakouska.

Jak jsem ozářil čínskou policii aneb Jsem z národa Švejků

Ivan Kolařík: Melbourne

Být policejním úředníkem má své nástrahy. Vím to na vlastní kůži. Nejsvízelnější úskalí je, že se za každé okolnosti musíte chovat slušně, protože je vaší profesionální povinností vzbuzovat u veřejnosti důvěru v policejní složky. Tudíž zkrátka a dobře nelze nakopnout psíka, se kterým jdete na procházku, protože si ulevil na nohu slečny čekající na tramvaj. Zrovna tak se musíte ovládnout a neseřezat obuškem řidiče, který vám za skandování přihlížejícího davu “Patří mu to!” v opilství nabořil služební auto. V uniformě i bez ní zásadně nechodíte do hospody na jedno, i když je venku opravdový pařák, nelaškujete s krasavicemi, i když dobře víte, že vaše nažehlená uniforma by zajistila neutuchající rozkoše v jejich náručích. Ve všech směrech a stále jdete příkladem. Jste seriózní, pokuty dáváte s úsměvem, úplatky neberete, ani nad nimi nepřimhuňujete oči. Když zcela náhodou řidiče, kterého jste po zběsilé honičce nakonec zastavili, sahá po šrajtofli, aby vám nabídl tučný bakšiš, ruku mu přerazíte, aby si nadosmrti zapamatoval, že si na orgána tímto nepřijde...

I já jsem během služebního života sekal dobrotu a šel příkladem. A dostalo se mi řádné odměny, protože snaživých úředníků si vedení dříve nebo později všimne. Samozřejmě, že pomůže, když přemluvíte pár kamarádů aby o vás buď do novin nebo policejnímu prezidentovi napsali pár lichotivých dopisů. Některé můžete napsat pod jiným jménem i sám, protože vy sám jediný víte moc dobře, kde vynikáte. Ani se nenadějete a za pár let dostanete medaili za příkladné chování, povýšení a zvýšený plat. Toto se v mém případě sice nestalo, ale zato jsem jednoho dne dostal opravdu nečekanou odměnu a milé překvapení. Byl jsem totiž vybrán, abych reprezentoval policii na šestičlenné australské delegaci mířící do Čínské Lidové Republiky navázat spolupráci mezi Austrálií a Čínou.

Krátce po pozvání jsem se jako přičinlivý úředník snažil naučit čínsky a načerpat co možná nejvíce znalostí ohledně čínské kultury a tamějších zvyků, abych si neudělal ostudu a hodil na Austrálii a její policejní složky dobré světlo. Proto jsem se po několika týdnech lopotné práce naučil říct celkem bez přízvuku dvě nejdůležitější slova, “Děkuji!” a “Vypít do dna!” Internet mně pomohl rozeznat uniformu čínského hasiče od uniformy policejní a vštípit si do hlavy základní znalosti o Kulturní revoluci a čínské opěře. Věděl jsem, že svými znalostmi přetrumfnu své kolegy, kterým jsem krátce před odjezdem kladl na srdce, aby si uvědomili, že jedeme do komunistické země, kde budeme sledování na každém kroku, a aby si tudíž dávali pozor na to, co budou v soukromí říkat.

“Všude, kde budeme ubytováni, budou zainstalovány štenice, a tak jestliže se chcete ještě někdy podívat domů, tak o Číně mluvte jenom v superlativech,“ kladl jsem naivním kolegům na srdce. Ti si to dobře zapamatovali a později nikdy neopomněli na svých hotelových pokojích pět chválu všemu, co během třítydenní cesty viděli. Díky našim řečičkám a dárkům, kterými jsme doslova zasypávali různé hodnostáře, jsme se do žádných nepříjemností nedostali a tudíž jsme nezpůsobili mezinárodní incident. Naopak! Hostitelé se k nám chovali vřele a nekonečně dlouhé a nudné mítinky se zakončovaly úžasnými banquety, jak je tomu v této pozoruhodné zemi zvykem.

Před odjezdem jsem úplně zapomněl poučit kamarády o stolovacích zvycích a připravit je na neobvyklá jídla, která nám budou servírována. Nikdy nezapomenu na bledé tváře kolegů když nám při jedné slavnostní večeři naservírovali pejska. Kolem stolu zavládlo ticho. Zatímco se naši hostitelé nemohli dočkat, jak si na chlupáci pochutnají, nám se protočily panenky. Představitel australských farmářů viditelně znervózněl a roztřeseným hlasem zašeptal, že sice na farmách se sní ledacos včetně pštrosů, hadů a krokodýlů, ale že toto je příliš silné kafe. Ticho jsem přerušil já, když jsem položil diplomaticky naladěnou otázku ”Mohl by nám prosím někdo říci, na jaké rase psa si zde nyní pochutnáme?” Než měl někdo šanci na moji všetečnou otázku odpovědět, ozval se lídr naší delegace, bývalý Guvernér státu Victoria, který velice vtípně bez pohnutí bryv řekl “Na tom, co se jim zrovna podařilo chytit na ulici.” Pak jsme se všichni pustili do tohoto zvláštního chodu jídla. My se zjevným odporem, zatímco naši čínští hosté si pošmákli. Jejich hlasité mlaskání, chrchlání a plivání do plivátek podél stěny restaurace prozradilo, že

zřejmě nejíme jen nějakého prachobyčejného potulného ratlíka, nýbrž psa ušlechtilé rasy.

Naštěstí jsme mohli toto strašné jídlo zapít teplým pivem, které bylo záhy vystřídáno hroznou kořalkou. A při této (zrovna tak jako při desítkách dalších příležitostí) mně přišlo vhod moje nacvičené “Ganbei” neboli “Do dna.” Tento zvyk lehce strčí do kapsy všechny pijácké nešvary českých hospod, jako na příklad “Kdo si se v lednu narodil, povstaň, povstaň, povstaň.” Čínská samohonka teče proudem, pohlaváři vstávají jeden za druhým, provolávají všem poctu, přitukávají si a ohnivý nápoj se musí za povzbuzování všech hlasitým “Ganbei,” vypít do dna. Když máte kolem stolu třicet lidí, tak těch šílených nápojů musíte spořádat třicet ať chcete nebo ne, protože jinak se hostitelé urazí a může nastat třetí světová válka. Že se za večer plným uvařených psů a jiných vzácných pokroutek udělá tečka a vy se zřídíte jako carský důstojník, to ani nemusím říkat. Však jsme ale na hostitele vyvráli. Místo spolknutí pálenky jsme ji za křečovitého úsměvu drželi v puse a pak si odskočili, jak bývá dobrým zvykem, si odplivnout. Do plivátka jsme samozřejmě vyplivli i nápoj. Klopýtající a nesmysle blábolící hostitelé se nemohli vynadivit, jací jsme my Australané kujóni.

Kromě bezuzdného pití, které naše delegace díky plivací strategii lehce snášela, jsme naše hostitele také udivili naší kulturní vyspělostí a přizpůsobivému chování. Číňani totiž z nějakého podezřelého důvodu věří, že odchrchlání je úžasně dobrá věc pro zachování pevného zdraví. Nechutné, pro našince žaludek obracející hlasitá chrchlání a odplivování, provází i banket na nejvyšší úrovni.

Proto jsme si řekli, že se pokusíme o napodobení a k souhlasnému údivu jsme třeba po pozření slizkého černého slepičího pařátu chrchlali jako tuberáci. Tím jsme si získali patřičný respekt našich hostitelů. Od tohoto hrozného zlozvyku jsme však upustili v supermoderním Shanghai, kde jsou občané obrovskými pouličními poutači upozorňování na nevhodnost chrchlání, plivání a klení.

Do Číny jsem však nejel za rozpustilými radovánkami. Byl jsem do této země vyslán, abych navázal vztahy mezi policií Čínskou a naší a hlavně abych Čínským policistům předal zkušenosti ohledně toho, jak zacházet s menšinami. Proto jsem se také v tomto případě zúčastnil řady pracovních schůzí.

První si pamatuji jako dnes. Silně nervózní důstojník v elegantní černé uniformě, který ostychem nevěděl co s rukama. A kam se koukat. Musel jsem být jeho první kontakt ze Západu. Během oběda nad talířem plným temně hnědých ještě se lehce škubajících žab, pookřál. Večer se pak při oficiálním dýchánku s pomocí „Ganbei“ natolik uvolnil, že se z něho vyklubal celkem sympaták, který mi k ránu, až v příliš dobré náladě, škytaje, věnoval policejní čepici. Nic nedal na mé varování, že to s ním skončí bledě, protože uniforma se jen tak hala-bala nerozdává a že mu dají kulku, za kterou navíc pošlou účet jeho rodině. Nic na mé starosti nedal. Jen se smál a pil a ukazoval svoje stříbrem vydlážděné zuby a nakonec začal tančit. Já se trochu chvěl, že snad dokonce začne vyzrazovat nějaká státní tajemství a dostane do průtahů i mě, ale čínští poldové jsou dobře v tomto ohledu vycvičení. O práci ani necekl.

Důležitý mítink v Shanghai byl náhle přerušen vstupem muže v černé uniformě s nárameníky posázenými stříbrnými hvězdami. Ten něco do ucha pošeptal čínskému pohlavárovi, který mně pokynul a přes tlumočníka mně oznámil, že se se mnou chce setkat komisař Shangaiské policie. Horlivě jsem se vymrštil z pohodlného křesla s tím, že jsem připraven se se šéfem sejít. Pak už následovalo něco, co jsem předtím v životě nezažil. Před hotelem stála černá limuzína obklopená kordonem policistů, kteří zastavili veškerý provoz. Stovky kolemjdoucích se zastavili, aby zjistili, co se děje. Nastoupil jsem a za jakouto sirén se nejméně tucet policejních automobilů se spuštěnými světly vydalo na policejní ústředí, kde sídlí policejní komisař. Cyklisté, motocyklisté, automobily a chodci, zkrátka všichni

nám museli udělat cestu, což v neustálé dopravní zácpě není zrovna nejjednější věc. Nakonec kolona zastavila před honosnou, moderní budovou a já, kluk z Prahy, jsem byl po rudém koberci eskortou odveden do kanceláře samotného policejního šéfa této obrovské metropole. Tam nastala neobyčejná konverzace skládající se z patnáctiminutové přednášky komisaře o tom, jak Čína nemá prakticky žádnou kriminalitu a jak je v této zemi všechno hrozně dobré. Neexistovalo, abych mohl skočit do samomluvy nebo

nějakým způsobem zareagovat na jeho proslov. Náhle skončil jako když utne a tím dal najevo, že je řada na mně. Tak jsem si také chvilku mlel to svoje a když jsem přestal, komisař se prudce vztyčil, potřásl mi pravicí, zasalutoval a dal mi krásný policejní dárek.

Pěkně vyvedenou křišťálovou kouli s vyrytým nápisem SHANGAI POLICE. Já srazil podpatky a na oplátku jsem mu dal krásný, v Číně udělaný bumerang. Tu nálepku jsem

však předem odstranil, abych se vyhnul případné ostudě. Cesta do hotelu probíhala podobně jako cesta na ústředí. Kolegové mě zahrnuli otázkami a záviděli mi policejní kouli. Tenkrát nebylo nikomu jinému z naší delegace povoleno se schůzky s komisařem zúčastnit. Trochu byli moji kolegové z toho rozmrzelí, ale netrvalo dlouho a touha sejít se s představiteli čínské policie se jim vyplnila. Stalo se tak při nejzajímavějším setkání v pětimilionovém městě na severu Číny.

Tentokrátě nás kolona nablýskaných policejních limuzín dovezla k místní policejní akademii. Nemohli jsme uvěřit svým očím. Přivítal nás potlesk bílých rukaviček stovek vzorně seřazených policajtů. Desítky televizních kamer zabíralo naší delegaci a podívanou připravenou na naši počest. Na cvičišti pro naše obveselení poskakovaly stovky do maskáčů oblečených mladých policejních cvičenců, kteří nám ukázali, jak dovedou klasickým zásahem karate zneškodnit třídního nepřítele. Náhle se ozvala ohlušující střelba ze služebních zbraní spojená s vítězným pokřikem „Hurááá!“

Po této přehlídce nás provedli prostory akademie. Členové naší delegace byli jako v Jiříkově vidění. Byli jsme ohromeni neuvěřitelným počtem policistů. Snad více lidí než máme u policie v samotném státě Victoria trénovalo před našimi zraky na policejní akademii jednoho, na čínské poměry celkem malého, města. Navíc nás překvapily velice nuzné, téměř spartánské podmínky na tomto učilišti. Navzdory špatně vybavené knihovně a celkovému zařízení tohoto institutu se zde určitě úspěšně vychovávají tisíce policejních kádřů, kteří neochvějně strážejí komunistický motherland.

Delegace nakonec vyšla před mohutnou budovu akademie. Až kam oko dohlédlo se před námi rozprostíraly černé uniformy. Náhle přede mne přistoupil ředitel akademie a za šumění kamer mě požádal o proslov. To jsem samozřejmě netušil. Podlomila se mi kolena, trémou mně okamžitě vyschlo v hrdle a několik vteřin jsem tápal. Co já těm tisícům mám tady povídat? A náhle mě osvitil duch svatý. Odkáshal jsem si a zvonivým hlasem jsem zahřímal pár bezvýznamných vět, které jsem ukončil “A jak řekl slavný Maršál Suvorov-těžko na cvičišti, lehkou na bojišti!” Na chvilku zavládlo neuvěřitelné ticho. Já se jenom lehce pobledlý úkosem podíval na bývalého Guvernéra státu Victoria, jehož výraz ve tváři nebyl zrovna povzbudivý. „Tak a teď jsme všichni v řiti!“ napadlo mě, ale přesně v ten okamžik se ozvalo tak ohlušující „HURÁÁÁ,“ že málem popraskala okna v celé slavné akademii. A do vzduchu se vzneslo tisíce černých policejních čepic a já věděl, že máme vyhráno. Guvernér se na mě přívětivě usmál, kolegové vztyčili vzhůru palce na znamení “WELL DONE, MATE,“ pohlaváři akademie mně salutovali a objímali mě samou radostí a nakonec mě představili jejich národním hrdinovi. Když jsem se plaše otázel, jak se mu dostalo takové pocty, bylo mi vysvětleno, že postřílel moře nepřátel socialistické vlasti...

O tom, jak jsem ozářil čínské policajty jednou větou, kterou jsem si zapamatoval z hodin dějepisu, jsme si ještě dlouho po návratu do Austrálie povídali. A já si uvědomil, že to, že pocházím z národa Švejků, se nezapře. A jak se ukázalo v Číně, mám být na co právem hrdý! Převzato z czechfolk

Svrhnete-li Diktátora, nesete odpovědnost za další vývoj země vy

New York - Velký úspěch slaví v amerických, evropských a také českých kinech nový snímek komika Saschy Barona Cohena "Diktátor". Příběh paroduje bývalého libyjského vůdce Kaddáfího, ale nastavuje také nenápadné zrcadlo Západu. Ukazuje, jak lehkomyslně vyspělý svět zachází s podobnými diktátory i jejich neblahým dědictvím.

Diktátor

Komik tentokrát v roli diktátora. Sacha Baron Cohen imituje Muammara Kaddáfího a své kreace přivádí k dokonalosti. Oficiálně jde o imaginárního generála, admirála Aladdína. Podobnost s Kaddáfím ale bije do očí. Filmová parodie je "hrdinským příběhem diktátora, který s nasazením života brání příchodu demokracie do země, jíž s takovou láskou utiskuje". Cohen se do své role tak vžil, že v jeho stejnokroji vyrazil na hollywoodské Oscary a dává v něm rozhovory novinářům. Plukovníka Kaddáfího imituje do posledního detailu.

Cohenova komedie slaví úspěch. Zasvěcenější v něm ale čtou ještě jeden příběh. O muži, který podobně jako admirál defiloval před lety ulicemi a mnozí mu kvůli ropě i vlivu tíše nadbíhali. "Kaddáfí se nepochybně hodil i mnoha lidem v zahraničí, byl to stabilní partner, který tam byl již desítky let, a veškeré smlouvy, které podepsal, nějakým způsobem dodržoval," řekl Petr Zavadil, redaktor ČT.

Kdo diktátora svrhne, nese odpovědnost i za další vývoj jeho země

Cohen Kaddáfího přehrává a vytahuje do absurdity. Ukazuje ale zároveň diktátora, kterého všichni potřebují, protože je čitelný a dokáže ve své zemi udržet brutálním stylem pořádek. Film jako by mířil do minulosti, ale hlavně současnosti Libye. Kdo si s diktátorem začne, nese odpovědnost nejen za jeho svržení, ale i za další vývoj jeho země. Realita svobodné Libye teď není vůbec růžová. Perou se v ní znesvářené klany a k moci se derou islamisté.

"Každý chce urvat moc," popisuje současnou situaci v Lybii Zavadil. Západ už to ale příliš nezajímá. Zbavil se s velkou pompou diktátora, jehož podpora už byla najednou neúnosná. Scénář pro další vývoj nemá. A země jako Izrael krouťí hlavou. "Sice zvítězila vůle lidu, ale může to být ještě horší," myslí si Jakub Szántó, redaktor ČT.

Současná situace v Lybii už Západ nezajímá

Cohenovo podobenství o Diktátorovi tedy vybízí k zamyšlení, jak se Západ k podobným lidem dlouhodobě staví. A jak moc ho teď zajímá osud zemí, ve kterých před rokem okázale podporoval arabské jaro. Sacha Baron Cohen tak, možná nechtěně, vytvořil vztyčený ukazováček západnímu světu. Diktátoři bývají svůdní a občas i bizarně zábavní. Za pletky s nimi se ale draze platí. Během života i roky po jejich pádu.

Horizont ČT24 » Co s diktátory?

Kazaši po Boratovi zavrhli i Diktátora

Kazachstán skoncoval s promítáním filmu Diktátor po čtrnácti dnech. Snímek byl z rozhodnutí kazašského distributora z kin stažen bez vysvětlení a například v Tádžikistánu se do distribuce nedostal vůbec. Zákaz tamní úřady zdůvodnily "odlišnou mentalitou tádžických diváků". V Turkmenistánu se obešli bez zdůvodnění. V Uzbekistánu pustili do kin cenzurovanou verzi zkrácenou o osm minut nejprovokativnějších scén.

Baron Cohen si diktaturu nenechá vzít nějakou demokracií

Film měl premiéru v Londýně. Přestože i tento Cohenův film režíroval tvůrce Borata a Bruna Larry Charles, Diktátor se od obou výrazně liší. Nepohrává si totiž s dokumentárním stylem vyprávění, ale naplno přiznává, že jde o vyfabulovaný příběh o tom, že i krutovládci můžou být v soukromí velmi milí lidé.

Představitelé zemí, které nebezpečí demokracie neodolaly, rozhodnou Aladdina pozvat do budovy OSN, aby mu vážně promluvili do stylu vládnutí. Vypraví se proto nebojácně do New Yorku se svým poradcem a svým dvojníkem, ale než se rozkouká, skončí vinou spiklenců polonahý a hlavně k nepoznání oholený na ulici, odkud může jen zoufale zírat, jak jeho imbecilní záskok zničí

NOVINY –Zajímavosti s kulturou ba i odjinud

během okamžiku všechno, co vybudoval on, jeho táta, táta jeho táty a všichni předešli tátové.

Průvodce a podporu najde shodou náhod v člověku, od kterého by si jinak udržoval co největší distanc - v ženě. S pomocí této ortodoxní feministky s chlupatým podpaždím, levicové aktivistky a vegetariánky se pokusí pro svou zemi diktaturu a tyranii zachránit autor: ama . **Zdroj:** ČT24

Tajemství nigerijských dopisů: Stále existují lidé, kteří se nechají snadno připravit o peníze

Text: Radek John Reflex *autor je biolog*

Potřebujete peníze? Žádný problém. Mám známého, jemuž nedávno zemřel odporně bohatý strýček. Potřeboval by na pár dní převést velkou sumu na váš účet. Nechá vám vysokou provizi. Napřed ale bude chtít pár tisícovek ...

Možná si ještě vzpomenete na případ mělnického lékaře Jiřího Pasovského. Před devíti lety, v únoru 2003, zastřelil přímo na ambasádě nigerijského konzula

Michaela Lekara Waidu a postřelil recepčního Allese Salima Baba- -Bodyho. Brzo vyšlo najevo, že Jiří Pasovský zabíjel, protože se nechal nacytat autory takzvaných nigerijských dopisů. Postupně jim poslal dva milióny dolarů, což tenkrát odpovídalo zhruba šedesáti miliónům korun. Půl miliónu pocházelo z rodinných úspor, zbytek si povypůjčoval z různých zdrojů, včetně lichvářů.

Celá věc má jeden zajímavý rys. Jak mohl Pasovský podvodníkům naletět? Nigerijské dopisy byly stará vesta už před devíti lety. Ačkoliv se dnes šíří nejvíc elektronickou poštou, přicházely už dávno před jejím masovým rozšířením. V papírové podobě dorazily do našich krajů už v první polovině devadesátých let. Obsah bývá vždy zhruba stejný. Bohatý cizinec potřebuje nechat projít peníze přes váš účet, aby ušetřil na daních, nabízí vám spoluúčast na výhodném obchodu s levným zlatem, ropou nebo něčím podobným.

Vyměníte si pár zpráv ohledně administrativní stránky budoucího pohádkového byznysu. Na závěr vás dotyčný požádá o zaslání tučné, leč ve srovnání se slibovaným ziskem přijatelné částky peněz určené k pokrytí výdajů spojených s obchodem. Jakmile peníze odešlete, přijdete o ně. Váš obchodní partner se odmlčí a přestane reagovat na jakékoliv pokusy o kontakt. Podvod je natolik známý, že pokud začnete do Googlu psát slovo „Nigérie“, nabídne vám, jestli nechcete hledat frázi „Nigerijské dopisy“. Jak může někdo naletět?

PROBLÉM FALEŠNÝCH POPLACHŮ

Navzdory jejich téměř všeobecné známosti se stále na světě najde mnoho lidí, kteří nepoctivcům sednou na lep. Finanční ztráty se jen ve Spojených státech pořád pohybují ve stovkách miliónů dolarů ročně. Ba co hůř, klamné obchodní nabídky provází i temná historie sebevražd obětí podvodníků, nebo dokonce vražd jako v už zmíněném případě. Jak je to možné? Je-li trik tak starý, proč neprijdou

autoři dopisů s něčím lepším? Odpověď nabízí Cormac Herley z odboru pro strojové učení výzkumné divize společnosti Microsoft.

Podle Herleyho teorie průhlednost a naivita podvodníkům naopak pomáhají. Článek, jenž visí na webu vědcova zaměstnavatele, je náročné čtení, plné matematických vzorců a složitých úvah. Základní princip se však dá pochopit i bez nich. Jeho těžiště spočívá v problému falešných poplachů.

Představte si sebe samého jako konstruktéra požárního hlásiče. Jedna z obtíží, které budete muset vyřešit, je nastavení citlivosti zařízení. Nemělo by se spouštět pokaždé, když si v okruhu dvou set metrů někdo zapálí. Na druhou stranu se spustit musí, pokud dojde ke skutečnému požáru. Budete muset zvolit kompromis mezi škodou způsobenou zbytečným výjezdem hasičů a škodou způsobenou neohlášeným požárem.

Obtíže s falešnými poplachy se týkají i jiných oblastí lidské činnosti. U soudu je lepší občas propustit člověka, jenž něco provedl, než zavřít nevinného. Kožní lékař vám naopak raději vyoperuje mateřské znaménko, než aby riskoval, že se změní v nádor, i když je riziko jen minimální. S problémem se potýkají i autoři nigerijských dopisů. Přesvědčit kavku, aby pustila chlup, dá práci. Nesmí si proto dopisovat s příliš mnoha lidmi, z nichž nakonec nic nekápne. Neoslovit potenciálního kořena ale taky není dobré.

HLOUPĚJŠÍ VYDĚLÁ

Herley odvodil vztah mezi podílem neúspěšných útoků a podílem těch zdárně dotažených do konce. Došel k překvapivému závěru. Největšího zisku dosáhne internetový útočník rozesílající nigerijské dopisy, jsou-li natolik hloupé, že po prvním oslovení přijde jen mizivé procento odpovědí. Klíčová veličina jsou náklady spojené s dopisováním. Hloupá nabídka umožňuje odfiltrovat lidi schopné racionálního uvažování, kteří by po dlouhé a pracné korespondenci nakonec odmítli poslat peníze. Zůstane tvrdé jádro těch nejnaivnějších z naivních.

Nigerijské dopisy se liší od běžného spamu, jenž po úspěšném rozeslání nevyžaduje už další úsilí, aby přinesl zisk. Je-li teorie správná, dala by se využít i k boji s útočníky. Na první e-mail odpoví podle Herleyho jeden z deseti až sta tisíc lidí. I malé zvýšení počtu odpovědí by mohlo stačit, aby se autorům dopisů přestalo jejich řemeslo vyplácet. Psaní odpovědí by snad mohl zvládnout i speciální program.

P.S. Novin: Teď se též vyskytuje nová varianta nigerijských dopisů, kdy lidé, většinou s titulem, jsou zváni na neexistující konference s žádostí zaplat'te si hotel a konferenční poplatek..Většina podvodných dopisů se pozná podle toho, že jsou posílány z gmail, yahoo, hotmail. Atd.

Proti vší logice znamená proti logice vší!

Pavel Beneš

„Četla jsem to v Oně Dnes,“ řekla tchyně a odešla do kuchyně. Ono bylo ale jedno, jestli odešla s Onou nebo s Ní, dnes nebo včera, a kdyby měla víc kusů, měla by Ony a odešla by s Onami, když by se předtím o obou Onách zmínila. Třeba by se z kuchyně vrátila bez On. Také to mohla číst ve Dnesu, případně ve Dnes, protože byl Wednesday.

V tomhle je ten náš jazyk záludný, není jak se jej chytit, je kluzký, jak už jazyk bývá.

Tak třeba o pouhá dvě písmenka je „slon“ větší než „on“. On = slon, bez něj = bez slněj. A nebo bez slonů = bez onů, 5. pádem oslovujeme, voláme slone! = one? Je-li srna jako žena a ženy jako srny a běhají-li muži za ženskými, proč ne srnci za srnskými, a proč ženušku neekvivalentuje srnuška a ženáče srnáč? Chápete logiku jazyku s tolikem zlovyků?

Mám kolegu, jmenuje se Švec. Nemá rád, je-li o něm řeč jako o Ševci, cítí se být Švecem. Jeho žena tak není Ševcová, ale dívka švicka asi jsou, protože šívcek je všeobecně pomálu.

Je lom, kde se láme kámen. A je slovo, které láme jazyk. Kamenolom a ... jazykolam? Pochopitelně že jazykolom! A nebo kamenolam.

Předevčírem jsem byl groggggy (g je jednotka únavy, takže hodně; z maltského „gheja“, protože s maltou se člověk vždycky unaví) a rozhodl jsem se zaběhat si jen v duchu, duševně. A je to tu: duševní versus poševní, duše kontra pochva. Proč ne duše a poše, a nebo pochva a ducha? A vůbec – má slovo pochva něco společného s pochvalou? Pochvalen buď Ježíš Kristus.

Když dva mají totéž, nemusí to být totéž – jednou tolik je totéžem co dvakrát tolik –, a co se jako totéž netváří, jím je: stvůra kupodivu není opakem nestvůry.

Zaplatil-li někdo smrtí, oč na tom byl hůř oproti tomu, kdo zaplatil za totéž životem?

A cokoli, co jest deklarováno jako doživotní, je vlastně dosmrtní. Být odsouzen na doživotí znamená být odsouzen do smrti.

Klít znamená vyslovit kletbu. Mlít by mělo být mletbou, a blít bletbou, o slově hnít radši ani nemluvě... a doba nám taky blbne: běží (!) Mílovými kroky – a že Míla skutečně dělá dlouhé kroky! –, což znamená, že pokud jde, pak jde jeho skoky? Brodíte se tím stejně jako já, logikou řeči s tolikou křečí?

Volit znamená činit jak vůl, podobně jako prase když prasí, čuně čuní, kočka se kočkuje a sůl solí. Kůň umí leccos zkonit a i vlk zvlčí. Osel když osla osloví, je důvod k oslavě a oba oslavenci – dnešním oslavencem jsou má sestra a spousta dalších Peter, všem posílám své poselství a gratulaci, jakože hodně, a ve středu měla svátek Hana; měla jej i Ghana, a se všemi Hankami a Haničkami i Ghanky a Ghaničky? – berou své proslovy doslova, stejně jako doslovy toho osla Vency, který, imochodem, patří i se svými kecy mezi několika málo českých slov s ypsilonem po svém C, opět proti vší logice, tedy proti logice vší. A vší logika by nás věru neměla moc zajímat, pokud ovšem nejsme všichni nebo všiváci. Jakože jsme, protože kdo si všimne, ten si mne vší, a maví vší být přece chceme. Nebo ne?

KLIMA: Maurice Strong, šedá eminence OSN

Nikdy ho nikdo nezvolil. Neměl vzdělání. Přesto se stal pravou rukou šéfů OSN. Dokázal se k moci dostat ze zákulisí, postranními cestičkami. Aby prosadil tzv. zelenou ekonomiku, ať už to znamená cokoliv.

(Foto: Strong v kostýmu bondovského zloducha Blofelda, šéfa tajné organizace SPECTRE. fotomontáž)

Proč se letošní eko konference OSN "Rio+20" nevyvedla? Na rozdíl od předchozích dvou konferencí (Summit Země v Rio de Janeiro 1992, konference ve Stockholmu 1972) tuto konferenci už neorganizoval jedinečný Maurice Strong.

V učebnicích dějepisu se o něm nepíše. V televizi o něm neuslyšíte. Nikdo ho nezná, přesto je to jedna z nejdůležitějších postav 20. století.

Nahlédneme do jeho paměti **"Where on Earth Are We Going" (Random House, Canada, 1999)**. Je to příběh, jaký by si ani spisovatel nevymyslel. Vezměte si popcorn, tento referát z četby bude dlouhý.

=====

Jak chudý chlapec ke štěstí přišel

Maurice se narodil v roce 1929 v Manitobě. Vyrůstal v chudé rodině a zažil onu bídu za hospodářské krize. Nebýt hokynáře, který jim dával na dluh, neměli co jíst. Matka se z neustálého stresu nervově zhroutila.

Kladl si prý otázku, jak může taková bída existovat. "Proč se dveře továren zavírají, když je tu přece tolik lidí ochotných pracovat? Není s takovým systémem, který to dovolí, něco špatně?" (str. 52). Později sám sebe označoval za kapitalistu metodou, ale socialistu přesvědčením.

Ve 14 letech utekl z domova, aby mohl vstoupit do armády. Byla druhá světová válka. Zfalšoval průkaz, aby to vypadalo, že už je plnoletý. Ale chytli ho a musel si pro něj přijet otec.

Během svého útěku zažil něco, co mu prý změnilo život. Sedí na nádraží, když tu v blátě na zemi zahlédne staré noviny. Náhodou jsou otevřené na stránce, kde Churchill a Roosevelt oznamují úmysl založit OSN. Tehdy si chlapec prý slíbil, že v takové organizaci, která vybuduje na světě mír a sociální spravedlnost, chce jednou pracovat. (str. 37)

O pár let později mu rodiče dovolí odejít za prací. Vydá se do kanadské Arktidy, kde pracuje pro Hudson Bay Company a od traperů a Eskymáků vykupuje kožešiny. Říká, že se s domorodci sblížil a začal si cenit domorodé moudrosti.

Arktické noci jsou ale dlouhé, tak se zapíše do korespondenčního vzdělávacího kurzu pro prospektory. Eskymáci mu nosí kameny a pomohou vytvořit si docela rozsáhlou sbírku hornin. Záhy se ukáže, že to byl vynikající nápad.

Když má jet lodí z Arktidy domů, seznámí s bohatým excentrickým naftářem Billem Richardsonem (str. 68), přezdívaným též Divoký Bill. Čekání na loď je dlouhé, dají se do řeči a mladík s působivou geologickou sbírkou boháči padne do oka. Slovo dá slovo a Maurice začne pracovat u něj v Torontu. Dokonce u nich doma i bydlí. Přisáhá ale, že s paní Richardsonovou nic neměl.

Richardsonovi, když slyšeli o snu mladíka pracovat v OSN, sehnali mu skutečně v OSN práci. Přes Paula Martina z kanadské delegace OSN. Mladý Maurice pracoval v New Yorku v OSN jako poskok, ale setkával se s hlavouny, poprvé se třeba setkal s **Davidem Rockefellerem** (jeho rodina darovala pozemky pro stavbu sídla OSN), který si mladíka všiml a oblíbil si ho.

Martin nemohl tušit, že mladík jednou bude bohatým podnikatelem a že Martinův syn, Paul Martin Jr bude začínat ve Strongově firmě a jednou se stane i kanadským premiérem.

Ropným magnátem

Brzy ale Maurice Strong pochopil, že bez vzdělání vždy zůstane v OSN jen poskokem. Zkusil si životopis vylepšit službou u kanadského letectva, ale jako pilot byl mizerný. Vrátil se tedy do ropného byznysu. Kariéra šla dobře. Stoupal nahoru. Ale pak si uvědomil, že nechce přece být naftář, ale sní o práci v OSN.

Vzal si dovolenou. Zcestoval Evropu i Afriku, byl i v Keni, kde jednou bude mít sídlo. Myslel, že mu taková

zkušenost vylepší životopis. Po návratu si zažádal o místo v kanadském vládním odboru pomoci rozvojovým zemím. Byl ale odmítnut. Nemá prý dostatečnou kvalifikaci.

"Ale z této frustrace se zrodilo rozhodnutí. Když jsem byl na dně svého zklamání, zažil jsem jedno ze dvou zjevení, která určila můj život. Věděl jsem, co chci. Ale protože jsem postrádal minimální vzdělání, přímá cesta k mým cílům mi byla uzavřena. Nikdy se nedostanu dovnitř, když budu bušit na přední dveře. Neměl jsem peníze, utratil jsem je na cestách. Zbývala jediná cesta – **dostat se dovnitř zadním vchodem**. Musím si vybudovat úspěšnou obchodní kariéru... Možná jako obchodník si mohu získat takovou prestiž, abych si získal pozornost těch, kteří by mi mohli pomoci splnit moje cíle. **Tehdy jsem už chápal, že moc lze posílit vlivem odvozeným ze rozsáhlých a rozmanitých sítí.**" (str. 86)

Kapitola se jmenuje: Zadním vchodem.

Zázračný mladík se stal presidentem ropné firmy **Power Corporation**. Snažil se být ale aktivní i v neziskovém sektoru, v YMCA a dalších filantropických organizacích. V neziskovkách si uděláte kontakty, které vám pomohou jinde.

"Časem jsem zjistil, že když mám tolik kontaktů v podnikové, politické a nevládní sféře, tak kontakty a přátelství vybudované v jednom světě se leckdy přelévaly do ostatních sfér. Nakonec bylo jen pramálo oblastí, kde bych neměl alespoň začátek sítě důvěryhodných spojenců." (str. 96)

Jako bohatý průmyslník se stýkal s kanadským premiérem (Pearson, pak Trudeau) i ministrem zahraničí (Paul Martin Sr.). Přes Martina se dostal k ředitelování v External Aid Office (CIDA) pro rozvojovou pomoc - tam, kde ho kdysi odmítli. Jaká satisfakce!

Jeho aktivity jsou nespočetné. Například byl ve vedení Rockefellerovy nadace (trustee, červenec 1971-77). Byl v radě Rockefellerovy university (1972-78).

Jak Maurice zezelenal

Strong nikde nezmiňuje své členství v Římském klubu. Jen na str. 116 píše. "Tehdy jsem narazil na článek od italského průmyslníka Aurelio Pecceiho, kde líčil svůj pesimistický pohled na to, čemu říká "osud lidstva"... Udělalo to na mne takový dojem, že jsem ho jel navštívit do Říma. Zjistil jsem, že je to okouzlující, přesvědčivý a velmi inteligentní člověk. Od počátku jsem k Pecceimu cítil velkou blízkost, stali jsme se přáteli a spolupracovníky."

Zatímco doposud se věnoval neziskovkám zaměřeným na filantropii obecně, nyní se zaměření náhle mění. Strong pochopil Pecceiho geniální strategii a stává se apokalyptickým environmentalistou.

V roce 1969 OSN na švédskou iniciativu rozhodla, že ve **Stockholmu** uspořádá v roce 1972 konferenci o životním prostředí. Přípravy dlouho ale stály na mrtvém bodě. Švédové nakonec přes síť známostí kontaktovali Stronga, jestli by se nechtěl ujmout organizace. Šéf OSN U Thant byl pro. Strong po tom skočil, přestože dostat k jednomu stolu zástupce všech států byl šílený úkol. Západ odmítal pozvat NDR, kterou neuznával. SSSR proto nakonec konferenci bojkotoval.

V rámci organizace konference poprvé vidíme, jak Strong manipuluje vědou. Na jeho objednávku a za jeho peníze vědci Barbara Ward a René Dubois napsali knihu **"Only One Earth"** (Jen jediná Země). To jsme pak viděli ještě mnohokrát – vědci píší, co si politik objedná.

Aby do Stockholmu dostal alespoň zástupce rozvojových zemí, bylo třeba získat si podporu Indie. Všichni ho ujišťovali, že se k premiérce Gándhiové ani nedostane. Ale on se znal s jedním z předních indických intelektuálů G.P. Parthasarthy, který byl zase přítelem Gándhiové. A tak díky osobním stykům dostal audienci i její souhlas. (str. 127)

Program, který z konference vzešel, měla realizovat a na plnění dohlížet nová instituce zvaná UNEP (United Nations Environmetnal Programme). Keňský diktátor Jomo Kenyata (vůdce povstání Mau Mau) nabídl Nairobi jako sídlo. Za prvního šéfa UNEP byl navržen Strong. Jako organizátor celé konference byl jasnou volbou. Jiné jméno by vedlo k tahanicím.

V Nairobi mu vláda nabídla luxusní mrakodrap v centru, Strong ale chtěl pro ekologickou organizaci něco více přírodního. Koupil rozlehlou farmu na okraji města a zde postavil bukolickou stavbu. Strong tam poprvé jel oklikou přes Egypt, aby přemluvil Mostafu Tolbu (který se mu

osvědčil jako organizátor ve Stockholmu), aby se stal jeho zástupcem (a pak nástupcem) v UNEP. Tolba byl dobrý učeník a záhy převzal Strongův apokalyptický jazyk.

Strong: "Jedním z našich prvních úkolů byla změna klimatu a v roce 1973 jsem uspořádal vědeckou konferenci, která měla zhodnotit stav poznání této vynořující se záležitosti. UNEP se v tomto směru tak stal lídrem, zejména díky úsilí mého kolegy a nástupce Mostafy Tolby a to nakonec vedlo k založení IPCC, panelu předních vědců, kteří poskytují objektivní analýzy a rady." (str. 139)

Když byla UNEP vybudovaná a rozjetá, Strong pokládal úkol za splněný a vrátil se do Kanady do ropného průmyslu. Na žádost premiéra Trudeaua se stal ředitelem nedávno znárodněného ropného průmyslu, firmy **Petro Canada**. Kanadští podnikatelé znárodnění pokládal za obyčejnou bolševickou krádež. Ironií osudu sídlo Petro Canada bylo z červených cihel a náměstí, kde se nacházelo, tak dostalo přezdívku "Rudé náměstí" (str. 140)

Když končil v Petro Canada, kanadský premiér Trudeau ho přemluvil, aby kandidoval ve volbách. Že potřebuje lidi. Strong ale byl na denním světle neobratný, uměl se pohybovat jen v zákulisí. Nakonec svou kandidaturu stáhl. "Později paranoidní pravice tvrdila, že jsem odstoupil, že jsem si uvědomil že mohu získat větší moc, když zůstanu ve stínu jako nevolený manipulátor světové politiky. Nebyl jsem si jistý, zda mám být rozčilen či polichocen."

Duchovní guru

Strongovy paměti začínají sci-fi povídkou. "Zpráva pro akcionáře Planety Země s.r.o." V roce 2031 prý celý svět bude v rozkladu, sužován hurikány, epidemiemi a horkem, lidé budou umírat jako mouchy. Strong sní, že chaos přiměje lidi, aby se sjednotili v jediné víře:

"Jednou z nejdramatičtějších událostí minulého roku je vznik nového hnutí za duchovní sjednocení, které vede charismatický vůdce, který si říká Tadi... Tadi přesvědčivě dokázal izolovat základní duchovní a morální hodnoty, které jsou všem světovým náboženstvím společné... Překvapivě je, že k poselství Tadiho se přihlásily víry celého světa." (str. 20)

Základy pro tuto vizi položil Strong v 70. letech. Při práci pro firmu AZL Resources narazil na ranč Baca Grant v údolí San Luiz Valley v Coloradu. Ranč nese jméno po Marii Luise Cabeza Vaca, která provázala na výpravě španělského conquistadora Coronada a tuto půdu dostala od krále.

Strong píše, že tento ranč se stal v 80. letech jeho domovem. S manželkou tu vybudovali apokalyptickou duchovní komunitu. **Šambala Skalistkých hor** tomu někteří říkají. V pamětech ale mlčí o apokalyptickém proroctví místního blázna Andersona. Mlčí o zjevení hořícího keře. Jen letmo se zmiňuje o duchovní povaze" náboženské komunity, kterou tu s manželkou vytvořil - shromáždili tu představitele církví z celého světa.

Zato se snaží vysvětlit a omluvit svoje tehdejší snahy čerpat zdejší podzemní vodu a prodávat ji do Kanady. A o tom jak se tomu místní usedlíci stavěli na odpor. Místní to dali k soudu a nakonec vyhráli. Připomínám, že tato epizoda inspirovala film s Jamesem Bondem – Casino Royale. Dominic Greene – Maurice Strong, průhledná slovní hříčka.

Strong byl všudypřítomný. Byl například ve vedení Světového ekonomického fóra (Foundation Director of the World Economic Forum), které se každý rok schází v Davosu. Zasluhou lidí jako Strong davoská kultura (Davos Men, světová elita, která létá z konference na konferenci) dříve orientovaná na volný trh, zezelenala.

Miliardář **Ted Turner** (zakladatel CNN) jednou Stronga požádal, aby předsedal jeho Better World Society. Uprostřed oběda v restauraci prý Ted náhle položil příbor, kleknul si před zraky celé restaurace a prosil Stronga, aby to místo vzal. (str. 185)

Maurice se znal s různými celebritami. Třeba s herečkou Shirley McLane (milovnice New Age a fanoušek apokalyptické komunity v Baca). Ale také s **Robertem Redfordem**, který založil filmový festival v Sundance (ano, tam byl světu představen Al Gorův film "Nepříjemná pravda").

"Ukázalo se, že Redford je osobnost stejně barvitá jako ty, které hraje ve svých filmech... Při mé první návštěvě na jeho festivalu Sundance mne nepříjemně překvapilo, že se vůbec neukázal. Ačkoli byl president a hostitel. Místo toho šel prostě lyžovat a ignoroval jednání, na které nás pozval." (str. 187) Přesto si Strong pochvaluje, že "Bob Redford dělal a dělá pro environmentální hnutí hodně."

Velkolepá devadesátá léta

Pak přišel **Summit Země 1992 v Riu**. Švédové si chtěli zopakovat Stockholmskou konferenci, ale když Brazílie projevila zájem být hostitelem, ustoupili. Kanadská vláda jako šéfa připravované konference navrhla Stronga

. Americké úřady proti této volbě nejprve protestovaly, protože v USA vládli zrovna Republikáni a Strong byl mezi volebními sponzory Demokratů (Dukakis). Ale Bush Sr řekl, že to nevádí.

Ve Strongových pamětech se mihne i jméno Bedřicha Moldana, byl předsedou pracovní skupiny III na konferenci v Riu. (str. 190) Strongova představa byla taková, že by výsledkem Ria bylo přijetí "Charty Země" (Earth Charter). Tak ambiciózní úkol nevyšel a Chartu Země si Strong realizoval později jinde. Z Ria však vzešel princip předběžné opatrnosti (neposlouchejte vědu, není čas čekat na vědecké důkazy), vyhlášení války oxidu uhličitému (UNFCCC) a Agenda 21 (utopický plán světovlády skrze centrální plánování).

"Proč čekat? I kdyby nějakou náhodou vědci byli příliš pesimističtí – což nevěřím – stejně by tato opatření prospěla planetě i životnímu prostředí." (str. 201) Řada opatření se prý vyplatí tak jako tak, bez ohledu na pravdivost uhlíkové teorie.

"Konečně to přišlo. Summit, který má zachránit svět." (str. 215).

"Bylo jich 116. **Nikdy předtím se na jednom místě nesešlo tolik hlav států… Podle novinářské hyperboly, šlo o nejdůležitější politické jednání v dějinách lidstva…** Mnozí spolu byli vůbec poprvé v jedné místnosti. Fidel Castro a Bush, Iráčané s Iránci… Zahlédl jsem Castra, usmíval se. Žertoval jsem s ním o délce jeho projevů, že jestli to přežene, vezmu mu slovo… Šourali se poněkud nejistě, protože byli bez svých pobočníků. Hlavy států jsou jinak zvyklé míst stále u sebe svoje lidi, kteří jim ukazují cestu… To jsem zařídil já. Trval jsem na tom, aby hlavy států přišly samy. Jen vůdci světa sami kolem jediného stolu." (str. 1-2)

"Další zajímavou událostí, která se konala mimo rámec vlastní konference bylo "Sacred Earth Gathering of Spiritual Leaders" (Shromáždění duchovních vůdců posvátné Země), které zorganizovala má žena Hanne a já." (str. 217) Organizátorem byla Manitou Foundation, ta sekta z Baca Grande v Coloradu.

Akreditováno bylo v Riu 1450 nevládních organizací.

"Nejvíce mne a ostatní delegáty dojala řeč, kterou přednesla Severn Cullis-Suzuki, 12letá dcera kanadského environmentálního aktivisty Davida Suzukiho. "Dříve rodiče mohli nás děti utěšovat. Neboj se, všechno bude dobré. Děláme všechno, co můžeme a tohle není konec světa. Tohle dnes už dětem říci nemůžete. S naší planetou to jde k horšímu." (str. 228)

"Čím více jsem uvažoval o vyhlídkách, jak budou usnesení konference uváděna do praxe, měl jsem stále menší důvěru, za to můžeme nechat jen na vládách… Stále více jsem byl přesvědčen, že konečné výsledky budou záviset hodně na tlaku nevládních organizací a občanských iniciativ, toho, čemu dnes říkáme "občanská společnost". (str. 234)

"Mluvil jsem o tom se svými přáteli a kolegy. Vznikl plán vytvořit nové globální nevládní těleso, kterému jsem říkal Rada Země (**Earth Council**) s cílem aktivizace sítě nevládních organizací a občanských iniciativ s cílem prosadit do praxe závěry Summitu Země. … Zaměřit jsme se chtěli zejména na spontánní (grassroots) lidové organizace v rozvojových zemích, které neměly přístup k vnějším zdrojům a zahraničním kontaktům." (str. 245)

Jinak řečeno, Strong se rozhodl, že chce ovládnout a manipulovat světovou síť nevládních hnutí.

Za sídlo Earth Council byla vybrána Costa Rica. Tam už je Universita Míru (zakladatelem prorok Robert Muller, viz proroctví z hory Rasur).

"Rada Země navázala spolupráci s jedním z předních světových expertů na finanční instrumenty. **Richard Sandor**, president Centre Financial Products (nyní Environmental Financial Product) byl průkopníkem "obchodování s emisemi" na Chicago Board of Trade".

Sandor jim pomáhal rozjet obchodování se skleníkovými emisemi v Costa Rice. Později Strong se Sandorem založili Uhlíkovou burzu v Chicagu, první burzu svého druhu. Její odnoží se pak stala i evropská burza. To se stalo ale až po vydání těchto pamětí.

Tento Sandor je také přezdíván otec "futures". To je vysoce spekulativní burzovní operace, kdy můžete uzavírat smlouvy na koupi něčeho, co ještě neexistuje a na co ani nemáte peníze.

Earth Council organizuje, aby po světě vznikaly lokální pobočky Agendy 21.

Stephan Schmidheyiny pomáhal Strongovi dostat do Ria zástupce byznysu. Poté Stephan vytvořil Světovou radu obchodu pro udržitelný rozvoj (World Business Council for Sustainable Development (WBCSD). Snaží se získávat korporace, aby se přihlášily, alespoň na oko, k ekologii.

Výsledkem je dnešek, kdy webové stránky korporací jsou plné zelené propagandy.

Po Riu se Strong vrátil do Kanady. Tamější premiér Bob Rae (kterého Strong znal ještě jako chlapce) v duchu zeleného myšlení právě vyhlásil zákaz stavby dalších jaderných reaktorů. A zelenou legendu Stronga požádal, aby převzal řízení státního podniku **Ontario Hydro**. Ten se navzdory svému názvu silně věnuje jaderné energetice. Mnozí se zděsili, že odpůrce jaderné energetiky, má šéfovat jejich firmě. Nedivili se ale dlouho. Třetinu lidí Strong propustil. Prý že je hospodářský pokles a firma musí zeštíhlit.

"Jedním z mých důvodů k znepokojení bylo zjištění, jak disproporcionálně se výroba elektřiny v tomto státě stala závislá na jaderné energii… Byly tu ale hlasití kritici v environmentální a nevládní komunitě, zejména Energy Probe. Řada jejich argumentů, byť samozřejmě ne všechny, na mne udělaly velký dojem." (str. 260)

Strong prosazoval, aby kromě jádra firma investovala též do obnovitelných zdrojů a zemního plynu.

Když byl James Wolfensohn šéfem **Světové banky** (1995-2005), Stronga učinil svým poradcem. O World Bank Strong píše, že lidé tam žijí v izolaci od skutečného světa. "Prakticky všichni v řídicích funkcích přišli do Světové banky jako mladí profesionálové přímo ze školy a pak postupovali v kariérním žebříčku vzhůru. Ale se světem tam venku měli pramálo zkušeností." (str. 279) Jak uklidňující.

Byl to ostatně Strong, kdo kdysi mladému Jimovi Wolfensohnovi pomohl ke kariéře. Půjčka za oplátku. Dodávám, že tehdy byl hlavním ekonomem Světové banky **Nicholas Stern**, který v roce 2006 pro britskou vládu napíše slavnou "Sternovu zprávu" o tom, jak bude boj proti klimatu levný. Dodnes si lidé lámou hlavu, jak takový ekonom mohl zapomenout na diskontování (cena peněz v čase klesá). Byla to roztržitost nebo ho o to požádal Strong?

Když Strongovi šéf OSN Boutros Boutros Ghali nabídl, aby řídil reformu OSN, Strong musel Wolfensohna požádat, jestli ho uvolní. Reforma nakonec probíhala za Ghaliho nástupce, což byl Kofi Annan. "Znal jsem nového generálního tajemníka více jak dvacet let," píše Strong o Annanovi.

Jednou Strongovi volají od **Teda Turnera** (miliardář, zakladatel CNN). Že prý Ted a jeho manželka Jane Fonda zuří kvůli veřejné kampani, kterou prý americký průmysl vede proti plánům na přijetí Kjótského protokolu o omezení emisí skleníkových plynů. "Tato cynická a nepoctivá kampaň měla vytvářet dojem, že celý pojem klimatické změny je jen trik namířený proti americkému způsobu života, který prý zosnovala OSN". (str. 302) Turner byl tak rozrušený, že trval na tom, aby CNN odmítla klimaskeptické materiály vysílat.

Jindy Turner vrazil ke Strongovi do kanceláře. "Maurici, rozhodl jsem se, že daruji miliardu dolarů na podporu OSN. Co ty na to?" Celý hýřil nadšením… Chvilí jsem na něj zíral, ale bylo jasné, že to myslí vážně.

Dar měl jít výhradně na realizaci reforme OSN, které prováděl Strong. Představa, že právě Strong organizuje reformu OSN, se ale mnohým nelíbila.

Strong: "Znám tyhle paranoiky dobře, protože jsem byl dlouho jejich cílem. Prý nedokážu přesvědčit svobodné občany světa, aby podpořili světovou vládu. Proto je obcházím a potají to prosazují různými směrniciemi, bilaterálními a multilaterálními smlouvami, nadnárodními agenturami atd. Je tu ovšem ždibíček pravdy, kterého se mysl náchýlná ke konspiračním teoriím, může chytit. Ano, tvrdím, že potřebujeme vytvořit a akceptovat globální regulace, které by vytvořily omezení našeho jednání s cílem maximalizovat naše dlouhodobé svobody." (str. 309)

Strong se dušuje, že nadnárodní organizace jako OSN národní státy neomezují a národům nevládnou. Naopak jsou služebníky států a národů. Vždyť OSN ani nemá žádnou armádu. Dušuje se, že věří v princip subsidiarity – aby se na nadnárodní úrovni rozhodovalo jen to, co nelze rozhodovat lokálně. Kdo mu chce věřit, ať věří.

Socialista Strong žije v domnění, že kvůli kapitalismu se chudoba zhoršuje. "Na počátku nového milénia žijeme ve světě rostoucích rozporů… Boháčů je dnes více než jindy, a ti bohatí jsou bohatší než kdy dříve. Podle zprávy UNDP 1996 majetek 358 miliardářů překračuje příjem států, ve kterých žije 45% obyvatel světa." (str. 170) To by Strong ale měl vyčítat spíše svým kamarádům Turnerům, Sorosům a Rockefellerům, ne? Že od roku 1992 do roku 2012 počet lidí žijících v absolutní chudobě dramaticky klesl, to on neví. Ani, že to bylo hlavně díky nástupu kapitalismu do Číny. (viz) Paměti končí tím, že Strong se stal novým **prezidentem Universy míru v Costa Rice** (1999-2007). Tu založil New Age prorok Robert Muller, nadšený stoupenec vzniku jedné světové vlády (viz jeho utopický dokument Paradise Earth) . Logické spojení, protože v Kostarice sídlí i

Strongova "Earth Council." A tak se do vedení university dostal i Steven Rockefeller (z té bankéřské rodiny), který sepal text Charty Země (spolu se Strongem a Gorbačovem). (str. 382).

"Také úzce spolupracuji s dr. Bruce Albertsem, presidentem Akademie věd USA, abychom shromáždili přední světové akademie věd, kteří by pak mohli politikům poskytovat objektivní a autoritativní poradenství. Právě včas. Vidím to jako slibný počín, který by řešil potřebu, která, jak věřím, je klíčová pro efektivní řízení budoucnosti lidstva, které do značné míry vychází právě z vědy." (str. 383)

Jen hrstka čtenářů pozná, že se tu hovoří o plánu založit **Inter Academy Council**. To je těleso, kde loajální pečlivě vybraní členové světových akademií na politickou objednávku říkají, co si OSN přeje slyšet. Věda služkou politiky. Právě IAC později bude "vyšetřovat" Climategate a další skandály klimatického panelu OSN. Nestranně a objektivně, jak jinak.

Co říci závěrem?

Dnes je "zelená ekonomika" vnímána jako masivní finanční tunel. Dotace solárním baronům stojí desítky miliard ročně. Biopaliva zodpovědná za hladomor v rozvojových zemích. Podvody kolem CDM (Clean Development Mechanism) atd. Je tohle to, co všudypřítomný Strong chtěl? Je to šarlatán, který využívá hlouposti lidí ke svému obohacení? Nebo je to naivní idealista, kterému se to nějak vymknulo z rukou?

Hlavně by si Strongovy paměti měli přečíst pomýlení lidé, kteří označují výhrady klimaskeptiků za "konspirační teorie". Ve skutečnosti nejde o žádné tajné spiknutí zakuklenců v kápích, kteří by se scházeli o půlnoci na hřbitově. Stačí jeden aktivní bohatý člověk v centru světové moci, který má hodně známých a kontaktů.

Pokud s politikou těchto lidí občan nesouhlasí, může si jít stěžovat leda na lampárnu. Žádnými volbami se jich nezbavíte, protože svoje cíle prosazují zcela mimo demokratický systém. V zákulisí. Vítězslav Kremlík

Další informace:

https://wikispooks.com/ISGP/organisations/introduction/PEHI_Maurice_F_Strong_bio.htm
http://www.mauricestrong.net/index.php/short-biography-mainmenu-6
Pro-strongovské video: http://youtu.be/Qu_XGuP_LY8 (Life and Times, 2004, BBC)
Kniha na Amazonu: http://www.amazon.com/Where-Earth-Are-We-Going/dp/158799092X

Převzato z Kremlík.blog.idnes.cz se souhlasem autora.

Okupanti přepadli ČSSR 20.8. v 23.00

Úderem 23.00 hodin překročila 20. srpna 1968 vojska bývalého Varšavského paktu hranice tehdejší Československé socialistické republiky.

V 23.30 sovětský velvyslanec Stěpan Červoněnko navštívil prezidenta Ludvíka Svobodu a oznámil mu, že vojska pěti zemí překročila hranice státu.

Ve 23.40 předseda vlády Oldřich Černík oznámil na schůzi předsednictva KSČ příjezd okupantů. O půlnoci dispečer na věži ruzyňského letiště dostal příkaz, že letiště nesmí přijímat ani vypravovat lety. Ve středu 21. srpna v jednu hodinu ráno předsednictvo ÚV KSČ odsouhlasilo většinou hlasů proti čtyřem (Biřak, Kolder, Rigo, Švestka) text Provolání všemu lidu Československa.

Invazní vojska tvořila v prvním sledu 100 tisíc vojáků, 2 300 tanků a 700 letadel. Postupně se však rozrostla na 750 tisíc vojáků, 6 000 tanků, 2 000 děl a 800 letadel. Okupační vojska však v tomto počtu na území zůstala jen několik měsíců a k 4. listopadu už ČSSR opustily všechny nesovětské jednotky. Rusové v Československu nechali pět pozemních divízi a jednu divizi letectva. Ty zůstaly v Československu až do července 1991.

Od překročení hranic invazními vojsky podle nejnovějších údajů Ústavu pro studium totalitních režimů přišlo o život celkem **108** československých občanů, zhruba **500** lidí bylo zraněno těžce, další stovky lidí utrpěly lehká zranění.

První oficiální zpráva o okupaci se k občanům dostala za téměř tři hodiny po vpádu 21. srpna v 01.55 z rozhlasového vysílání. Hlasatel přečetl prohlášení ÚV KSČ: "Vážení posluchači, zůstaňte u svých přijímačů, zůstaňte, setrvejte u svých přijímačů, za malý okamžik budeme vysílat mimořádně důležitou zprávu." Po chvilce pauzy pokračoval: "Vážení posluchači, vysíláme zvláštní provolání předsednictva Ústředního výboru Komunistické strany Československa." V okamžiku kdy hlasatel začal provolání číst na příkaz Karla Hoffmanna byly vypnuty vysílače. Nepodařilo se však vypnout rozhlas po drátě a provolání slyšely miliony občanů. Prvnizpravy.cz

Haló, tady: KVĚTINOVÉ RADY!

OSVĚŽENÍ POKOJOVÝCH ROSTLIN

Jsou listy vašich pokojových rostlin špinavé a zaprášené? Ani se neobtěžujte se stříkáním vody, to jen víří prach. Účinnější je jednotlivé listy přejet vnitřkem banánové slupky. Ta totiž z listů odstraní špinu a navíc jim dodá krásný vzhled.

OCHRANA SEMÍNEK

Ani netušíte, co všechno se vám v noci prochází po zahradě. V každém případě bude lepší ochránit zasetá semínka drátěným pletivem, jaké se dává do oken proti komárům. Pletivo také zabrání kočkám ze sousedství, aby na vaše krásně zkypřené záhonky chodily na záchod místo do své bedýnky. Jakmile se rostlinky objeví, můžete pletivo povytáhnout vzhůru a udělat jim "jeskyňku".

OCHRANA ROSTLINEK

Z vysoké hliníkové plechovky odstraňte vršek i spodek a také nálepky či papírový obal a očištěnou plechovku zasuňte do země - bude chránit mladou rostlinku před housenkami.

Ošetření a péče o řezané květiny

Péče o řezané květiny:

- **řezané květiny vydrží déle**, jestliže do vody ve váze dáme kousek dřevěného uhlí. Dezinfikuje vodu a zabraňuje zahnívání stvolů.
- **květiny ve váze nám déle vydrží**, když do vody přidáme stroužek česneku. Voda zůstane krásně čirá a nekazí se.
- **řezané květiny vydrží déle čerstvé**, když je zastrkáme do syrové brambory, kterou položíme na dno vázy.
- **řezané květiny** vydrží podstatně déle, jestliže do vody ve váze přidáme už použitý sáček černého nebo zeleného čaje.
- **u pokojových květin neodstraňujeme listy**, které jsou jen částečně zažloutlé. Zelený zbytek listu stále dýchá a kdybychom ho odstříhli celý, připravili bychom rostlinu o část nezbytného kyslíku.

- **aby nám řezané květiny vydržely** co nejdéle svěží, řezeme je vždy časně ráno. Přes ztrácejí hodně vody a rychle uvadají. Odlomíme zbytečně, zejména spodní listy a potom ostrým nožem obnovíme na stopkách řez, a to co nejšikměji. U zdřevnatělých stonků (šeřík, růže) odloupneme ještě kousek kůry nebo stoněk rozdrtníme.

- **řezané květiny** dáme do čerstvé studené vody, kterou denně doléváme a po dvou až třech dnech vyměníme. Většina řezaných květín je citlivá na prudké slunce a průvan, naopak se jim dobře daří v polostínu a chladu. Mimořádně jim prospějeme tím, když je večer vyndáme z vázy, zabalíme do papíru a ponoříme do vody v chladné a tmavé místnosti. Někdy se dají zachránit i na první pohled zcela uvadlé květiny. V jejich případě můžeme použít i další způsob - namočit je na noc do vody ve vaně.

- **řezané růže** vylučují do vody látky, které jsou pro ostatní květiny jedovaté a proto předčasně vadnou. Nesnášejí se dokonce ani tmavě červené růže se žlutými čajovými hybridy.

- **velmi nesnášenlivé jsou konvalinky**, které ve svém sousedství nestrpí žádnou jinou květinu a zahubí ji. Podobně se chovají i karafiáty, narcisy a lilie. Tyto květiny dáváme do vázy vždy samostatné.

- **na řezané květiny působí** i další vlivy. Například karafiát nesnáší hluk. Postavíme -li ho blízko televizoru nebo rozhlasu, velmi brzy uvadne.

- **hledíky, růže, karafiáty** i většina ostatních řezaných květín nepoměrně rychleji uvadnou, vyskytuje-li se v jejich blízkosti plyn jménem etylén. Ten vyprchává ze zralého ovoce, větviček ovocných stromů, opadaných lupínků jmelí. Proto se nedoporučuje kombinovat vázy s řezanými květinami s mísami krásného a zralého ovoce.

- **cyklámenu**, který vadne již druhý, nejvýše třetí den, pomůže, když mu natrhne stoněk po celé délce špendlíkem nebo jehlou. Chryzantémám každý den kousek odlomíme. Gladioly potřebují velké množství vody a prospívá jím každodenní seřezání stonku.

- **Snažte se upravit kytici ve váze**, ale ať děláte, co děláte, dlouhé stonky s květy neustále padají do stran? Pomozte si kouskem králíčího pletiva, který vložíte pod okraj vázy. Drátěná očka udrží "neposedné" květiny na svých místech.

Životnost řezaných květín lze prodloužit také přidáním živin do vody:

- **astrý** - kostku cukru
- **chryzantémy** - tabletku acylpyrinu
- **jiřiny** - tabletku acylpyrinu
- **kamélie** - trochu soli
- **karafiáty** - trochu soli, nebo kostku cukru
- **kosatce** - kostku cukru
- **mimóza** - dáme ji do teplé vody
- **narcisky** - trochu soli, na noc je dáme do chladna
- **petúnie** - kostku cukru
- **petrkliče** - kostku cukru
- **růže** - tabletku acylpyrinu nebo trochu soli, některé druhy vyžadují kostku cukru - **sedmikrásy** - dáme je do teplé

vody

- **šeřík** - kostku cukru

- **tulipán** - kostku cukru

- **Gerbera** - začne se Vám ohýbat, postavte ji na chvilku do vařící vody, ona se zase narovná. Opravdu to funguje!!

- **Chryzantéma** - když uvadá, chce seříznout a čistou, pro změnu ledovou vodu.

- **Růže** - každý den zastříhávejte stonky, nejlépe ostrými zahradnickými nůžkami a zastříhnutí proveďte našikmo, aby byl stoněk zakončen ustříhnutou špičkou. Růže takto zastříhávejte každý den a ve stejném intervalu jim vyměňujte i vodu ve váze. Dobré je taky rosit hlavičky růží a v případě, že by přece jen začaly klopit příliš brzy hlavičky, přidejte do vody ve váze dva aspiriny. Růže Vám 100% déle vydr

Příběhy značek: Häagen-Dazs. Asi nejznámější nic

Praha - Otázka za sto bodů: Víte, odkud pochází kelímek lahodné a na české poměry poněkud dražší zmrzliny Häagen-Dazs?

Pokud jste tipovali některou ze skandinávských zemí, zapadli jste do marketingových plánů polských emigrantů, manželského páru usazeného v Bronxu Rose a Reubena Mattusových. Ale pokud jste tipovali některý z velkých amerických koncernů, měli jste pravdu.

"Tamten kelímek"

Häagen-Dazs, zmrzlina, kterou si člověk radši odnese na pokladnu, než by se znemožňoval pokusem vyslovit její název (a správně to zní "håg-(neznělé e)-ndás"), platí v mnoha zemích za "nejlepší kelímkovou zmrzlinu na světě".

Za úspěchem přitom stojí menší podvod, píše deník Insider. Nebo spíš chytrá úvaha, kterou v roce 1961 Mattusovi udělali. Manželé, kteří pokračovali v rodinné zmrzlinářské tradici, se rozhodli čelit tlaku supermarketů s jejich zmrzlinami z umělých aromatických látek a odučtněného sušeného mléka kvalitou.

"Použili jsme skutečně žlutky a skutečnou belgickou čokoládu. Vanilku z Madagaskaru a kávové boby z Kolumbie. Nakonec jsme skupovali celá jahodová údolí v Oregonu," vzpomínal v rozhovoru pro New York Times Roy Sloane, který byl reklamním manažerem společnosti Häagen-Dazs až do roku 1987.

Dánsko, náš vzor

Ale jak tuhle super kvalitu prodávat, aby to každý rozpoznal na první dobrou? Reuben Mattus usoudil, že synonymem kvalitních mléčných výrobků je pro Američany Dánsko.

Načež si rozložil na kolenou mapu Dánska a začal studovat jména měst a obcí. "Seděl u stolu v kuchyni a hodiny a hodiny vydával nesmyslné zvuky. Opakoval si různá slova, spojoval je, rozděloval, až přišel s kombinací, která se mu líbila," popsala v roce 1999 pro dokumentární pořad kanálu PBS "An Ice Cream Show" dcera Mattusových Doris Hurley.

Je to tak. Název Häagen-Dazs neznamená nic a skládá se ze slov, která neexistují. A například kombinace písmen äa/zs se v žádném ze skandinávských jazyků nevyskytuje.

"Důvod, proč si táta vybral tuto metodu, je prostý: Chtěl si být jist, že přijde s jedinečným a originálním názvem," řekla Doris. A také se vyvarovat případných sporů o značku.

Společnost Mattusových byla zisková po celá desetiletí, ale šlo stále o rodinný podnik. Se změnou značky přišel raketový vzestup a vpád na národní scénu.

"Reuben byl opravdový mléčný odborník, zastánce té nejvyšší kvality. Ale tím, kdo v podstatě řídil firmu, držel ji pohromadě a umožnil takovému snílkoví, jakým Reuben byl, starat se o vanilkové lusky, byla Rose," připomíná Roy Sloane.

Rose, která do USA přišla z Polska ve stejném roce jako její budoucí muž - v roce 1921 - v raných letech jejich podnikání obcházela jeden obchod za druhým a nabízela vzorky zdarma. V roce 1983, když Häagen-Dazs získala společnost Pillsbury za 70 milionů dolarů, už kelímky prodávaly supermarkety z obou pobřeží a tržby činily 115 milionů ročně.

Pan Mattus zemřel v roce 1994, Rose v roce 2006.

V rukou obrů

Dnes patří Häagen-Dazs gigantu General Mills, který značku a recepturu koupil v roce 2001 a od té doby ji posílá na pulty obchodů v 70 zemích světa. V Kanadě a USA ovšem licenci vlastní Nestlé, která si prodej zmrzlinového "rodinného stříbra" pojistila na 99 let za částku 641 milionů dolarů.

O jak moc dobrý byznys jde, vypovídá ostatně i kupní cena, kterou byl koncern General Mills ochoten za Häagen-Dazs předchozímu vlastníkovi (Pillsbury) zaplatit: CNN uvádí transakci v hodnotě 5,9 miliardy dolarů. Což na pochoutku, původně rozváženou po jedné newyorské čtvrti koněspřežným povozem, vůbec není špatné.

A General Mills ví, že i globální gigant udělá nejlíp, když se prostě bude držet tradice.

V honbě za lepšími výnosy sice zmenšil velikost kelímků z původních 470 na 410 ml. Na dvacetistupňové kontrole jakosti, kterou Reuben Mattus zavedl, a na jeho zásadách, že do zmrzliny nepatří umělá barviva ani emulgátory, ale dodnes nezměnil nic. sim

Jak zachránit kočičky z Pussy Riot? Co takhle nejet na lyžovačku do Soči...

Text: PETR VOLF Reflex

Proces s Pussy Riot byl k pláči. Zbavení lidské důstojnosti v přímém přenosu. Tři mladé holky v prosklené skříní poslouchaly nekonečný rozsudek, v němž mezi důkazy viny chybělo už jenom spolčení s ďáblem a obcování v letu na koštěti o Valpuržině noci. Po celou dobu čtení rozsudku musely stát, s rukama v poutech, za neustálého sledování dvou bachařek a několika ozbrojenců: civěli na ně jako na nebezpečnou exotickou zvěř.

Přitom jde o výtržnost, v podstatě prkotinu; stačila by pokuta nebo alternativní trest. Jenže ony za písničku věnovanou Putinovi a patriarchovi Kirillovi, kterou v chrámu Krista Spasitele stejně ani nestačily odzpívat do konce, dostaly dva roky natvrdo; mají si je odkroutit během pobytu v nápravné kolonii, což prý je měkkí forma ruského kriminálu. Protestuje se po celém relativně normálním světě. Verdikt se nelíbí ani Madonně, ani Bryanu Adamsovi nebo Stingovi a Paulu McCartneymu, kteří vždycky zpívali, co chtěli. Taková Madonna se vydávala za pannu, i když už jí dávno nebyla.

Škoda, že už nežije Václav Havel, tohle by byla událost přesně podle jeho gusta. Určitě by se do toho opřel a okamžitě formuloval provolání a telefonoval všem svým vlivným známým. Souběžně by psal absurdní drama o absurdním procesu nazvané Svobodu kočičkám! Svoji podporu punkerkám sice vyjádřil český ministr zahraničí Karel Schwarzenberg, ale to je ve světě jiná váhová kategorie než Havel: možná se to změní, až se stane prezidentem. Že by ale někdo zavolal přímo Putinovi, aby ubral plyn, na to jsou čeští polici příliš slabí. Ani na něj asi nemají telefon.

Přitom by stačilo málo. Třeba pohrozit možností nezúčastnit se zimních olympijských her, které se budou konat za půldruhého roku v Soči. A bylo by vystaráno. Nic by totiž Putinovi nepokazilo tolik náladu jako právě bojkot her, pro něž lobboval, jak mohl. Z představy, jak se na nových sjezdovkách prohání jenom on sám ve společnosti Číňanů, Kazachstánců nebo Uzbeků, by se mu orosilo čelo. Myslím, že by ho to bolelo mnohem víc než produkce punkerek s legračními kukličkami na hlavách, jež zpívaly: „Vyžeňte Putina!“ Pussy Riot se budou odvolávat a Putin má nyní šanci ukázat se také jinak než jako džudista, lovec medvědů nebo podmořský archeolog. Může se předvést coby vladař, jenž ctí svobodu uměleckého projevu a „nějak“ zařídí, že Naděžda Tolokonniková, Marija

Aljochinová a Jekatěrina Samucevičová nebudou muset do kolonie. Určitě ví, jak na to. Jakkoliv nám mohou angažované projevy těchto mladých žen přijít legrační, jsou to svého druhu hrdinky naší doby. Neschovávají se, ani si nehrají s falešnými identitami, ale staví se k tomu, čím pohrdají, čelem. Zaslouží si obdiv a respekt.

Poznámka Novin: Veselé je že slovo „riot“ často v česku překládají v médiích slovem „orgie“, přitom se stačí podívat do jakéhokoli slovníku kde je napsáno: výtržnosti hromadné, (veřejné) nepokoje , pouliční bouře.

Olympijské trapasy, přešlapy, ostudy a jiné pamětihodné výkony

4. srpna 2012

Rychleji, výše, silněji, tak zní olympijské heslo. Dodejme ještě jedno slovo: směšněji. Jednou se ztratí maratonec a najde se až po 54 letech, jindy se šermíři vyzvou na souboj a utkají se šavlemi. Ano, na olympiádě se stávají docela komické či těžko uvěřitelné historky. Tady jsou některé z nich.

Historický zápas

Martina Kleina s Alfredem Asikainenem |

foto: commons.wikimedia.org/The Official Report of the 1912 Summer Olympics

Nikdy se nedozvěděla, že vyhrála

Paříž roku 1900. Američanka Margaret Abbottová je ve francouzské metropoli na návštěvě s matkou a zřejmě ani netuší, že tam je nějaká olympiáda, tenkrát se kvůli tomu tolik nešilelo. Když si jdou spolu zahrát golf, připojí se na hřišti k nějaké soutěži, protože kolem panuje docela chaos.

Spolu s nimi se přidá víc lidí. Margaret vyhrává, ale vůbec netuší, že se stala olympijskou vítězkou. Bohužel se to nedozví nikdy. Zemře roku 1955, a to je o pár let dřív, než historici náhodou objeví její jméno v análech druhé olympiády. Mimochodem, matka skončila sedmá, a tak byl tento turnaj jediným okamžikem v historii olympiád, kdy matka s dcerou soutěžily společně.

Běžel autem

Je rok 1904, koná se olympiáda v St. Louis. Maraton a strašné vedro. Z jednatřiceti běžců polovina vzdala. Také Američana Freda Lorze skládily už na patnáctém kilometru křeče. Sedl si do auta (buď to bylo auto jeho trenéra, nebo pořadatelský vůz) a vezl se dalších skoro osmnáct kilometrů. Pak mělo vozidlo poruchu, tak znovu vyběhl na trať.

Zbytek už zvládl, dokonce tak, že za frenetických ovací diváků doběhl na stadion a protrhl cílovou pásku. Byl vyhlášen vítězem, prezidentská dcera Alice Rooseveltová mu dala na hlavu vavřínový věnec vítěze – a Lorz přiznal, že švindloval a s doběhem si dělal jen legraci. (Je to ale sporný moment: podle některých pramenů šel s barvou ven až poté, co někteří diváci i závodníci protestovali, jelikož ho viděli, jak se veze). Ať tak či tak, rozhodčí se tak nesmáli a dali mu doživotní distanc. Brzy ale uznali, že Lorz asi opravdu nechtěl podvádět, a sportování mu po čase zase povolili.

Při maratonu nepijte šampaňské

Pít se opravdu nemá. Jihoafrický vězeňský dozorce Charles Hefferon vedl maraton při londýnských hrách roku 1908 a byl přesvědčen, že už má vítězství jisté. A tak neodmítl skleničku šampaňského. Jenže žaludku se to nelíbilo.

Běžec začal zvracet a předběhl ho italský kuchař Dorando Pietri. Jenže ten byl tak vyčerpaný, že se celý potácel a na dráze běžel opačným směrem, takže ho pořadatelé museli nasměrovat. Na poslední dvoustovce se čtyřikrát zhroutil a pořadatelé ho téměř dotlačili přes cílovou pásku. Byl vyhlášen vítězem, nakonec ho však diskvalifikovali.

Nejdelší zápas

Někdy dá medaile člověku opravdu zabrat. Svě by o tom býval mohl vyprávět estonský zápasník Martin Klein, který na hrách roku 1912 soutěžil za Rusko. V semifinále narazil na Fina Alfreda Asikainena. Ti dva spolu zápasili 11 hodin a 40 minut, což je nejdelší zaznamenaný zápas všech dob. Klein vyhrál, ale byl v tom zárodek další prohry, jelikož druhý den byl ve finále tak slabý, že nesvedl vůbec nic.

Ztratil se maratonec

A ještě jednou rok 1912.

Vypadá to skoro jako začátek detektivky: všichni běžci vyrazí v pořádku na trať a když dorazí do cíle, je jich o jednoho méně. Jeden prostě zmizel. Všude byli přítom diváci a pořadatelé. Připomíná to záhadu zamčeného pokoje. Opravdu se to však stalo, na olympiádě ve

Stockholmu roku 1912 se takhle ztratil japonský běžec Šizo Kanakuri.

Japonec Kanakuri se ve městě Sollentuna, kde se mu dostalo azylu poté, co při olympijském běhu zkolaboval, dočkal pamětní desky.

Jak to bylo, se zjistilo až mnohem později. Protože vládlo velké vedro, Japonec při maratonu omdlel, a tak jej rodina, u jejíž farmy zkolaboval, vzala k sobě domů. Strávil tam několik hodin, pak se vrátil na hotel a aniž komukoliv cokoliv oznámil, sbalil se a vydal na cestu do říše Nippon. Problém byl, že švédští pořadatelé ani japonská výprava nevěděli, co s ním je. Vše se nakonec vysvětlilo až v roce 1966. A Švédové mu tehdy nabídli, aby si ten závod doběhl. Kanakuri to přijal a zaběhl tak nejdelší

olympijský maraton všech dob. Trval 54 let, 8 měsíců, 6 dnů, 8 hodin, 32 minut a 20,379 sekund.

Volte zbraně, pane!

Maďarští a italští šermíři si na olympiádě v Paříži roku 1924 nějak nesedli. Hádky, ostrá slova, urážky, jaké musí pravý muž smýt jen krví. A tak se také stalo: kapitán italského týmu Aldolfo Contronei nejdříve vyzval maďarského trenéra Santelliho (byl rovněž Ital), aby si to vyřídili někde jinde s pořádnými zbraněmi.

Místo šedesátiletého trenéra nastoupil jeho sedmadvacetiletý syn. Oba muži se utkali skutečnými šavlemi. Souboj skončil po dvou minutách, když Santelli zastavil svůj úder těsně před protivníkovým čelem. A čtyři měsíce po olympiádě se konal ještě jeden souboj, tentokrát mezi maďarským rozhodčím Kovácsem a italský šermířem Pulitiim.

Není důležité umět, ale zúčastnit se

Někdy lidé vezmou příliš doslova Coubertinovo není důležité vyhrát, ale zúčastnit se. Přijedou, aniž cokoliv umí. Třeba tuniský tým v moderním pětiboji, který dorazil na hry v Římě roku 1960. Nedá se říct, že by Tunisané byli slabší než ostatní, oni neuměli vůbec nic.

V první disciplíně, kterou bylo jezdeckví, spadli všichni tři z koně. Pak následovalo plavání, při němž se jeden z členů týmu málem utopil, protože takřka neuměl plavat. Při střelbě byli dva kupodivu docela dobří, ale třetí byl vyloučen, protože málem zastřelil rozhodčího. Šermovat, což je třetí disciplína, uměl jen jeden, a tak to odšermoval za všechny a díky masce předstíral, že je pokaždé někdo jiný. Běžci byli docela dobří, i tak však Tunisané obsadili poslední tři místa.

Elektrický d'Artagnan

Sovětský moderní pětibojař Boris Oniščenko vymyslel šermířskou fintu, proti níž by na planši byli bezmocní i všichni tři mušketýři. Bylo to vlastně prosté: na rukověti kordu měl knoflík, který vše vyřešil za něj.

Stačilo ho ve vhodnou chvíli, když se při výpadu přiblížil špicí kordu k tělu soupeře, zmáčknout. Elektronický systém, který registroval zásahy, tak zaznamenal další bod. Oniščenko byl však odhalen a celý sovětský tým pořadatelé vyloučili. Stalo se na olympiádě v Montrealu v roce 1976.

Jako Úhoř ve vodě

Něco podobného se stalo i v Sydney před dvanácti lety. Tehdy však olympionik, který plavat vlastně neuměl, vstoupil do análů tím, že vyhrál svoji rozplavbu. Afričané v téhle disciplíně zrovna moc neexcelují, a tak Eric Moussambani z Rovníkové Guineje neměl moc šancí.

Mnohé z vás by zřejmě porazil, ale na olympiádu to nebylo ani omylem, plavat se ostatně naučil osm měsíců před začátkem olympiády a trénoval ve dvacetimetrovém bazénu. A tak se při své rozplavbě, která byla jeho prvním závodem v tak velkém bazénu, na konci málem utopil, protože už nemohl. Přesto vyhrál. V rozplavbě měl totiž jen dva soupeře a oba byli diskvalifikováni kvůli špatným startům. A tak Eric Moussambani, který se dostal na hry bez kvalifikace, plaval sám. Stovku odkrauloval za 1:58, což je čas, který stačí nejlepším plavcům téměř na dvojnásobnou trať.

Není divu, že dostal přezdívku Úhoř.

Autor: Max Brett

"Moje žena mi utekla s mým nejlepším přítelem." "Ale Franta nikdy nebyl tvůj nejlepší přítel?" "Ted" už je."

Usínání při olympijských hrách aneb Kudy z nudy?

Jan Berwid-Buquoy

Zdá se, že tradičnímu lesku olympijských her nějak odzvonilo. Alespoň je možné se to dočíst v britském denním tisku. Obchodní obraty zaostaly za očekáváním, o to víc stoupla pouliční kriminalita. Kapsáři a drobní podvodníci slavili dožínky. I televizní sledování her na BBC nebylo to, co se od nich očekávalo. Vše bylo poněkud všední, fádní, nudné, a někteří diváci dokonce upadali do hlubokého spánku.

Ano, drazí přátelé a čtenáři, sama královna nasadila všechny své vnitřní síly, aby přemohla dřímotu. Je nejvyšší čas pro nutnou reformu. Jinak hrozí zánik olympijských her, tak jako náhle zanikli dinosauři, mamuti, Atlantida a Komunistická strana Sovětského svazu. Ti všichni si mysleli, že tu budou věčně. V případě KSSS se tomu v Kremlu dokonce odborně říkalo „na věčné časy“.

Lámal jsem si hlavu nad tím, jak z tohoto dilematu klesající popularity vůči olympijským hrám vycouvat, a dospěl jsem k jednoznačnému závěru: je nutné zavést nové sportovní disciplíny, jež tady zatím ještě nikdy nebyly. V tomto směru drží jednoznačný primát český národ! Ano, Češi by mohli vypulírovat zacházející lesk tradice olympijského sportovního zápolení. Podívejme se nyní na některá typicky česká sportovní odvětví, jež by se dala za určitých okolností obratem ruky zmezinárodnit.

Co říkáte například takovým závodům v „házení klacků pod nohy“? Kdo si kdy u jakéhokoliv úřadu v naší vlasti podal žádost o cokoliv, ví, o čem je řeč. Věřte mi, v zahraničí je to ještě horší! Rovněž sportovní soutěže v tzv. skákání do řeci bych nepodceňoval. Dívá-li se člověk na diskuse našich, ale i jiných evropských špičkových politiků v televizních přenosech, je často ono sportovní odvětví tak dominující, že ani ten nejpozornější divák nepozná, o co se vlastně soutěžícím jedná.

Takové „plavání u tabule“ je sice výhradně česká, naprosto individuální specialita, ale i tuto disciplínu by bylo možné exportovat do zahraničí. Naproti tomu „šermování se slovíčky“ vyžaduje vysokou obratnost, drzost a cynismus. Do této české kategorie patří i „plácání nesmyslů“, i když zde jde spíše o drzost a cynismus, přičemž obratnost je nahrazena blbostí.

Určitě nejstarší české sportovní odvětví je „házení flinty do žita“. To je praktikováno v Česku snad již od doby císaře Josefa II. (1741–1790). Hned nato následuje „vodění za nos“. Zde se však jedná o jakýsi druh trojboje. Ten se skládá z „vodění za nos“, „opíjení rohlíkem“ a „odváděním na vařené nudli“. Absolutními vítězkami tohoto „trojboje“ jsou v Česku manželky mužů, kteří jsou nositeli oficiálního titulu „paroháč“. Kromě této zvláštnosti je možné se v Česku i podílet na sportech, kde se takřka nepotřebujete ani hnout z místa. Mám teď na mysli konkrétně „chytání lelků“, „šlapání na paty“ nebo „pokulhávání za vývojem“.

Tak například, kdo u nás „chytá lelky“, si může lehnout do trávy a pouze hledět do nebe. Toť vše. Někdy se této činnosti též říká „čumění do blba“. Při „šlapání na paty“ se uplatňuje tempo podle pravidla „jen co noha nohu mine“. Přičemž s „pokulháváním za vývojem“ máme ty nejlepší zkušenosti z let 1948–1990. Bez problému je můžeme předat dál zahraničním zájemcům, včetně přesného návodu, jak lze něco takového bezvadně praktikovat. S tím související sportovní odvětví mají u nás i ekonomický charakter. Konkrétně mám nyní na mysli „utahování opasků“ a „sedění na pěníku“. Pozor! Nezaměňovat s upozorněním: „Vy zase smrdíte pěníkem, co?“, neboť ten, kdo „si sedí na pěníku“, nemusí přesto „pěníkem smrdět“.

Poněkud zavádějící jsou u nás některá sportovní klání spojená s „hledáním“. Určitě při „vyhledávání hádek“ bychom vybojovali zlatou medaili, ale takové „hledání ztraceného času“ mne poněkud mate, neboť hledat něco, co už prokazatelně nalézt nelze, je zcela jasnou kandidaturou na svěrací kazajku. Představte si, jak pobíháte po Praze, hledáte „ztracený čas“, očucháváte kdejaký kout a najednou vykřiknete: „Už ho mám, tady je! Leží pod lavičkou v parku!“ No řekněte sami, není to na hlavu!?

Reflex.cz, zveřejnil anketu pod názvem: „Budete sledovat letošní olympiádu?“, přičemž 60 % dotazovaných odpovědělo: „Ne, nezajímá mě.“ Akce probíhá sice v Česku, ale myslím si, že zbývající část populace na této planetě by určitě odpověděla stejně. Proto jedinou šancí k eliminaci olympijské nudy je zavedení uvedených českých sportovních disciplín do bojů o medaile. Potom budeme mít opravdu všichni o „zábavu postaráno“!

